

Fred kræver en ny strategisk arkitektur: Hvis vi står sammen, kan vi flytte bjerge

Webcast med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche

Torsdag den 25. april 2024

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. Dette er torsdag den 25. april 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer til questions@schillerinstitute.org.

Helga, der har været nogle meget vigtige afstemninger, siden vi talte sammen sidst, herunder Biden-administrationens veto mod en resolution i FN's Sikkerhedsråd, som ville have givet staten Palæstina medlemskab af FN. Desuden stemte det amerikanske Repræsentanternes Hus og Senatet for at vedtage et ekstra forsvarsbudget på 95 milliarder dollars, som blev brugt til at finansiere stedfortræderkrigen i Ukraine, det igangværende folkemord på palæstinenserne i Gaza og til at forberede en krig mod Kina i det indiske Stillehavsområde.

Jeg har modtaget en række e-mails fra folk: Nogle skriver for at fortælle, hvor overraskede de var over, hvor hurtigt republikanerne gav op og gik sammen med Biden-administrationen. Andre skriver og siger, at de ikke var spor overraskede. Men folk fra begge grupper har et spørgsmål til dig, og det er: Hvad gør vi nu?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Det er faktisk et godt spørgsmål. Det, vi har sagt fra begyndelsen, efter at den russiske særlige militæroperation i Ukraine startede i februar 2022, var det klart på det tidspunkt, at vi var på vej mod tredje verdenskrig, for selvfølgelig – man må ikke sige det, men det er et faktum, at historien ikke startede den 24. februar 2022. Nogle mennesker tror måske noget andet, men der var en hel forhistorie, og det var meget tydeligt, at vi var på vej mod en potentiel konflikt mellem NATO og Rusland. På det tidspunkt begyndte jeg at tale om behovet for at gå over til en [ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur] (<https://schillerinstitute.com/blog/2022/11/30/ten-principles-of-a-new-international-security-and-development-architecture/>), som ville tage hensyn til alle verdens landes interesser. Jeg kan huske, at jeg på det tidspunkt havde diskussioner med nogle militære eksperter, og de sagde: “Det er et godt forslag, men det er alt for tidligt. Du er nødt til at vente, til det her sker, og når katastrofen er indlysende, kan du komme med sådan et forslag, og så vil folk måske lytte.”

Jeg svarede: “På det tidspunkt er det måske for sent,” og jeg tror, at vi meget hurtigt er ved at nå det punkt: For det, der ligger bag afstemningen om de tre emner, du nævnte, Ukraine, Israel og Stillehavet, hvis man tager alle de forskellige ting sammen, er der ingen tvivl om, at NATO-styrkerne, USA, Europa, briterne, alle er fast besluttet på at holde Kinas fremgang nede, grundlæggende at nægte Rusland en rolle som verdensaktør, de vil gerne have Rusland splittet i mange stykker.

Det er utroligt. På trods af, at alle disse beregninger tydeligvis ikke har holdt stik, er der kommet en ny, meget interessant strategisk vurdering i en artikel af general Harald Kujat, som er tidligere chef for NATO's militærkomité og før det tidligere generalinspektør for Bundeswehr, og hvis dømmekraft er højt respekteret internationalt: Han pegede

grundlæggende på det faktum, at begge sider fejlbergnede – Rusland fejlbergnede helt klart ved at tro, at den særlige militære operation kunne gennemføres meget hurtigt, hvilket naturligvis ikke skete, fordi de undervurderede træningsniveauet for tropperne i Ukraine, som var blevet trænet i næsten otte år af Vesten og NATO, men også Vestens, NATO's og USA's beregninger holdt absolut ikke stik. Ikke alene bragte sanktionerne ikke Rusland til fald, ikke alene fordampede den russiske økonomi ikke, men tværtimod blev den styrket, og Rusland er stadig i stand til at udvikle nye teknologier inden for våbensystemer, og de har netop annonceret, at de har et nyt missilforsvarssystem, S-500, som tilsyneladende også kan ramme hypersoniske missiler under flyvning, hvilket tydeligvis er rettet mod de kommende generationer af hypersoniske missilsystemer, der er under udvikling i Vesten.

Så potentialet for fejlbergning fortsætter absolut. Det er så tydeligt, at beslutningen i USA, som involverer begge partier – og vi bør tale om, hvad der fik formanden for Repræsentanternes Hus, Mike Johnson, til at skifte side – men også i Europa, er tanken om militarisering af økonomierne, om at den tyske økonomi skal forberedes på en kommende krig i Tyskland, fuldstændig vanvittig. Det gør det endnu vigtigere at foretage det, jeg kalder "et intellektuelt spring", for på en eller anden måde at komme ud over ideen om geopolitisk konfrontation, [Wolfowitz-doktrinen] (<https://larouchepub.com/eiw/public/2002/eirv29n38-20021004/index.html>) i USA, som siger, at USA efter Sovjetunionens sammenbrud skal bevare sin status som nummer ét på alle områder, økonomisk, politisk og militært, og sikre, at intet andet land eller gruppe af lande overgår USA's magt i denne henseende, hvilket tydeligvis ikke er muligt. Man kan ikke forsøge at begrænse og bremse det Globale Syd. Det Globale Syd udgør nu allerede 70 % af BNP og 88 % af verdens befolkning. Kina er uden tvivl på vej frem: Hvis man bare ser på antallet af nye ingeniørstuderende, som de producerer hvert år, er det

meget mere end Tyskland, Japan og Italien tilsammen. Og det har noget at gøre med, at Kina har en befolkning på 1,4 milliarder mennesker, og de har en økonomisk politik, som er baseret på innovation, hvor de hele tiden tilføjer de mest avancerede teknologier.

Så jeg tror, det er nødvendigt med en smule realisme. Den eneste måde, vi kan komme ud af det på, er ved at få tilstrækkelig støtte til ideen om, at vi har brug for en ny verdensorden, som giver mulighed for trivsel og overlevelse for hver eneste nation på planeten, og det betyder intet andet end, at Europa og USA skal finde en måde at samarbejde med den Globale Majoritet på. Efter min mening er det det eneste, der kan løse dette problem. Jeg ved godt, at hele det militærindustrielle kompleks er på vej i en helt anden retning, men det er det problem, vi har. Jeg er overbevist om, at hvis vi ikke er i stand til at skabe en ny orden i traditionen fra Den Westfalske Fred, som afsluttede 150 års religionskrig i Europa, fordi alle var overbeviste om, at hvis de fortsatte krigen, ville der ikke være nogen tilbage i live til at nyde en sejr. I en tid med atomvåben er det mere sandt end nogensinde.

Så det korte svar på dit spørgsmål er: Hjælp os med at organisere en sådan international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, begyndende med konferencer. Vi er nødt til at introducere dette emne på universiteter, i tænketanke og blandt grupper af lande, men vi er nødt til at begynde at diskutere det og overveje at implementere det for alvor.

SCHLANGER: I forbindelse med det forslag var der et par mennesker, der skrev ind med deres forslag, og de ville gerne vide, hvad du syntes. Den ene er Charles, som er fast korrespondent, og som siger, at han er lidt optimistisk, for mens Vesten bevæger sig mod et slutspil, er der håb om, at Indien som BRIKS-medlem måske kan støtte Oasis-planen, eller at Italien måske kan spille en rolle i at skubbe på mod krigen. Han peger også på, at det, der sker på de amerikanske

universiteter, hvor antikrigspotentialer eksploderer, er en positiv udvikling.

Men så har vi også Sivala [ph], som spørger, hvorfor vi ikke har støttet Robert F. Kennedy Jr. som en, der er imod virksomhedslobbyer og det militærindustrielle kompleks; og hvorfor ikke Sahra Wagenknecht i Tyskland, siden hun har organiseret antikrigsdemonstrationer? Hvorfor ikke støtte disse kandidater?

ZEPP-LAROUCHE: Hvad angår det første spørgsmål, så håber jeg faktisk, at der vil være andre lande som Indien, Italien og andre, som kan blive inddraget i udviklingen af Oase-planen. Det arbejder vi på efter den meget fremragende internetkonference' (<https://schillerinstitute.com/blog/2024/04/13/conference-the-oasis-plan-the-larouche-solution-for-peace-through-development-between-israel-and-palestine-and-for-all-of-southwest-asia/>), vi havde. Vi har nu et video-resumé (<https://youtu.be/7TvJt6nlYpI>), og vi laver massiv outreach til alle institutioner og alle lande. Hvis du har tid, så slut dig til os og hjælp os med at fremme dette, for jeg tror, at de lande, der er naboer til Israel og Palæstina, har en grundlæggende interesse i et fredeligt, stabilt miljø, og jeg udelukker ikke, at det vil lykkes os at overbevise dem, for det er i alles interesse. Men hvis du har tid, så se den ikke bare, men hjælp os med at få den ud og kom i kontakt med os, for vi har for meget arbejde i forhold til det antal mennesker, vi tæller.

Hvorfor støtter vi ikke Kennedy? Problemet er, at selvom Robert Kennedy Jr. har haft nogle fremragende pointer, for eksempel var hans tale i New Hampshire i traditionen fra hans onkel og hans [fredstale den 10. juni 1963]

(<https://www.presidency.ucsb.edu/documents/commencement-address-american-university-washington>) meget fremragende, men han er ikke så klar i målet på andre områder, som for eksempel politikken i Mellemøsten. Og vi har en meget høj standard, som blev sat af min afdøde mand, Lyndon LaRouche, med hensyn til,

hvilke principper vi forsvarer, og derfor har vi ikke noget imod at gå ind i diskussioner og forhandlinger, og vi håber, at de kan føre til nogle afklaringer på nogle af disse punkter; men vi har et meget godt navn at bevare. Jeg er åben for at tale med fru Wagenknecht. Jeg tror, de er i færd med at opbygge deres parti. Jeg tror, de er ekstremt restriktive med, hvem de tillader at være medlem – selv nogle ældre medlemmer af Linkspartei klager over, at de blev udelukket, fordi de er meget forsigtige med ikke at blive infiltreret og ikke have bølgeagtige elementer.

Men jeg kan kun sige, at vi er i en sådan situation, at hvis nogen er fornuftige og ærlige, er vi helt åbne for at tale med dem alle, og hvis det er muligt, endda lave fælles mobiliseringer. Det er derfor, vi organiserer International Peace Coalition hver fredag, fordi vi ønsker at forene alle elementer i den internationale fredsbevægelse, for så længe vi og de alle er fragmenterede, tror jeg, at i betragtning af denne krigsmaskines enorme kraft og momentum, har disse bestræbelser indtil videre ikke været tilstrækkelige, og derfor vil vi byde enhver form for forslag i den retning, du har fremsat, velkommen, men de skal følges op.

SCHLANGER: Med hensyn til det spørgsmål, du stillede om, hvad der skete med formanden for Repræsentanternes Hus, Mike Johnson, som tilsyneladende foretog en kovending, så har der været et par ting, som har været ret tydelige: Johnson var under enormt pres fra republikanske strategiske høge, herunder folk som Lindsey Graham; også kristne fundamentalister – Fisher Hady [ph] kom forbi lige før afstemningen og lagde pres på ham, og Johnson har en tendens til at være kristen fundamentalist. Demokrater og udenlandske ledere rottede sig sammen mod ham. Men der var også spørgsmålet om Donald Trump, som tilsyneladende ændrede sig fra at være modstander af at finansiere Ukraine, en modstander af at genautorisere FISA [Foreign Intelligence Surveillance Act], til i stedet at træde tilbage og sige til Johnson, værsgo, det er ikke kampen værd

lige nu.

Det spørgsmål, der kom op, var, at nogen skrev ind og sagde: "Viser den måde, dette udspillede sig på, ikke den pointe, som Lyndon LaRouche altid fremførte, at der ikke er nogen statsmænd, ingen mennesker med principper, der træffer beslutningerne? Og er det ikke det, vi skal begynde at lede efter, at finde folk, der har et princip bag det, de gør?"

ZEPP-LAROUCHE: Ja, absolut. Jeg er ikke indviet i, hvad der foregik i disse forhandlinger og diskussioner omkring Mike Johnson, men hvis man ser på det overordnet, hvad der sker på planeten, er det meget tydeligt, at der fra USA's side er en gigantisk indsats for at splitte Kina og Rusland. Jeg tror ikke, det er begrænset til republikanerne eller demokraterne, men der kommer ekkoer af det fra alle sider. For eksempel er udenrigsminister Blinken i øjeblikket på et tredages besøg i Kina, og forskellige stemmer pressede Kina og truede dem med sanktioner, hvis de ikke ville bremse al handel med Rusland for såkaldte "teknologier med dobbelt anvendelse". Nu har Kina hidtil fastholdt, at de ikke direkte støtter Rusland militært i krigen i Ukraine, men begrebet "teknologi med dobbelt anvendelse" er naturligvis meget fleksibelt. Du kan tage en hammer og sige, at det er en "dual use"-teknologi, fordi du kan bruge den til at slå et søm i væggen, og så er det fredeligt; du kan tage denne hammer og slå din nabo i hovedet, og så er det et militært objekt. Det samme gælder for næsten alt.

Så det er en gummiparagraf, som i virkeligheden er designet til at forsøge at sanktionere Kina, efter at man må erkende, at denne politik slog helt fejl i forhold til Rusland, fordi den russiske økonomi voksede efter sanktionerne, og de har reorienteret sig mod syd og øst, til stor ulempe for Vesten. Så det fungerede ikke, men nu forsøger de åbenbart at gøre det samme i forhold til Kina. Men på den anden side har Trump naturligvis lovet, at hvis han blev valgt til præsident, ville han afslutte krigen i Ukraine inden for 24 timer. Men der er

også elementer omkring Trump, som helt klart synes at følge Brzezinskis politiske tradition ved at håbe på en eller anden måde at få en alliance mod Kina, eller omvendt, med Kina mod Rusland, med Rusland mod Kina.

Jeg tror absolut ikke, at det vil lykkes, for jeg tror, at alliancen mellem Putin og Xi Jinping er meget solid. De har et klart venskab, men de har også klare strategiske interesser, som kombinerer deres indsats. Så det er efter min mening et håbløst geopolitisk forsøg på at forstyrre forholdet mellem disse to lande.

Jeg tror, der foregår et taktisk og strategisk spil, hvor folk ikke er principfaste, men hvor de f.eks. mener, at på trods af de enorme våbenpakker, som briterne og Stoltenberg diskuterer mere og mere, er der ingen garanti for, at de vil fungere af den simple grund, som tidligere general Kujat påpegede, at der er en utrolig mangel på soldater fra Ukraine, som man ikke kan opveje selv med de mest avancerede våbensystemer. Så et kollaps i Ukraine er ikke udelukket, selv før det amerikanske valg, og det er meget tydeligt, at skyldsspørgsmålet om "hvem tabte Ukraine?" muligvis er en faktor i beregningerne.

Men du har helt ret: Alt dette er fuldstændig principløst, og derfor kan det ikke lykkes. Og det faktum, at det ser ud til, at de store politikere er så svage med hensyn til principper, betyder, at vi er nødt til at have flere statsborgere, der rejser sig og sørger for, at de får den slags regering næste gang, som gennemfører sådanne principper. Netop nu er de eneste, jeg fuldt ud kan støtte, Diane Sare, som stiller op til det amerikanske senat fra New York, og Jose Vega, som stiller op til den amerikanske kongres fra den 15. valgkreds i Bronx, fordi disse to mennesker er principfaste, og jo mere man støtter dem og hjælper dem med at gøre deres kampagner til nationalt anerkendte kampagner – ikke en præsidentkampagne, men en nationalt anerkendt kampagne – jo bedre er det for USA og for verden.

SCHLANGER: Apropos at opgive principper, så er der et spørgsmål, der lige er kommet ind: "Kan du sige noget om ånden i Elbe-jubilæet i dag?" Det var den 25. april 1945, da sovjetiske og amerikanske tropper mødtes i Torgau, en by ved floden Elben, og der har været en mindehøjtidelighed for det møde, især i de senere år. Men personen skriver: "Jeg har hørt, at den amerikanske regering har forbudt den russiske ambassade at deltage i en gentagelse af ceremonien med USA ved en mindeplade på Arlington-kirkegården" i Washington. "Det synes at være den forkerte vej at gå for at opnå fred."

ZEPP-LAROUCHE: Det kan jeg kun være helt enig i. Det er fuldstændig dumt. Hvis der er noget håb om at komme tilbage til diplomatiske løsninger, så er det netop sådanne historiske milepæle, som betyder meget, eller burde betyde meget, i begge nationers identitet, og det faktum, at det bliver sparket til side, er virkelig tragisk. Problemet er lige nu, at ingen regering i Vesten – ikke én, jeg lige kan komme i tanke om – lige nu forfølger diplomati som en måde at løse konflikter på. Det hele handler om militær opbygning og militær sejr, og desværre har vi to eksempler fra det 20. århundrede, hvor et sådant syn på tingene førte til verdenskrige: Og vi er ekstremt tæt på en tredje verdenskrig!

Hvis man skal projicere det lidt videre, så tag bare det faktum, at Polens præsident Andrzej Duda nu beder USA om at placere amerikanske atomvåben i Polen. Ruslands viceudenrigsminister Sergey Ryabkov har lige sagt, at det gør disse atomvåben til et førsteklasses mål. Jeg mener..: De er på grænsen til Rusland! Det er som en omvendt Cubakrise!

Og folk er bare, der er ikke engang et ramaskrig i medierne, alle disse ting bliver diskuteret og rapporteret på en fuldstændig afslappet måde, som om det bare var ingenting. Men vi bevæger os skridt for skridt mod et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage, og enhver, der tænker klart over situationen, burde have søvnløse nætter over det.

Fordi spændingen allerede er så høj, er der kun én fejl, og så

har vi stadig den store NATO-manøvre, Steadfast Defender 2024, som bringer 90.000 NATO-tropper til Ruslands grænse for at øve et russisk angreb på et eller flere NATO-lande: Det er et mareridt. Jeg ville virkelig ønske, at folk ville vågne op og sige: Lad os vende tilbage til Elbens ånd, lad os finde diplomatiske løsninger, lad os redde liv. For så længe disse krige fortsætter, bliver der ofret flere liv, og familier bliver kastet ud i traumer for resten af deres liv.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål, jeg fik, lige før vi gik i luften, fra en person fra Serbien: "Mens den tyske kansler Scholz var i Kina til samtaler, hævder det tyske indenrigsministerium, at det har afsløret en kinesisk spionageoperation med forbindelse til en leder af AfD, partiet Alternativ für Deutschland, der stiller op til europaparlamentsvalget. Det var højst sandsynligt ikke en tilfældighed og syntes at have til formål at sabotere Scholz' møder i Kina." Hun spørger: "Blev der opnået noget positivt på Scholz' rejse?"

ZEPP-LAROUICHE: Ja. Jeg tror, at det faktum, at den tyske industri er rasende over den politik, der kommer fra Bruxelles, og også fra De Grønne og De Frie Demokrater i koalitionsregeringen. Under disse omstændigheder tog Scholz af sted med en stor delegation af administrerende direktører fra nogle af de største virksomheder, og besøget var, efter hvad jeg kan læse mig til, især hvad kineserne siger om det, men også en del vestlig dækning, under disse omstændigheder meget nyttigt. For holdet afviste risikoreduktionen og afkoblingen, som alt sammen er et forsøg på at forberede tredje verdenskrig, for det er det, risikoreduktionen og afkoblingen vil bane vejen for.

Så dette besøg var positivt, naturligvis inden for visse grænser, men denne kampagne for nu at opdage kinesiske agenter under hver eneste seng er bare absurd. Jeg kender ikke til det specifikke tilfælde med AfD's spidskandidat til EU-parlamentet Maximilian Krah, det var en af hans assistenter – det kan

være, at han var en kinesisk agent – jeg kan ikke sige det. Det, jeg kan sige, er, at den ude af proportioner, som denne sag bliver fremstillet på, er helt absurd. Hvis man ser på den overvældende fordel, som Kina og Tyskland og Europa, og hvis de gerne vil, også USA, men hvad de lande, der handler med Kina, er det en meget ligetil forretning – jeg mener – jeg håber ikke, at jeg gør nogle kinesere vrede lige nu, men min overbevisning er, at kineserne stort set ikke er i stand til at spionere. Den meget enkle grund er, at hvis man observerer dem, hænger de altid ud på kinesiske restauranter, de opholder sig kun blandt kinesere, de blander sig aldrig med såkaldte indfødte, så evnen til at spionere er virkelig ikke deres mentalitet. Under alle omstændigheder er den kinesiske udenrigspolitik i det store og hele baseret på et win-win-samarbejde. Hvorfor tror du, at størstedelen af det Globale Syd foretrækker at handle med Kina og ikke med Vesten? Fordi de får fordele! Ville de gøre det, hvis det bare var en måde at tvinge og snyde dem på? Naturligvis ikke!

Det er gået så vidt, at selv i [Foreign Affairs] (<https://www.foreignaffairs.com/china/chinas-alternative-order-xi-jinping-elizabeth-economy>), magasinet for Council on Foreign Relations, har de i denne uge en artikel af Elizabeth Economy, og bortset fra noget Kina-bashing i begyndelsen, men grundlæggende siger hun, at USA måske burde lære af Kina ved at have en tilsvarende attraktiv model, og måske ville vi komme længere, end vi er i øjeblikket. Så selv i USA er der en nytænkning: “Vent lige lidt: Måske gør kineserne noget rigtigt, og måske er det ikke så god en idé bare at presse lande til militært samarbejde uden at give dem økonomiske fordele.”

Jeg tror, at det er mit korte svar: Det er fuldstændig overdrevet. Selv om denne person havde en vis adgang på grund af sin position i Europa-Parlamentet, så er den begrænset, og i forhold til de strategiske spørgsmål er det blæst ud af proportioner.

SCHLANGER: Jeg har et spørgsmål fra en ven fra Cameroun, som indleder med at sige: "Tak til Schiller Instituttet for jeres dækning af det Globale Syds fremgang. Det virker, som om meget få mennesker uden for det Globale Syd er klar over dette, så tak for det, I har gjort." Og så skriver hun: "Jeg er bekymret for gengældelse fra Vesten for det antikolonialistiske standpunkt, som regeringer i Vestafrika, såsom Niger, Mali, Burkina Faso og så videre, har indtaget." Og hun spørger: "Kan BRIKS, OPEC-landene eller en anden koalition gøre noget for at hjælpe dem økonomisk, f.eks. udstede kredit mod råstofreserver eller noget i den stil? Jeg takker dig igen som borger i det Globale Syd for dit svar."

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at det er det, der allerede sker. Det er naturligvis ikke så let, for det kan kun gøres på bilateralt niveau, eller måske nogle trilaterale ordninger, men det er endnu ikke nået til det punkt, hvor BRIKS for eksempel ville have en fælles reservevaluta, for det ville indebære flere forhandlinger. Så det er endnu ikke fuldt udviklet. Jeg vil tro, at i løbet af i år og næste år – i år har Rusland formandskabet for BRIKS. De holder et stort topmøde den 22.-24. oktober i Kazan. Jeg tror, vi kan forvente visse skridt til den tid.

Også næste år, efter 2025, vil Rusland være formand for Den Nye Udviklingsbank, som indtil da vil blive ledet af Dilma Rousseff. Så forudsat at vi ikke oplever en større strategisk katastrofe, der afslutter civilisationen, er jeg ret overbevist om, at BRIKS-landene er fast besluttede på at afværge alle forsøg på at sabotere den, og i sidste ende vil der blive givet en masse forskelligartet kredit, ligesom Kina allerede har gjort det ved at bruge alle sine statsbanker, bortset fra BRIKS-banken. AIIB [Asian Infrastructure Investment Bank] eksisterer stadig.

Så jeg kan kun sige, at jo flere mennesker, der definerer velvalgte, konkrete udviklingsprojekter og siger: "Se, her er, hvad vi gerne vil have i gang, for elektricitet, for vand, for

industri, for landbrug", og begynder at tale med BRIKS-landene, så vil det forhåbentlig lykkes. Det bliver en kamp, men jeg er optimistisk med hensyn til, at det forhåbentlig bliver flertallet i verden, der vinder. Det er virkelig nødvendigt for hele menneskeheden.

SCHLANGER: Helga, her er et sidste spørgsmål for i dag, fra Menashe, du henviste til det tidligere, men han skriver: "Hvor vigtigt er det, at de universitetsstuderende protesterer i USA over Israel-Gaza-konflikten?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, det er meget vigtigt, fordi man forsøger at indskrænke ytringsfriheden og demokratiet og retten til at udtrykke vrede over det, der sker. Jeg mener, det regelbaserede samfund roser sig selv så meget for at være dem, der opretholder demokrati, menneskerettigheder og regler, men jeg tror, at jo mere undertrykkende de er, jo mere bliver selvmodsigelsen tydelig. Det gode er, at unge mennesker ikke altid tænker så meget over, hvad konsekvenserne kan være, men at de ofte gør det, de føler er det helt rigtige. Så i en vis forstand tror jeg, at meget af håbet afhænger af de unge mennesker, at de ikke vil kapitulere. Jeg synes, det er ret fantastisk, at der er dette oprør på alle de store universiteter i USA. Jeg var bare meget interesseret i et nyligt interview, som blev givet af [professor Jeffrey Sachs med dommer Napolitano] (<https://www.foreignaffairs.com/china/chinas-alternative-order-xi-jinping-elizabeth-economy>), hvor han beskriver dette i meget åbenhjertige og meget klare vendinger. Han er trods alt professor på Columbia University, så man kan kun håbe, at nogle af hans kolleger har en lignende standard, når det gælder om at opretholde disse værdier for ytringsfrihed, i hvert fald hvis man ikke går ind i emnet for det, de protesterer imod. Så jeg synes, det er meget vigtigt, og vi bør støtte dem.

SCHLANGER: En af hans kolleger på Columbia University er den ynkelige Victoria Nuland, som måske uddeler småkager til

nationalgarden, så de kan komme til Columbia og smadre demonstrationerne. Vi får se!

Helga, det er alle de spørgsmål, vi har. Nogle afsluttende ord?

ZEPP-LAROUCHE: Tag ikke imod småkager fra Victoria Nuland – aldrig!

SCHLANGER: [latter] Okay! Tak, og vi ses i næste uge.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, vi ses i næste uge.

Dialog, ikke gengældelse: Webcast med Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 17. april 2024

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af og formand for Schiller Instituttet. Det er onsdag den 17. april 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er dagens vært. Du kan sende dine spørgsmål eller kommentarer til questions@schillerinstitute.org.

Helga, det første spørgsmål, jeg har, er fra en regelmæssig deltager i disse webcasts, som skrev: "Mens krigshøgene i Biden-administrationen og Kongressen kæmper for at få vedtaget en tillægsbevillingslov, der skal afsætte flere penge til krig, indkaldte du til en konference i lørdags [13. april] for

at diskutere, hvordan diplomati og dialog kan afslutte konflikten i Gaza og opnå en gensidigt fordelagtig udviklingsplan, der kan tjene som model for varig fred. Hvordan synes du, konferencen gik, og hvad skal vi gøre nu?"

HELGA ZEPP-LAROUICHE: Jeg synes, det gik meget godt, for i betragtning af optrapningen af situationen i Sydvestasien kom konferencen på det helt rigtige tidspunkt, for desværre skal tingene nogle gange blive meget slemme, før folk er villige til at overveje, at forandring er nødvendig. Så lad mig bare benytte lejligheden til at fortælle dig, hvor jeg tror, vi står i Mellemøsten eller Sydvestasien: Der er alle mulige meget interessante kommentarer og rapporter, og jeg vil faktisk foreslå jer, vores læsere og spørgeren, at se nærmere på dem. Der er en rapport, et interview mellem dommer Andrew Napolitano og Alastair Crooke; der er et meget interessant interview og en artikel af Scott Ritter og oberst Douglas Macgregor og andre, og jeg tror, at hvis man vurderer dem alle sammen, så er det meget tydeligt, at disse ekstremt veluddannede militærfolk mener, at vi er nået til et punkt, hvor Israel klart står over for en situation, hvor en ændring er nødvendig. Jeg tror, at Oasis-planen netop i det øjeblik viser Israel en vej ud. For som flere af disse kommentatorer har nævnt, har Israel ikke opnået det, de havde sat sig for. Hamas er ikke tilintetgjort, Israels omdømme i verden er alvorligt skadet, hele situationen er praktisk talt håbløs.

Efter det iranske angreb med 300 droner, missiler og krydsermissiler er der opstået en ny situation. Jeg tror, at især Scott Ritter, som trods alt var våbeninspektør, og derfor stoler jeg meget på hans dømmekraft i denne henseende, gør opmærksom på, at efter udstationeringen af disse forskellige objekter, lige fra droner, der bevæger sig langsomt, og som er tre en halv time om at nå deres mål, var det primært meningen, at de skulle kortlægge det israelske luftforsvar, hvilket han og andre hævder blev grundigt udført; men så, på trods af at USA, måske briterne, men især USA og Israel havde de mest

sofistikerede missilforsvarssystemer omkring disse luftbaser i Negev-ørkenen, både placeret i nærheden, men også på skibe, muligvis på fly, og det var alligevel muligt for 9 iranske missiler at trænge igennem dette missilforsvar og have indvirkning på disse luftbaser. Scott Ritter påpeger, at det betyder, at hele myten om USA's ballistiske missilluftforsvarssystemer praktisk talt er spoleret, for hvis iranerne kan gøre det, når man har det mest udviklede og mest sofistikerede amerikanske og israelske missilforsvar, så kan det kopieres overalt, og på intet tidspunkt i verden beskytter disse systemer det, de skal beskytte, herunder amerikanske skibe i Stillehavet. Han siger, at det er et dødvande, og at indtil USA udvikler våbensystemer, der er endnu bedre end de kombinationer af systemer, som USA, russerne, kineserne, iranerne og muligvis andre har, så er der et dødvande, og det har strategiske konsekvenser.

Jeg synes, det er meget interessant, for det vil helt sikkert øge følelsen af at være sårbar i Israel, og derfor, siger Macgregor, som trods alt også er en af de vigtigste militære eksperter, er der fare for, at Israel vil bruge atomvåben i den kommende konfrontation med Iran, og det vil naturligvis betyde det totale ragnarok.

Alternativet er helt klart at sige: OK, lad os gå over til et helt nyt paradigme. Vi har foreslået en meget hensigtsmæssig tilgang, Oase-planen, som er ideen om udvikling for alle, at alle parter får en sikker fremtid, at de ikke længere er bange for at blive angrebet af den ene eller den anden part; at børnene kan leve i fred, at de unge kan studere og have en fremtid, blive forskere, stifte familie, simpelthen have et normalt liv. På konferencen havde vi denne diskussion – jeg nævnte, at Kissinger gentagne gange havde sagt, at den westfalske fred ikke gælder for Mellempøsten, og vi havde en analytiker fra Indonesien, fru Connie Rahakundini Bakrie, som kom med en lignende pointe og citerede andre embedsmænd for at sige, at der på grund af opdelingen af området, Sykes-Picot,

Balfour-erklæringen, den måde grænserne blev designet og opdelt på, ikke er mulighed for en fredelig tilgang som i den westfalske fred. Nu mener jeg eftertrykkeligt, at den eneste måde, hvorpå – og det er et universelt kriterium – den eneste måde, hvorpå mennesker kan blive voksne som art, er, at vi opgiver tanken om krig som en metode til konfliktløsning, især i en tid med atomvåben, for hvis man begynder at bruge dem, risikerer man at udslette hele menneskeheden. Vi har absolut potentialet i os til at gå over til samarbejde og diplomati som konfliktløsning og skabe et økonomisk udviklingsgrundlag som fundament og grundlag for fred.

Når alt dette er sagt, så tror jeg, at vores Oaseplan-konference kom på det tidspunkt, hvor konflikten virkelig begyndte at nærme sig en ny fase med det iranske modangreb på det israelske angreb på Irans konsulat i Damaskus i Syrien. Det understreger på en måde faren: Armageddon eller fredelig udvikling. Der er ingen tredje vej. Jeg tror, vi er nået til vejs ende i den henseende, og det er derfor, jeg mener, at denne konference var ekstremt vigtig, og at den var en absolut succes, for hvis man ser på de forskellige taler, var der i løbet af diskussionen tre, faktisk fire lande eller diplomatiske repræsentanter, der støttede op om Oase-planen. Det kom enten direkte i deres præsentation eller i diskussionen: Fra den hviderussiske repræsentant, fra den russiske repræsentant, fra den sydafrikanske ambassadør og fra palæstinenserne, som alle værdsatte Oase-planens tilgang.

Så jeg tror, at dette i sig selv er en stor succes. Vi stopper naturligvis ikke her. Vi har i mellemtiden produceret et lynprogram – og du bør takke vores samarbejdspartnere i Schiller Instituttet, som virkelig arbejdede natten over for at gøre alt dette muligt – vi har produceret en kort version af den syv timer lange konference, i en video på en time, som indeholder nogle af de vigtigste citater og uddrag. Ideen med det er, at vi vil lægge det i hænderne på alle de mennesker, der enten så konferencen, eller som nu er ved at blive

opmærksomme på forløbet, og tage det som en introduktionspakke og kontakte så mange diplomater, forskere, iværksættere, vandfirmaer, atomfirmaer, politikere af alle slags: For vi er nødt til at skabe et kor af mennesker, der siger: "Intet ragnarok i Mellemøsten, vi vil have en oaseplan for hele Sydvestasien." Så tag denne pakke, denne video på en time, du kan tilføje invitationen: Vi har skrevet en fremragende oversigtsartikel om konferencen. Så tag oversigtsartiklen, som du finder på vores hjemmeside, og videoen og hjælp os med at sprede den så bredt som muligt, både i lande og institutioner i Sydvestasien, men også ud over det, for jeg tror, vi har brug for en holdningsændring i den måde, vi tilgår politik på, og jeg tror, at Oaseplanen giver en fremragende tilgang til at forsøge at få verden fra randen af atomeødelæggelse.

SCHLANGER: Vi har en kommentar eller et spørgsmål fra Dave i Michigan, som skriver, at han så, at emnet for dagens dialog er "Dialog, ikke gengældelse", og han henviser til en artikel i Foreign Affairs, der netop er udkommet om 2022-aftaleudkastet mellem Rusland og Ukraine, det, der blev saboteret af NATO og Boris Johnson. Og han siger: "Det viser, at begge sider var villige til at give indrømmelser." Desuden skriver han, at Hvideruslands præsident Lukashenko opfordrede til at vende tilbage til forhandlingsbordet med dette som udgangspunkt. Han spørger: "Er det muligt, at en sådan tilgang kan genoplive forhandlingerne, som vil omfatte sikkerhedsgarantier for alle parter?"

ZEPP-LAROCHE: Absolut, ja. Det er ret interessant, for det faktum, at Udenrigsministeriet kommer med denne idé, som er et ekko af det, Putin og Lukasjenko diskuterede for blot et par dage siden, skyldes tydeligvis situationen i den amerikanske præsidentkampagne, hvor det står klart, at Biden ikke rigtig har råd til at levere flere våben til Ukraine, fordi befolkningen ikke ønsker det mere, det hele sidder fast i Kongressen, så jeg tror, der kommer et klart tegn fra USA om, at det ikke er hensigtsmæssigt at fortsætte denne ukrainske

krig, så meget desto mere fordi den er ved at nå et ekstremt vanskeligt punkt, hvor nogle mennesker endda siger, at det snart kan ende med et katastrofalt nederlag for Ukraine.

Jeg synes, det er meget godt. Jeg tror, at der i marts [2022] var en aftale mellem Zelenskyj og den russiske regering, formidlet af Tyrkiet, og som Putin efterfølgende afdækkede i sine diskussioner med afrikanere på besøg [i juli 2023], blev dette udarbejdet i detaljer, og så blev det saboteret, hovedsageligt af Boris Johnson, som fløj ind til Kiev og sagde: "Nej, bliv ved med at kæmpe, vi bakker jer op hele vejen." Og hvis man tænker på, hvor mange mennesker der har mistet livet i mellemtiden, er det virkelig en tragedie. Så det bedste, man kan gøre, er at sige: "Okay, lad os vende tilbage til forhandlingerne og prøve at nå frem til en aftale." Den økonomiske udvikling, som en måde at genopbygge Ukraine på og forhåbentlig integrere det i et større samarbejde i forbindelse med Bælte & Vej Initiativet, der forbinder Europa og Asien, ville være måden at løse problemet på.

SCHLANGER: Dette er et spørgsmål fra Kerry [ph] i Walnut Creek, Californien, som udtrykker vrede over, at politiet i Berlin lukkede en Zoom-konference til støtte for palæstinenserne og arresterede nogle af deltagerne. Han spørger: "Hvorfor lukkede de konferencen i Berlin?" Og så spørger han, om International Peace Coalition og Schiller Instituttet, hvorfor I ikke arbejder sammen med sponsororganisationen bag dette, som jeg tror har forbindelse til Yanis Varoufakis.

ZEPP-LAROUICHE: Politiet handlede tydeligvis efter instruks fra regeringen, og nerverne var tydeligvis for hårdt spændt for, for vi var der faktisk, og vi distribuerede vores egen Oase Plan-konference, som fandt sted på samme tid og inviterede folk til at deltage. Det er meget tydeligt, at et af emnerne også ville have været at rejse Nicaragua-sagen ved Den Internationale Domstol mod den tyske regering, og det var

åbenbart for meget for regeringen at tillade, at det skete – hvilket er utroligt. Det viser, at ytringsfriheden og retten til at udtrykke kritik af noget, som Den Internationale Domstol allerede i januar kaldte for folkedrab eller ” sandsynliggjort folkedrab”. Så det er klart, at dette bidrager mere til at skade den tyske regerings image, fordi de ville undertrykke den frie meningsdannelse om dette, og ud fra hvad vores egne arrangører, der distribuerede disse foldere, kunne de ikke konstatere nogen vold eller noget, som ville have været en grund til at lukke det ned.

Så jeg mener bestemt, at det er noget, der skal gøres noget ved. Desuden er der en voksende protest mod det. Faktisk er der en ret bemærkelsesværdig video af en af de mest berømte komikere i Tyskland og topskuespillere, Dieter Hallervorden, som har et digt, der hedder “Gaza Gaza”. Det er en fotomontage, hvor han taler om, hvad han oplever med de døende børn, og man ser optagelser af de sammenstyrtede huse og folk, der flygter, og så videre – det giver kuldegysninger ned ad ryggen, når man ser det. Jeg kan kun foreslå, at man ser på det og får det spredt internationalt, selvom teksten er tysk, men det er så stærkt et sprog, at det helt sikkert vil blive forstået.

Andre siger, at vi er åbne for alle. Vi har taget kontakt til nogle af arrangørerne, og det er ikke, fordi IPC ikke vil tale med dem, men fordi vi er nødt til at forene fredsbevægelsen internationalt i betragtning af, at civilisationen aldrig har været i så stor fare som nu. Som vi har sagt lige fra begyndelsen: Alle verdens borgere er nødt til at stå sammen for at overvinde denne fare.

SCHLANGER: Vi har et par spørgsmål mere om Tyskland, Helga. Jeg tror, folk er interesserede i, hvad du tænker som politisk figur, ikke bare internationalt, men også i Tyskland. Nogen skriver, at kansler Scholz tog til Kina og tog en stor forretningsdelegation med sig, og de stiller spørgsmålet: “Er det et tegn på modstand i Tyskland mod EU’s politik om de-

risking eller afkobling fra Kina?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg vil helt klart sige ja. Denne rejse var blandet. Den startede ikke så godt, fordi han tog – selv om jeg ærligt talt ikke tror, det er det vigtigste – men han tog først til Chongqing. Det er den største by i verden med 24 millioner indbyggere, og mange af de tyske højteknologiske virksomheder har investeret der. Så han tog dertil. Så blev det afbrudt, fordi der var en G7-internetkonference på grund af krisen med det iranske angreb på Israel, så han blev distraheret og kunne ikke gennemføre hele sin planlagte dagsorden. Men da han så tog til Beijing, havde han et fem timer langt møde med Xi Jinping, inklusive frokost og normal politisk diskussion, og det, må jeg sige, blev virkelig løftet op på et højere niveau af Xi Jinping i det, han sagde. Han understregede, at verdens næststørste og tredjestørste økonomier er nødt til at arbejde sammen, ikke kun for de to landes skyld, men for hele menneskehedens skyld. I betragtning af, at disse to lande har bidraget ekstremt meget til menneskehedens udvikling – Kina med den konfucianske tradition og Tyskland med Schiller og Beethoven – er der ingen grund til fjendtlighed mellem disse to lande, og de må arbejde sammen for hele verdens fælles bedste. Så alt i alt synes jeg, at det gik meget godt i betragtning af miljøet, som ikke ligefrem er gunstigt for en sådan tilgang. Jeg er helt overbevist om og sikker på, at de tyske industrirepræsentanter, direktørerne for nogle af de største virksomheder, var en meget vigtig faktor, og at de derfor var sikre på, at de-risking ikke ville finde sted, fordi de udmærket ved, at det ikke fungerer, og at man i en stærkt sammenvævet økonomi bare skyder sig selv i foden, hvis man foretager de-risking.

Virkeligheden er, at Kina er forbundet med – og det er ikke kun Kina – Kina er forbundet med det Globale Syd, den Globale Majoritet. Nu er 70 % af verdens BNP repræsenteret af det globale syd, den Globale Majoritet, som udgør 88 % af verdens befolkning. Så Tyskland, som er en eksportnation, har absolut

ikke råd til at være afkoblet eller uden risiko, da den tyske økonomi af forskellige årsager lige nu er i frit fald. Så for Tyskland er Kina et absolut anker for stabilitet, og jeg tror, det ville være meget bedre, hvis USA også ville stoppe deres geopolitiske konfrontation og bare samarbejde, så kunne vi løse alle verdens problemer sammen på en fornuftig måde.

Men jeg er ikke overvældet, for det kunne have været endnu bedre, men jeg er ganske tilfreds med resultatet af denne rejse under de givne omstændigheder.

SCHLANGER: Jeg har endnu et spørgsmål til dig om Tyskland. En fast bidragsyder skriver: "Tror du, at den nuværende koalitionsregering i Tyskland vil blive siddende indtil det næste planlagte forbundsdagsvalg i oktober 2025?" Og hun afslutter sin kommentar med at sige: "Det håber jeg ikke."

ZEPP-LAROUCHE: [griner] Altså! Jeg kan kun være enig med dig i, at det håber jeg heller ikke, for denne regering er en katastrofe. Jeg synes, de er ved at køre Tyskland i sæk. Det er helt umuligt. Jeg har lige læst en meningsmåling, at De Grønne nu heldigvis er nede på kun 12 %, hvilket næsten er en halvering af deres opbakning, jeg tror, at yderligere to gange en halvering ville være passende, så de ikke ville komme ind i parlamentet mere. Jeg kan kun sige, at enhver grøn vælger, enhver, der stemte på De Grønne, bør se på, hvad der er blevet af dette grønne parti: Krigsmagerne par excellence, de er bare NATO's talsmænd (eller hvad den betegnelse nu er). På engelsk kan man ikke gøre det, men på tysk, med kønsopdelingen, er man nødt til at sige "vælgere", men på engelsk fungerer det ikke på denne måde.

Under alle omstændigheder synes jeg, at de skal komme mere ind i kampene, og der skal være nyvalg så hurtigt som muligt.

SCHLANGER: Nu har jeg et spørgsmål fra USA, hvor der som bekendt har været en utrolig bitterhed i Kongressen, både mellem republikanere og demokrater og inden for hvert parti,

over ting som Ukraine-hjælpen, finansieringen af Israel og også fornyelsen af FISA-overvågningsdomstolen. Spørgsmålet er, "hvorforskulle republikanerne stemme for at forny FISA-loven [Foreign Intelligence Surveillance Act], når de ved, at den blev brugt til at ramme Donald Trump med falske beviser fra FBI?"

ZEPP-LAROUCHE: Tja, fordi jeg tror, at de fleste politiske spørgsmål lige nu er distraktioner. For hvad burde folk være bekymrede over? De burde være bekymrede over, at USA også befinder sig i en eksistentiel krise. Jeg vil ikke kommentere på USA's interne politik midt i en valgkamp, men begge kandidater lover ikke ligefrem en ændring i den overordnede politik. Naturligvis tror Trump-vælgerne nok, at der vil ske en stor forandring, men jeg tror, at der er så mange distraktioner, at vi lige nu er nået til et punkt, hvor vi ikke engang kommer til valgkampen. Hvis denne ting, som jeg nævnte i begyndelsen, om at krisen i Mellemøsten er ved at tage en forkert drejning, og der kan jeg ikke se, at nogen af kandidaterne har en politik, som ville kunne gøre en forskel! Ikke engang Kennedy! Det er en katastrofe.

Så derfor mener jeg, at det vigtigste ikke er alt dette, men det er kampagnen for Diane Sare til Senatet i New York og Jose Vega til Kongressen i Bronx. Og jeg vil opfordre alle vores seere lige nu til at se på Diane Sare og Jose Vegas kampagner, fordi de repræsenterer en reel forandring for USA's fremtid. Og hvis Sare kan blive stemt ind i Senatet, er senatoren fra New York en ekstremt vigtig position, som kan blive et samlingspunkt for alle fornuftige kræfter i USA, der ønsker en reel forandring til det bedre og en tilbagevenden til principperne for en tilbagevenden til den amerikanske revolution. Så jeg kan kun sige, at Diane Sare og Jose Vega er de to personer, der repræsenterer håbet for USA's fremtid.

SCHLANGER: Du kan finde ud af mere om Sare-kampagnen ved at gå ind på <https://www.sareforsenate.com/>. Jeg var så heldig at lave en times radiointerview med Diane Sare i Utah, og hun

udfordrer virkelig den måde, folk tænker på.

Det bringer mig videre til det næste spørgsmål, som tilfældigvis kommer fra Utah, en af de faste lyttere. Og hun skriver: "Du sagde i sidste uge, at der skal ske en ændring i tankegangen, hvis vi skal forandre landet. Jeg har været oprørt over mediedækningen af det iranske angreb på Israel, som synes at være fokuseret på, hvem der kom bedst ud af det, hvem der vandt." Og hun sagde: "At behandle spørgsmål om krig og fred, som om det var en sportskonkurrence, synes at være et eksempel på, hvad du mente med behovet for en ændring i tankegangen. Kan du sige mere om, hvad du mener med den nødvendige forandring?"

ZEPP-LAROUCHE: Ja. Det er et faktum, at medierne på begge sider af Atlanten, for i Europa, i Tyskland, er det det samme. De talte kun om den iranske aggression mod Israel og nævnte slet ikke det israelske angreb på konsulatet i Damaskus den 1. april, og på den måde fordrejer man sandheden fuldstændigt. Og det er ligesom den "uprovokerede aggressionskrig mod Ukraine", den "uprovokerede krig fra Iran mod Israel". Alle disse ting har en historie, og hvis man udvander den, gør man virkelig sort til hvidt og hvidt til sort. Det måtte jeg bare sige.

Det, jeg mener med det fuldstændigt erkendelsesmæssige spring, er en ny måde at se tingene på: Hvis du ser på det nedefra og op, kan du sige: "Åh, den anden person har en grim næse midt i ansigtet, og den er ikke engang i midten, den er lidt til siden; og den er skæv, og dine øjne er grimme, og dit hoved er ulækkert": Hvis man behandler et land på den måde, og jeg bruger det som en metafor, kan man starte Tredje Verdenskrig med hvem som helst. Du kan starte Tredje Verdenskrig med din nabo, med din familie, eller du kan gå til sagen og sige: "Okay, jeg kan se, at du har prøvet, og at der er et potentiale, og hvorfor gør du det ikke på den måde?" Og så giver du personen en idé, og personen samler den op og vokser på den og laver noget smukt, og lige pludselig udfolder der sig en kreativ gnist, som ikke var der før. Når man omgås

hinanden på denne måde, opbygger man venskab, man opbygger et voksende forhold, man udvider den diplomatiske glæde mellem landene: Det er det, jeg mener. Hvis man går ud fra den idé, at mennesket er godt af natur, så er det andet land naturligvis også godt af natur, med andre ord, man behandler borgerne i andre lande, ikke som fjender, men man behandler dem som mulige venner, og man gør alt for, at de bliver venner. Og så vil de blive venner!

Jeg har været så heldig at rejse i mit liv, ikke enormt meget, men mere end de fleste mennesker: Jeg har rejst – jeg har ikke talt det præcist, men nok i mindst 50 lande, og jeg kender nogle af dem ret indgående. Hvilken erfaring har jeg så fået ud af det? At det er en absolut glæde at opdage en anden kultur. Man opdager noget, som beriger én, fordi det ikke er i ens egen tradition, for det er derfor, Skaberens har skabt så mange nationer. (Jeg siger det i denne form.) Hvis du opdager skønheden i anden poesi, fra andre traditioner, fra andre filosofier, fra andre tænkemåder, bliver du rigere. Hvis du opdager maleriet, kunsten, og du finder ud af, at de fleste mennesker rundt om i verden, helt almindelige mennesker, er glade for at finde en udlænding, der kan vise dem ting, selv hvis de ikke kan sproget, og forklare dem ting, så er de venner.

Og hvis du er et land, så tror jeg ikke på det dumme ordsprog fra den onde fyr Churchill om, at "lande har ingen venner, de har kun interesser". Det er en hel masse B.S. (jeg er nødt til at passe på mit sprog). Det er bare ikke sandt! Man kan have venskab mellem lande, og jeg tror, at de afrikanske lande med det samme vil fortælle dig, at de er venner med Kina, at mange af dem er venner med Rusland – fordi de fik støtte i ekstremt vanskelige situationer i deres egen historie, og de er taknemmelige.

Så jeg tror bare, at det, vi er nødt til at gøre – jeg mener, enten går vi ind i Tredje Verdenskrig, og vi er virkelig på det punkt, hvor det kan ske lettere end, jeg vil ikke engang

tænke på det. Så før en sådan fare, må vi tage springet og sige, "vi er den eneste menneskehed", for kun hvis vi tænker på den måde, vil vi overleve! Så lad os tænke på den ene menneskehed først, og så gå til alle andre spørgsmål fra det perspektiv, og så kan vi finde en løsning på dem alle.

Jeg tror, at hele idéen om flere våben og mere sofistikerede våben og så videre, jeg mener, bare tænk på alt det økonomiske potentiale, der går til spildevand i militær produktion, og hvor meget vi kunne forvandle verden til en have, hvis vi ville omstille disse industrier, bruge deres forsknings- og udviklingsmuligheder, omdanne dem til civil produktion til sundhedspleje, til uddannelse, til at gøre livet smukt for alle mennesker på denne planet, og det ville være ret nemt. Selv de mennesker, der tror, at de ville miste al denne profit, ville nok i sidste ende være glade for ikke at blive husket som monstre, men at de tog det vigtige skridt at ændre et system, da det tydeligvis havde overlevet sig selv.

SCHLANGER: Helga, jeg vil også sige, at folk kan gå ind på Schiller Instituttets hjemmeside og downloade dine Ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som i bund og grund er det, du lige har beskrevet! Det er en meget nyttig dialog, du har med alle seerne om dette spørgsmål, om at paradigmeskiftet kræver en forandring hos hver enkelt af os.

Lad mig slutte af med dette spørgsmål fra Bernie, som spørger, om du kan nævne Palæstinas ansøgning om fuldt medlemskab af FN. USA forhindrer dette med sit veto. Dine kommentarer til det. Og han spørger også, hvad med muligheden for at bringe Palæstina ind i BRIKS-alliancen?

ZEPP-LAROUCHE: Tja, jeg tror faktisk, at der i morgen i FN's Sikkerhedsråd er en diskussion om Palæstinas ansøgning som stat. Og jeg kan kun håbe, at afstemningen vil være overvældende positiv. Jeg kan kun håbe, at den amerikanske repræsentant pludselig får et genialt indfald og i det mindste

undlader at stemme. For hvis USA fortsætter med at blokere for det, er verdensopinionen allerede ved at vende sig mod dem, der ikke arbejder for at stoppe det, der foregår i Gaza, som er en af de værste grusomheder i menneskehedens historie nogensinde. Jeg tror, at USA og de lande, der tager USA's parti i denne sag, vil blive isoleret, og mindet om det vil være der i generationer og århundreder fremover. Så dette er en plet, som intet land har råd til, ikke engang USA.

Jeg kan kun sige: Gå tilbage til det, vi diskuterede i begyndelsen: Tag vores Oaseplan-video på en time og oversigtsartiklen om konferencen, organiser for den og skab et miljø, hvor folk forstår, at det at anerkende Palæstina som stat er det bedste, man kan gøre, i kombination med at sætte Oaseplanen på dagsordenen. Og selvfølgelig, at Palæstina til sidst slutter sig til BRIKS? Absolut, hvis vi ikke kan finde en mere generel løsning, som naturligvis vil være, at alle slutter sig til BRIKS, så mener jeg, at det skal ske.

SCHLANGER: Jeg synes, det er et godt forslag, Helga: Lad os få dem alle med i BRIKS og slippe af med disse institutioner, der er blevet oprettet for at opnå geopolitiske gevinster.

Så Helga, tak fordi du var med os i denne uge, og jeg går ud fra, at vi får endnu en meget travl uge, og vi mødes igen næste onsdag som sædvanlig.

ZEPP-LAROUICHE: Ja. Og vær aktiv i mellemtiden.

Helga

Zepp - LaRouches

hovedtale ved Schiller Instituttets konference om LaRouches Oase-plan

DENNIS SPEED: Goddag, og velkommen til dagens møde i det internationale Schiller Institut, " Oase-planen: LaRouches løsning for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina, og for hele Sydvestasien."

Min introduktion til Panel I på vores konference, "Skabelse af betingelserne for dialog, sikkerhed, fred og udvikling i Sydvestasien", vil blive fremlagt af en særlig gæst – medstifteren af Schiller Instituttet, den afdøde økonom og statsmand, Lyndon LaRouche. Dette er taget fra en tale, som LaRouche holdt den 2. juni 2002 på Zayed Center for Coordination and Follow-up i Abu Dhabi, De Forenede Arabiske Emirater. Det er fra den første dag af en to-dages konference om oliens og gassens rolle i verdenspolitikken. Som man kan se, er det, som om han havde forberedt disse bemærkninger til denne dag; og det gjorde han faktisk også.

[video:

https://larouchepub.com/pr_lar/2002/020602_zayed_speech.html]

LYNDON LAROUCHE: Verden er kommet til en korsvej i den moderne historie. Hvis verden fortsætter ad den vej, som min regering og nogle andre i øjeblikket har valgt, vil civilisationen i en generation eller mere blive kastet ud i en global mørk tidsalder, der kan sammenlignes med den, der ramte Europa for omkring 750 år siden. Vi må ikke foregive, at faren ikke eksisterer, men vi må også forpligte os til det håbefulde alternativ, som kloge regeringer vil foretrække. Derfor vil jeg tale ærligt, men også optimistisk, om en anden korsvej, Mellemøsten...

[Så langt tilbage som civilisationens historie rækker, længe,

længe før opdagelsen af olie, har Mellemøsten været den strategiske korsvej for Eurasien og Afrika tilsammen, ligesom det er i dag. Med eller uden olie ville Mellemøstens historiske strategiske betydning for sig selv og for verden fortsætte...

[I betragtning af verdens desperate situation i dag kan vi ikke være så naive at antage, at magter, som måske er store eller endda blot magtfulde, derfor vil reagere fornuftigt på de relevante strategiske kendsgerninger i situationen.

Jeg fokuserer på emnet olie, men gør det inden for rammerne af de historisk bestemte strategiske muligheder for et Mellemøsten, der er defineret i sin gamle og fortsatte rolle som en afgørende strategisk korsvej i Eurasien...

[Z]oom in, som fra en rumstation i kredsløb, på den tidligere og nuværende økologi i denne region af verdens biosfære. Lad os i vores fantasi se den langtrækkende historiske proces med afsmeltningen af den store eurasiske gletsjer for omkring 19.000 år siden, da havniveauet var ca. 400 fod under det nuværende. Se udviklingen i Middelhavsområdet i løbet af de følgende årtusinder. Se den senere fase med stor udtørring af de engang så rige ørkenområder i Sahara, Golfen og Centralasien. Ud fra dette tilbageblik bliver vi på den mest nyttige måde mindet om en kendsgerning, vi allerede kender: at den mest kritiske af de strategiske økonomiske faktorer i Mellemøsten som helhed i dag ikke er olie, men ferskvand...

SPEED: Vi takker Lyndon LaRouche for denne vision. Vi håber, at denne konference vil tilvejebringe drivkraften og de intellektuelle midler til at bringe denne vision til udførelse.

Det er mig nu en ære og fornøjelse at præsentere arrangøren og hovedtaleren for dagens Panel I, grundlæggeren og lederen af det internationale Schiller Institut, Helga Zepp-LaRouche. Velkommen, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag. Velkommen til alle jer fra mange forskellige lande, uanset hvor I lytter nu. Vi arrangerer denne Oase-konference for at tilføje et perspektiv af håb og vise en vej ud af en ellers desperat, ekstremt farlig og faktisk katastrofal situation i Sydvestasien.

Hvis vi ikke erstatter den nuværende optrapning, som hurtigt kan udvikle sig til en fuldgyltig regional krig og blive til en global atomkrig, kan det betyde enden for den menneskelige art på denne planet. For at undgå denne fare på kort sigt er der brug for et kognitivt spring, for at begrebsliggøre en helt anden tilgang, nemlig at definere den økonomiske og sikkerhedsmæssige egeninteresse for palæstinenserne, araberne generelt, såvel som israelerne, og derefter nabolandene i den større region.

Hvorfor siger jeg dette?

Det, der er sket i de sidste seks måneder, er uden fortilfælde i hele historien. Et folkemord, som sker i realtid, transmitteres live fra slagmarken i Gaza til fjernsynsapparaterne i stuerne hos verdenspublikummet. Så i første omgang efter Hamas' angreb den 7. oktober på israelske landsbyer med 1200 døde til følge, var sympatien i store dele af verden hos Israel. Det ændrede sig dag for dag, uge for uge, måned for måned, efterhånden som milliarder af mennesker kunne se det med deres egne øjne, ufiltreret af kommentatorer og berettende forfattere. Og det de så var ikke en velovervejede modreaktion fra et land under angreb, men en ubarmhjertig etnisk udrensning i et lille lukket område udført af en af de mest teknologisk avancerede militærstyrker i verden, som brugte kunstig intelligens til at ramme Hamas-krigere og samtidig nægtede en helt ubevæbnet befolkning vand, mad, lægehjælp, elektricitet, boliger, tøj, sanitet osv. Indtil videre er antallet af dræbte på den palæstinensiske side omkring 33.400, hvoraf 17.000 er børn. Det vil sige, at 44% af alle dræbte er børn! Og mere end 1 million sulter akut

ihjel. Det er derfor, der har været hundredtusinder på gaden i islamiske lande, i amerikanske og europæiske byer og på universiteterne!

I kølvandet på det israelske angreb på det iranske konsulat i Damaskus besøger den amerikanske CENTCOM-kommandant, general Michael Kurilla, i øjeblikket Israel, hvor han mødtes med IDF's stabschef, Herzi Halevi, og forsvarsminister Gallant og besøgte luftvåbnets kommandocentre samt luftbaser. Vestlige medier taler om et muligt iransk angreb på en række mål i Israel allerede i dag eller om to dage. Her til morgen lukkede Holland sin ambassade i Teheran, Lufthansa aflyste flyvninger til Iran indtil næste torsdag [18. april], og det tyske udenrigsministerium har opfordret alle tyske statsborgere til at forlade landet. Det er tydeligvis en nervepirrende situation, som i værste fald kan udvikle sig til en regional og tilmed global krig.

På trods af denne optrapning, og så meget desto mere på grund af den, er det derfor yderst påtrængende, at en helt anden tilgang introduceres, nemlig den såkaldte Oase-plan, som blev foreslået i 1975 af min afdøde mand, Lyndon LaRouche. Den er baseret på ideen om at skabe et incitament for både palæstinenserne og israelerne til at erstatte de nuværende følelser af dyb skade, smerte og fortvivlelse for nogle og had for andre, med et perspektiv om en fælles økonomisk udvikling for at skabe en bedre fremtid for alle kommende generationer. For palæstinenserne er det af vital betydning for selve deres eksistens, og for israelerne bør de lytte til dem, der advarer dem om ændringen i opfattelsen af verden, såsom Ami Ayalon, den tidligere direktør for Shin Bet under Oslo-aftalens tid. I en artikel i det aktuelle nummer af Foreign Affairs advarer han Israel om, at efter IDF's angreb på madvogne den 29. februar, hvor 112 mennesker blev dræbt og 760 såret – som desperat forsøgte at få fat i den mad, der kunne redde dem fra sultedøden – og angrebet på de syv World Central Kitchen-arbejdere, har krigen mistet sin legitimitet i verdens øjne;

at den ikke længere ses som en krig i selvforsvar, men som en ekspansionistisk aggression. Desuden skriver Ayalon, at Israel ikke kan vinde ved at eliminere Hamas' ledelse, da det ikke vil få Hamas' ideologi til at forsvinde.

Det er årets underdrivelse. Selv om den nuværende krise ikke vil føre til en global udslettelse af hele menneskeheden, hvor Israel naturligvis også vil forsvinde, vil fremtiden for alle blive et helvede, hvor den ene krig vil følge den næste, som vi har set det i de sidste 75 år, og som naturligvis altid fodrer de forskellige våbenproducenter i de voksende militærindustrielle komplekser, hvis ikke voldscyklussen bliver afbrudt en gang for alle.

Det, vi foreslår, er derfor den opdaterede version af Oase-planen, der først blev introduceret af Lyndon LaRouche i 1975, og som han foreslog efter at have deltaget i en fejring af Baath-partiet i Irak med deltagelse af mange ledere fra den Alliancefri Bevægelse. For enhver, der besøger Sydvestasien, er den mest slående oplevelse den overvældende tilstedeværelse af ørkenen og den åbenlyse mangel på vand, især ferskvand. Det er også klart, at kravene til vandforbrug for enhver befolkning, israelsk eller arabisk, for en moderne levestandard, ikke kan opfyldes fra de eksisterende "naturlige" vandressourcer. Desuden har manglen på vand og bestræbelserne på at kontrollere adgangen til vand spillet en afgørende rolle i alle de hidtidige militære konflikter.

De eksisterende grundvandsmagasiner i regionen giver ikke engang tilnærmelsesvis nok vand, så selv en fair delaftale ville ikke løse problemet. For at skabe store mængder nyt ferskvand må man tage en række forskellige metoder i brug. De mest oplagte til at begynde med er flere kanaler, der forbinder Middelhavet med Det Døde Hav og Det Døde Hav med Det Røde Hav. På grund af højdeforskellen ligger Det Døde Hav ca. 400 meter under Middelhavet, så det giver mulighed for vandkraftproduktion. Men hvis man skaber en ekstra kanal fra Aqaba-bugten til Det Døde Hav og derefter forbinder de to

kanaler med en tværgående kanal, er noget andet muligt. Den grundlæggende idé er at øge kanalernes størrelse tilstrækkeligt til at muliggøre storstilede afsaltningsprojekter langs kanalernes bredder ved hjælp af et antal atomkraftværker. På grund af de seneste årtiers teknologiske gennembrud, tilgængeligheden af den fjerde generation af pebble-bed-reaktorer, højtemperaturreaktorer, som oprindeligt blev udviklet af professor Schulten i Jülich, Tyskland, og som nu produceres af Kina, er sikkerhedsproblemerne blevet løst. Der er også mulighed for at bruge reaktorer med thoriumcyklus, som er unikt anvendelige til civilt forbrug af kerneenergi. Man kunne bygge et stort antal 300-megawatt-eltværker, det man tidligere kaldte "nuplexes" eller "duplexes" langs kanalerne, og skaffe ferskvand til kunstvanding i stor skala til genplantning af skov, landbrug, opbygning af transportinfrastruktur og nye byer.

Selv om omkostningerne ved at producere ferskvand fra afsaltning af saltvand med atomenergi er relativt høje, er den økonomiske fordel ved den enorme økonomiske aktivitet, der genereres på denne måde i områder, hvor der absolut ikke var nogen før, størrelsesordener højere end det beløb, der oprindeligt blev brugt. Det er den unikke kraft ved menneskeligt arbejde, at det ved hjælp af videnskab og teknologi tilføjer værdi til processen, så resultatet af arbejdet altid er højere i værdi end alle de elementer, der gik ind i det. Den energitæthed, der bruges i dette, bestemmer graden af merværdi. Så det betaler egentlig for sig selv.

Man bør derfor ikke kun se på de projekter, der er nævnt her indtil videre, men have en vision om, hvordan denne region kan se ud om en, to, tre, fire generationer. Tag for eksempel Kina, som i løbet af de sidste 30 år har gjort flere ørkenområder grønne med succes. Den kinesiske økonom Dr. Ding Yifan beskriver i sin nye bog, *The New Dynamics of Development: The Crisis of Globalization and China's*

Solutions, hvordan næsten en tredjedel af Hobq-ørkenen i Indre Mongoliet er blevet effektivt behandlet og er blevet en økonomisk klynge af ørkenturisme, fødevarer og solceller, og hvordan tusindvis af hektar skov er blevet genoprettet i Sekhangba ikke langt fra Beijing, og hvordan 30% af ørkenen på grænsen mellem Shaanxi og Indre Mongoliet i Mawusu-ørkenen nu er dækket af vegetation, jorderosionen er ophørt, og den nyligt genvundne landbrugsjord er nået op på 640.000 hektarer, hvilket skaber enorme økonomiske fordele for de lokale landmænd. Dr. Ding Yifan fortæller, at Eric Solheim, FN's undersekretær og UNEP's administrerende direktør, roste Hobq-ørkenmodellen, som giver fremragende erfaringer til andre lande og regioner, der står over for ørkendannelsesproblemer, og at Kinas erfaringer med sandkontrol også kan spredes til Afrika, Mellemøsten og Latinamerika.

For at kunne forestille sig en udviklingsvision for hele regionen: fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Den Persiske Golf og Det Røde Hav, og hvordan dette område kan udvikle sig som et fremtidigt knudepunkt mellem Asien, Afrika og Europa, bør man forestille sig infrastrukturens tæthed i for eksempel Tyskland, hvor man har et integreret system af motorveje, jernbaner og vandsystemer, som udgør forudsætningen for avanceret industriel udvikling og landbrug. Der er ingen objektiv grund til, at Sydvestasien ikke kan opnå et sammenligneligt niveau i fremtiden.

Hvis den truende krig kan undgås, kan den tektoniske forandring, som finder sted i verden i dag, hvor landene i det Globale Syd allerede arbejder på at skabe et nyt økonomisk system, skabe betingelserne for den fulde udvikling af Sydvestasien. Rusland, Kina, Indien, Iran, De forenede arabiske Emirater og Egypten er allerede medlemmer af BRIKS; Saudi-Arabien er kandidat, og andre lande som Tyrkiet har tilkendegivet, at de har til hensigt at blive medlem. Hvis alle disse lande ville acceptere Oase-Planens udviklingsperspektiv og indkalde til en omfattende

hastekonference om Sydvestasien i traditionen fra Den Westfalske Fred, kunne den nuværende truende katastrofe undgås, og krisen kunne vendes til begyndelsen på en ny æra med fred og udvikling.

Henry Kissinger, som foregav at være ekspert i den westfalske orden, misforstod den faktisk groft ved at insistere på, at den krævede en "balancemagt" – nemlig en unipolær politimand. Han hævdede, at "det westfalske system aldrig har været fuldt anvendeligt i Mellemøsten," da kun Tyrkiet, Egypten og Iran havde et historisk grundlag, mens grænserne for de andre stater ville afspejle sejrherrens egenmægtighed under Første Verdenskrig.

Derfor må verden vende tilbage til den faktiske Westfalske Fred og etablere en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til interesserne i hvert eneste land på planeten. Den nye arkitektur skal helt klart inkludere Rusland, Kina, USA samt en to-statsløsning for Israel og Palæstina.

Ifølge projektet om krigsomkostninger fra Watson Institute på Brown University i Rhode Island var USA's militære udgifter inklusive følgeomkostninger i de 20 år fra 11. september 2001 til 2021 på 8 billioner dollars, som blev brugt til militære og terrorbekæmpende foranstaltninger i 85 lande, ikke inklusive amerikanske specialoperationsstyrker, CIA-operationer, "militære informationsstøtteoperationer", "psykologiske operationer" osv. I samme periode er mere end 940.000 mennesker blevet dræbt af direkte krigsvold i Irak, Afghanistan, Syrien, Yemen og Pakistan, og antallet af civile, der er døde som følge af indirekte årsager, er betydeligt højere. Hvis den sum penge – 8 billioner dollars – var blevet investeret i programmer til at overvinde fattigdom og underudvikling, ville verden i dag være en blomstrende have, og USA ville blive fejret som en ven af menneskeheden.

Jeg kan allerede høre kritikerne sige, at dette perspektiv med

en Oase-plan som udgangspunkt for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur i ånden fra Pave Paul VI's encyklika, rundskrivelse, Populorum Progressio ikke er realistisk, eller endnu værre, fuldstændig utopisk.

Da Friedrich Schiller skrev sin trilogi Wallenstein om den magtfulde krigsherre fra 30-årskrigen, portrætterede han ikke Wallenstein på den måde, som den overleverede historiske fortolkning karakteriserede ham, men som en mand, der virkelig ønskede at afslutte krigen og opnå fred. I stykket lægger Schiller visionen om den Westfalske Fred, som blev indgået 16 år senere, i munden på Max Piccolomini, der er forlovet med Wallensteins datter, Thekla. I en samtale med sin far og en repræsentant for hoffet i Wien, Questenberg, siger Max:

“Du gør ham [Wallenstein] til en indigneret mand og, Gud ved!

Til hvad endnu mere, fordi han skåner sakserne,

søger at indgyde fjenden fortrøstningsfuldhed.

Hvilket er den eneste vej til fred;

For hvis krig ikke ender i krig,

Hvor skal freden så komme fra?”

Det er hele ideen: “For hvis krig ikke ender i krig, hvor skal freden så komme fra?” At indgyde fjenden fortrøstningsfuldhed, det er den eneste vej til fred! Ved afgrunden til det, der kan blive enden på alt liv på planeten, er vi, menneskeheden, den kreative art; og kan vi definere en løsning ud af denne fare? Så lad os lægge Oase-planen på bordet hos alle verdens regeringer!

Tak skal I have.

Helga Zepp-LaRouche til møde i Den Internationale Fredskoalition, 12. april 2024

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen, alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition, og det er 45. uge i træk, at vi mødes. Vi er ikke stoppet, og vi vil ikke stoppe, før vi får ægte fred i verden. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg er ordstyrer i dag sammen med Dennis Small og Dennis Speed. Vi har en række talere og forskellige rapporter på programmet. Hvis du har nogle rapporter at give, så lad mig det vide, og vi vil sørge for at tilføje dig til dagsordenen, når vi går videre i dag; især organiseringsrapporter. Hvis du er ny, vil jeg gerne opfordre alle nye til at præsentere sig selv og fortælle os, hvilken organisation du kommer fra, og hvilken slags organisering du har lavet. Det er altid godt at høre fra nye mennesker og nye ideer om, hvad folk laver rundt omkring i verden.

Hovedformålet med det, vi gør her i dag, er at koordinere den internationale fredsbevægelse, fordi der er så stor splittelse mellem mange forskellige organisationer og grupper, at vi aldrig kommer til at opnå ægte fred, medmindre vi begynder at koordinere sammen. Det er det overordnede perspektiv, vi har.

Med det vil jeg gerne give ordet til grundlæggeren af Schiller Instituttet og medstifteren af Den Internationale Fredskoalition, Helga Zepp-LaRouche, som vil åbne mødet for os i dag. Værsgo, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUICHE: Goddag til jer alle sammen. Desværre bliver den strategiske situation mere og mere anspændt dag for dag, og der er omkring tre vigtige krisepunkter, som jeg kort vil komme ind på. Den ene – måske den mest akutte og presserende – er naturligvis den i Sydvestasien, for efter det israelske angreb på det iranske konsulat i Damaskus den 1. april er der nu en massiv bevægelse i retning af et forestående muligt modangreb fra Iran på en eller anden lokalitet i Israel. Der er forskellige aktiviteter omkring det. Den ene er, at IDF og Mossad ifølge rapporter er blevet enige om, at de har forberedt angreb, modangreb mod Iran, hvis et sådant angreb finder sted. Vestlige mainstream-medier er fyldt med rapporter som *Wall Street Journal*, der rapporterer, at et angreb fra Iran på et israelsk mål kan ske inden for 24-48 timer. Det er naturligvis med det samme. Så er der rapporter om, at den iranske udenrigsminister Amir-Abdollahian vil deltage i et særligt møde i FN's Sikkerhedsråd den 18. april, næste torsdag. Den amerikanske CENTCOM-kommandør, general Michael Kurilla, ankom til Israel i går. Han mødtes med IDF's stabschef Herzl Halevi. Han besøgte en luftvåbenkommando, og i dag skal han mødes med forsvarsminister Yoav Gallant. Det er klart, at der er en ekstremt tæt koordinering mellem USA og Israel i denne sag.

I Iran er der rapporter om, at de også har forberedt potentielle planer for et sådant angreb, som er blevet præsenteret for den øverste leder Ali Khamenei. Angiveligt er der endnu ikke truffet en beslutning om det, men der cirkulerer videoer på de sociale medier om simuleringer af angreb enten mod et atomkraftværk i Negev, eller Haifa lufthavn, eller vandafsaltningsanlæg, kraftværker, inde i Israel. Hvis det skulle ske, så er vi naturligvis straks ude i en optrapning. Der er kommet udtalelser fra amerikansk side om, at hvis der kommer et angreb fra iranerne, vil USA stå stølsat på Israels side, hvad det så end betyder.

Men jeg synes, vi skal være helt klar over, at hvis det kommer

til en direkte militær konfrontation mellem Israel og Iran, så har det umiddelbart potentiale til ikke bare at blive en regional krig, men i betragtning af, at Iran er så tæt knyttet til Rusland og Kina, har det potentiale til at udvikle sig langt ud over det. Det, jeg mener med "langt mere end det", er potentialet helt ud til en global krig.

I mellemtiden har IDF angrebet endnu en nødhjælpskonvoj, denne gang fra UNICEF, som skulle bringe medicinske forsyninger ind. De blev nødt til at afbryde missionen; heldigvis blev ingen dræbt. Det er klart, at den konference, vi har i morgen, Oase Plan-konferencen, ikke kunne komme på et vigtigere tidspunkt. For vi er absolut nødt til at indføre en helt anden tilgang; nemlig tilgangen med fred gennem udvikling. Så jeg vil bede alle jer, der deltager i dette opkald, om at gøre jeres bedste for at gøre denne konference så omfattende som muligt. Vi er nødt til virkelig at lave en fremragende konference i morgen. Hvis man ser på talerne, er det på et meget højt niveau, både i det politiske panel og i det mere tekniske panel. Vi vil bruge resultaterne fra i morgen til at vise, hvad vores tilgang er, og så gå i højeste gear med organiseringen efter konferencen. Det er ikke et slutpunkt, men det er et startpunkt for en reel organisatorisk eksplosion, indtil vi har et ændret perspektiv, som er Oasis-planen for Sydvestasien.

Nu vil jeg blot nævne de to andre store optrapningspunkter: I dag er der et særligt møde i FN's Sikkerhedsråd om Ukraine, som Rusland har anmodet om. Jeg har endnu ingen rapporter om, hvordan det forløber, men det vil naturligvis være ekstremt vigtigt. Og som opfølgning på det møde, vi havde for to uger siden om Macrons forslag om at sende franske tropper ind i Ukraine, er det faktisk en interessant udvikling, for de rapporter, jeg har fået fra Frankrig i dag, siger, at Macron er i fuldstændig opløsning. Ikke alene bakkede mange europæiske lande ham ikke op, men befolkningen i Frankrig er imod at sende franske tropper. Der var en meningsmåling, der

viste, at 60% af befolkningen er imod det, fordi de er klar over, at det ikke ville have NATO's artikel V i ryggen, men at franske tropper ville være der alene og derfor være et oplagt mål for russiske angreb. Det er meget godt. Men jeg tror, at den ene ting, vi virkelig bør inkludere i vores organisationspakke, er, at I husker, at Kina allerede i februar 2023 havde fremsat et 12-punkts forslag til en fredskonference og en fredsløsning for Ukraine. For nylig var den kinesiske særlige udsending Li Hui igen på en rundrejse til Moskva, Kiev, Bruxelles, Berlin og Paris. Det er en meget vigtig opfattelse, for det gode er, at Kina har opretholdt ekstremt gode relationer ikke kun til Rusland, men også til Ukraine. Så ukrainerne har gentagne gange givet udtryk for, at de stoler på kineserne, og at Kina derfor er i en unik position til at mægle og finde en diplomatisk løsning. Der vil naturligvis også blive afholdt en stor konference i Schweiz, men den er af mange blevet karakteriseret som et forsøg på at forvirre landene i det Globale Syd ved at foregive, at europæerne går ind for en fredsløsning. Men Rusland er ikke blevet inviteret, og derfor ser den konference ikke særlig lovende ud. Jeg synes virkelig, at vi skal bakke fuldt op om det kinesiske 12-punktsforslag.

Så er vi tilbage ved det sidste punkt, som desværre også er under opsejling. Som global organisation forsøger NATO at etablere sig i Asien og Stillehavsområdet. De nylige besøg af Kishida og Marcos fra Filippinerne i USA har optrappet denne situation. USA og Japan udsendte en ledererklæring efter mødet mellem Biden og Kishida. Den angreb naturligvis Kina for at skabe problemer i Det Sydkinesiske Hav og på Taiwan. Sproget var så modbydeligt, at det kinesiske udenrigsministerium udsendte en officiel demarche, en officiel protest til både USA og Japan, hvor de sagde, at dette var en fuldstændig bagvaskelse af Kina, og en absolut tilsvining af Kina, som de var nødt til at afvise. Men det er meget tydeligt, at medmindre vi når frem til det, vi har diskuteret lige fra begyndelsen – et nyt paradigme, hvor vi overvinder geopolitik

med en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der omfatter alle lande på planeten, vil scenarierne eller områderne for potentiel krig bare skifte fra det ene krisested til det næste, indtil vi har en helt anden tilgang til verdenspolitik. Så længe det ikke sker, er der fare for, at tingene meget hurtigt kan komme ud af kontrol. Ifølge en højtplaceret person, vi talte med for nylig, som sagde: "Ja, du har fuldstændig ret. I bedste fald er vi uger fra en eksplosion og en katastrofe." Jeg synes, at det bør give næring til vores bestræbelser på virkelig at kæmpe for en fredsløsning, som skal være retfærdig for alle parter, for læren fra Den Westfalske Fred er, at medmindre den er retfærdig, og medmindre den tager hensyn til alles interesser, kan den ikke fungere.

Så jeg vil bare lade det være ved det og motivere jer til at gøre, hvad I kan for konferencen i morgen.

Afsluttende bemærkninger:

DENNIS SPEED: Jeg vil gerne her spørge Helga, om hun vil komme med en konklusion, eftersom vi ser på så mange af disse kriser, og vi har en bestemt metode eller tilgang til disse kriser, men samtidig, som Lyndon LaRouche plejede at sige: "Hvis jeg stoppede op for at tænke over, hvad der foregår i hver del af verden, ville jeg kun have tid til at græde. Jeg er nødt til at gøre noget for at handle." Så jeg vil gerne spørge Helga, da du også opsummerer, hvordan du ser både morgendagens konference og også, når vi kommer ud af den konference, hvordan du forestiller dig vores indsats. Især i betragtning af den slags ting, [navn redigeret] er gået i gang med, eller andre er gået i gang med. For IPC er tydeligvis modnet; vi er nået til et vist diskussionsniveau, vi er kommet ind i en bestemt måde at arbejde sammen på. Jeg vil bare gerne spørge, om du vil tage den sag op, da det ser ud til, at der er mange mennesker, der er meget bekymrede over det.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Ja, det vil jeg gerne, men lad mig først

hurtigt svare på, hvad [navn redigeret] sagde, da han rejste spørgsmålet om, at Nicaragua beskylder Tyskland for at medvirke til folkemord ved at levere våben til Israel. Den tyske regerings svar var, som I sikkert ved, en hård afvisning af enhver sådan anklage. Det er faktisk tragisk, for jeg mener, at det tyske etablissement lige nu er anglofærens naturlige skødehund i en grad, så de fuldstændig mister deres suverænitet. De tager fuldstændig fejl af spørgsmålet om Tysklands skyld i forhold til Holocaust. Hvis man kender historien om, hvad der førte til Første Verdenskrig, som var meget mere kompliceret, så var det ikke Tyskland, der var eneansvarlig for Første Verdenskrig. Det var den britiske rolle i orkestreringen af de 30 år før Første Verdenskrig. På samme måde var hele Hitler-projektet i virkeligheden et internationalt oligarkisk projekt finansieret af Montagu Norman og Averell Harriman. Folk, der studerede *Mein Kampf* og vidste, at de ville sætte Tyskland op mod Rusland, hvis Hitler nogensinde kom til magten. Så jeg nævner det kun, fordi historien er meget mere kompliceret end denne idé om, at Tyskland er kollektivt skyldig. Der var en skyld, der var et vist internationalt projekt, som naturligvis omfattede en stor del af den tyske elite, men det blev alt sammen brugt til at manipulere det tyske folk til at sige, at fordi man har den kollektive skyld, skal man være på Israels side uanset hvad. Se, seks måneder senere er der mange stemmer i Israel, der kræver, at Netanyahu bliver udskiftet så hurtigt som muligt, fordi han er anklaget for at true Israels fortsatte eksistens.

Så jeg vil bare gerne understrege, at det er tragisk, at Tyskland reagerer på denne måde, fordi den offentlige stemning – især i det Globale Syd – især efter den 29. februar, hvor IDF angreb disse lastbiler med mad, og mere end 100 mennesker blev dræbt. Og så igen, da de 7 hjælpearbejdere fra World Central Kitchen blev dræbt. Verden tror ikke længere på historien om, at dette er en hævn for den 7. oktober. Misforholdet mellem det, der sker, er så himmelråbende. Der er en kæmpe forskel, nemlig at alle kan se nyhederne om, hvad der

sker i Gaza hver dag hjemme i deres stuer. Jeg kan kun se, at hvis Tyskland bliver ved med at have denne arrogante holdning, så vil USA, Storbritannien og Tyskland blive isoleret i hele verden. Det ville være en tragedie, for jeg tror ikke, vi løser problemet ved bare at opbygge et nyt system uden USA og Europa. Jeg tror, at det er kimen til en geopolitisk katastrofe, fordi det militære apparat, som Ray McGovern altid kalder MICIMATT eller det militærindustrielle kompleks, vokser enormt i Europa lige nu. Der gøres en stor indsats for at militarisere Europa. Hvis vi ikke ændrer det, så tror jeg ikke, at det vil være muligt at undgå Tredje Verdenskrig.

Så derfor er vi nødt til at gøre en meget stor indsats for at få en anden forståelse af, hvad der virkelig er på spil her.

I morgen bliver et ekstremt vigtigt øjeblik. Vi vil, som Anastasia pegede på, og gå venligst ind på hjemmesiden og se på den igen, [downloade invitationen](#). Send den bredt ud i dag til alle dine netværk. I morgen har vi en vigtig begivenhed. Vi vil have stemmer fra Palæstina, fra BRIKS-landene, fra Sydafrika, Rusland og andre vigtige talere. Vi vil udarbejde et redskab, som vil være en pakke, vi kan tage med os ind i organiseringsugen. Nogle mennesker mener, at det er en utopisk idé, som ikke kan fungere, men jeg er faktisk overbevist om, at hvis vi får store nabolande i Sydvestasien til at sige, at der skal sættes en stopper for det rædselsshow, der foregår i Gaza, så kan vi få det til at fungere. I en vis forstand er det ikke kun Sydvestasien: Det er Afrika, det er Latinamerika, det er endda dele af Europa. Vi kan faktisk ændre dette. Jeg tror, at vi har det overvældende flertal af verdens befolkning på vores side, hvis de ved det. Derfor vil jeg opfordre jer alle til at deltage i morgen, tage den pakke, der kommer ud af denne konference, og virkelig gå i gang med en massiv organisering.

Så jeg betragter i morgen som startskuddet til en ægte revolution, der skal ændre hele udviklingen til det nye navn: Fred er udvikling. For intet andet vil løse problemet.

Ellers vil jeg foreslå, at vi som svar til [navn redigeret] og denne flotille kunne tilbyde os selv, Schiller Instituttet og vores andre hjemmesider, at vi på daglig basis kunne rapportere erklæringer, som du udsender på denne rejse. Vi kunne lave interviews; du kunne komme med kommentarer om, hvad du oplever, hvad du ser. Vi kunne tromme det sammen, og hvis andre folk samler det op, kunne vi lave et helt kor af rapporter om denne begivenhed. Det, tror jeg, ville vække interesse hos verdens befolkning. Det er, hvad jeg vil foreslå.

Vores organisering for et nyt paradigme for menneskeheden udgør det eneste alternativ til Tredje Verdenskrig

Ikke korrekturlæst

6. april 2024 (EIRNS)-Schiller Instituttets grundlægger og formand, Helga Zepp-LaRouche, holdt følgende åbningstale til Youth Cadre School i dag, hvorefter hun deltog i over en times diskussion med ungdomsbevægelsens publikum:

DANIEL BURKE: Velkommen til alle, der er mødt op. Mit navn er Daniel Burke, og jeg sidder i et lokale i Pennsylvania med omkring 25 mennesker, der er samlet til en kadre-skole i løbet af denne weekend. Folk, der er begyndt at arbejde med os, folk, der er interesserede i at lære mere om vores mission i Schiller Instituttet og den internationale LaRouche-bevægelse. Jeg kommer til at være ordstyrer i dag i en begrænset kapacitet.

Jeg tror, at vi alle er samlet og klar til at gå i gang. Derfor vil jeg gerne give ordet til grundlæggeren af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag til jer i Pennsylvania, i Latinamerika, i Europa, hvor I end måtte være.

Jeg vil dele et par af mine tanker om, hvad jeg mener, en international ungdomsbevægelses mission bør være. Derefter vil vi have en fri diskussion, og jeg vil opfordre jer til at komme med alle jeres spørgsmål, uanset hvilket emne de måtte vedrøre.

Hvis jeg var et ungt menneske på dette tidspunkt, ville jeg nok rive mig i håret over den strategiske situation, for i en vis forstand er den ikke retfærdig. Du er måske 20, eller 30, eller 35, eller hvor gammel du nu er: Normalt ville man sige, at man endnu har 60-70 år foran sig i sit liv. Hvis du vokser op og gør, hvad livet byder dig, kan du blive en helt almindelig person helt frem til 2090, ja selv det 22. århundrede kan du nå. I en vis forstand er det ikke fair, at de nuværende magthavere, hvis de ikke bliver forhindret i deres hensigter og dumhed, efter al sandsynlighed kan bringe verden til ophør og berøve dig dit liv, og ikke kun dit liv, men hele den menneskelige arts liv.

Jeg synes, det er meget vigtigt, at vi diskuterer dette, for hvis du sidder i USA, har du en anden oplevelse. For USA er tanken om en verdenskrig eller en krig på eget territorium meget usandsynlig. I modsætning til i Europa, hvor der var to verdenskrige på europæisk jord, og selv de mennesker, der er født efter krigen, som jeg selv, havde tilstrækkelig erfaring i min tidlige barndom fra bedsteforældre og endda forældre og bekendte, der fortalte helt forfærdelige historier om bombningerne, mændene, der gik i krig og aldrig kom tilbage, eller de kom tilbage med amputerede ben og andre dele af deres krop. Så selvom vi ikke oplevede krigens rædsler direkte, da jeg voksede op, var Tyskland stort set ved at komme sig over

en ruinmark. I har alle set billederne af bombningerne af Dresden og andre byer, der blev fuldstændig jævnet med jorden.

Så selv om den yngre generation, som nu er vant til mobiltelefoner, spillekonsoller og lignende skærme, bestemt ikke har den samme oplevelse, tror jeg alligevel, at det gør en enorm forskel, hvis man er født og opvokset på et kontinent, hvor krig er en meget følelsesladet oplevelse. Det er klart, at hvis du er i udviklingslandene, ser det anderledes ud, fordi der måske har været krig på dit kontinent, men jeg tror, at verdenskrig stadig er en lidt anden sag. Men for amerikanerne var der krige i udlandet. Jeg ved ikke præcis, hvor mange krige USA har været involveret i efter Anden Verdenskrig, men jeg tror, det er omkring 30 krige i hvert fald. Der har været Afghanistan, Irak, der har været udstationeringer i andre dele af verden. Og nu er vi i en situation, hvor hvis vi ikke ændrer dynamikken, hvis vi fortsætter den optrapning, vi er i gang med, så er jeg helt sikker på, at optrapningslogikken vil føre os hele vejen til Tredje Verdenskrig.

Jeg vil bare ganske kort berøre situationen med Ukraine, krigen mellem USA og Rusland, for det er, hvad det faktisk er. Hvordan kom vi dertil? Vi havde en situation, hvor Sovjetunionen kollapsede for kun 33 år siden. I var ikke til stede, da den tyske genforening fandt sted: For os var det en meget håndgribelig oplevelse, fordi vi havde et program for, hvad vi skulle gøre. Den produktive trekant, som var ideen om at styrke området fra Berlin, Paris og Wien gennem moderne investeringer i højteknologi og gøre det til motoren i verdensøkonomien. Det blev så til Verdenslandbroen. Men det var et øjeblik, hvor Sovjetunionen, som havde eksisteret i 70 år, pludselig kollapsede. Det var noget, som kun Lyndon LaRouche virkelig havde forudsagt med stor klarhed i 1984. Men fordi vi lyttede til Lyn, blev vi ikke overraskede – vi var de eneste, der ikke blev overraskede. Vi gik ind i situationen udstyret med et program for, hvad vi skulle gøre. Det

fungerede ikke helt på det tidspunkt, fordi USA, briterne og franskmændene var fast besluttet på, at den tyske genforening ikke skulle føre til en begyndende renæssance: Og når man ser tilbage på det, er det meget, meget tydeligere, at det var den samme dødbringende beslutsomhed om at få genforeningen til at mislykkes, der allerede eksisterede dengang, som lå bag den faktiske sabotage af Nord Stream-rørledningerne. For Nord Stream-rørledningerne, det faktum, at de blev saboteret, var sandsynligvis, som Seymour Hersh udviklede i sin hypotese, designet til at forhindre Tyskland og Rusland i nogensinde at få et forhold til hinanden. George Friedman sagde faktisk, at det var amerikansk politik i et århundrede eller mere, at forhindre, at den tyske knowhow, videnskaben og teknologien i Tyskland blev forenet med de enorme ressourcer i det største land på planeten – nemlig Sovjetunionen og derefter Rusland – fordi det så ville være en absolut konkurrent til anglo-amerikanernes unipolære verdensopfattelse.

Så når jeg ser tilbage på det – og jeg er nødt til at genoverveje alt dette fra det synspunkt – er det meget klart, at bestræbelserne på at sabotere det eksisterende forslag til, hvad man skulle gøre, som var designet af Lyn, og vi arbejdede på det sammen med alle de mennesker, der var omkring os på det tidspunkt, for hvordan man kunne vende denne historiske chance for Sovjetunionens sammenbrud, som ingen havde forventet, ideen om, at kommunismen ville forsvinde, det var stort! Sovjetunionen havde alle de forskellige sovjetrepublikker. Det var ikke bare Rusland, det var alle landene i det nære udland. Det var enormt. Ingen havde forventet det. Men så skete det præcis, som Lyn havde forudsagt det. Vi havde en plan for, hvordan vi kunne bruge det til at skabe en ny fredsorden i det 21. århundrede. Det var i høj grad gennemførligt.

Hvorfor skete det ikke? Fordi Margaret Thatcher, som er inkarnationen af det britiske imperium, sagde, at dette er Det Fjerde Rige. Hun fik sin minister Nicholas Ridley til at bagtale Helmut Kohl, den daværende kansler, for at være

tilhænger af Det Fjerde Rige, hvilket i den grad forsurede hele atmosfæren. Så havde vi Mitterrand, som ifølge Attali – en fransk éminence grise – truede Kohl med krig mellem Tyskland og Frankrig, hvis Tyskland ikke ville opgive sin valuta, D-marken, og gå med til euroen. Det kan jeg tale meget om, for det var levende historie for os. Fordi vi interвенerede: Vi var ved Berlinmuren, da den faldt. En uge efter murens fald havde vi den første folder ude, hvor vi foreslog det, der blev til Den Produktive Trekant. Så det var en utrolig nærværende oplevelse for os.

Naturligvis var George Bush Sr. på det tidspunkt fuldstændig imod den tyske genforening. Først efter at rådgivere som Kissinger og, tror jeg, Brzezinski og andre gamle kendinge havde fortalt ham, at hvis USA modsatte sig tysk genforening på dette tidspunkt, ville de miste al indflydelse i Europa. Så skiftede USA holdning og indstillede sig på grundlæggende at inddæmme Tyskland, ved selvinddæmning, ved at tvinge Tyskland ind i euroen, ind i Maastricht-aftalen, og på den måde få kontrol over Tyskland, som på grund af de fredelige demonstrationer [i Østtyskland] for første gang havde fået ret til suverænitet i efterkrigstiden.

Så var stemningen helt åben. Vores forslag om den Eurasiske Landbro, at forene Europa og Asien gennem udviklingskorridorer, som var den næste fase efter Sovjetunionens opløsning i 1991, ville have været yderst gennemførligt. Det ville have været begyndelsen på et helt nyt paradigme i verden, hvor man forener mennesker gennem økonomisk udvikling. Ud af det voksede, som bekendt, senere Verdenslandbroen. Men det var absolut en mulighed. Og folk, der var vidner på det tidspunkt, fortæller os i dag, at ingen troede, at Rusland var en trussel på det tidspunkt. Allerede i Sovjetunionens sidste år var der ingen, der troede, at Sovjet ville være en trussel. Gorbatsjov talte om et fælles europæisk hus; andre talte om et forenet eurasiske kontinent fra Vladivostok til Lissabon. Så det ville have været muligt at

skabe en ny fredsorden for altid.

Nu ved vi, hvad der skete, for mens James Baker III, som var udenrigsminister på det tidspunkt, lovede Gorbatsjov, at NATO ikke ville bevæge sig en tomme mod øst – og de troede sandsynligvis på det – i baggrunden havde man allerede de neokonservative i USA og de relevante folk i Storbritannien, som planlagde, hvordan de kunne blive den sejrriige vinder af den kolde krig.

Pave Johannes Paul II advarede på det tidspunkt om, at man ikke skulle blive overstadige, for man vandt ikke den kolde krig, for hvis man ser på udviklingslandenes tilstand, så ser man, at syndens strukturer ikke kun eksisterede i øst i kommunismen, men de eksisterede også i vest, for underudviklingen i udviklingslandene taler et stærkt sprog i den henseende.

Men ikke desto mindre blev folkene i Anglosfæren helt overstadige og fejrede sig selv som sejrherre i den kolde krig og gik skridt for skridt frem for at skabe en unipolær verden baseret på det angloamerikanske imperium og på den måde regere verden for evigt. På det tidspunkt havde vi Francis Fukuyama, som sagde "dette er historiens afslutning". Det var alles holdning, hvilket betød, at hele verden ville adoptere den liberale statsmodel og den neoliberale økonomiske model. Alle ville i bund og grund tilpasse sig denne unipolære verden efter disse linjer. De fortsatte trin for trin med at bevæge sig i denne retning. De havde indsat Jeltsin i Rusland, som var en fuldstændig frimarkedsøkonomi-freak. Med hjælp fra nogle vestlige økonomer lykkedes det ham at reducere Ruslands økonomiske potentiale på tre år, fra 1991-94, til kun 30% af landets industrielle kapacitet. Rusland blev helt klart forvandlet til et råstofeksporterende land og ikke længere en supermagt, hvilket senere fik Obama til at sige, at Rusland bare er en regional magt eller en tankstation, men ikke længere en seriøs rival.

Og som tiden gik, kom Putin til magten, og han begyndte at forsøge at gøre op med det, Jeltsin havde gjort – uden den store succes, for oligarkerne havde en del magt på det tidspunkt. Men det var så den periode, hvor "farverevolutionerne" startede: Ideen om, at den vestligt dominerede verden ville eliminere enhver regering, som ikke ville underkaste sig denne neoliberale verdensorden. I en vis forstand lykkedes det. Der var farverevolutioner senere, i 2004 i Ukraine, den orange revolution; der var rosenrevolutionen i Georgien; der var et forsøg på en hvid revolution i Rusland, som ikke fungerede. Senere havde vi det arabiske forår. Man havde den gule revolution i Hong Kong mod Kina, som heller ikke fungerede. Men der var helt klart en bestræbelse på at slippe af med enhver regering, som ikke ville underkaste sig denne unipolære verden.

Som om det ikke var nok, skete der efter 1999 en alvorlig transformation af NATO. Den første ikke-legitime krig fra NATO's side, dvs. uden godkendelse fra FN's Sikkerhedsråd, med NATO's bombning af Jugoslavien. Det var den virkelige dramatiske ændring, for det var begyndelsen på den lovløshed, vi ser i dag. Det var også begyndelsen på "retten til at beskytte", ideen om interventionskrige mod Afghanistan og Irak. Vi havde Bush Jr. og hans "ondskabens akse", som jeg husker var Iran, Irak og Syrien. Den underforståede idé om, at man kan bombe ethvert regime, som ikke er i overensstemmelse med denne unipolære verden, sønder og sammen. Det var en oplevelse, som der heldigvis var nogle, der afviste, f.eks. den tyske kansler Gerhard Schröder. Han afviste Tysklands deltagelse i Irak-krigen i 2003, men det var allerede en NATO-krig: Fordi Tyskland ikke nægtede NATO-fly luftrum og overflyvning. Så Ramstein og andre baser i Tyskland blev brugt; så de facto var det en NATO-krig, selv om det ikke var med alle NATO-medlemmers fulde accept.

Jeg er nødt til at udelade en hulens masse ting, men jeg vil gerne give dig et overblik, men det førte alt sammen til en

situation, hvor NATO-udvidelserne begyndte, først med Clinton-administrationen, derefter med Bush Jr. Så kom det næste store skridt, som var Maidan-kuppet i Ukraine i 2014 – det var forsøget på med vestlige midler at lave en farverevolution, NGO'er, dybest set et middel til at undergrave et land med det formål at ændre regeringen. Og det var, hvad Maidan-kuppet var. Der er nu utrolige bestræbelser på at hævde, at det ikke var et kup. Hvem kan sige, at det var et kup? Det var en demokratisk regeringsændring. Men det er ikke sandt! Vi var midt i situationen igen, og det var så det, der virkelig begyndte NATO's krig mod Rusland.

I mellemtiden har NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg indrømmet, at Ukraine ikke var en uprovokeret krig fra Putins side i 2022, men at den startede i 2014. Så var der forbuddet mod det russiske sprog, som førte til Krims beslutning om at erklære, at de ønskede at være en del af Rusland. Der var de ukrainske angreb på Donbass, som varede i otte år, og alle Ruslands forsøg på få det gjort til et anliggende i OSCE [Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa] blev fuldstændig ignoreret.

Under alle omstændigheder udvides NATO mere og mere mod øst, der opstilles offensive amerikanske militærinstallationer tæt på Ruslands grænse, en omvendt Cubakrise: Da cubanerne havde placeret sovjetiske atommissiler på Cuba, var det USA's legitime protest at påpege, at dette krænkede USA's grundlæggende sikkerhedsinteresser. Det blev heldigvis afværget, fordi Khrusjtjov og Kennedy talte sammen i den røde telefon. Men de facto, med NATO's udvidelse mod øst, havde man i stigende grad en omvendt Cubakrise. Det var langsomt, i sneglefart, men ikke desto mindre en Cubakrise.

Så da Putins særlige militæroperation endelig startede den 24. februar 2022, var det meningen, at det skulle være en begrænset operation. General Harald Kujat, den tidligere generalinspektør for den tyske hær [2000-2002], havde fremført det argument helt overbevisende, at størrelsen af russernes

mobilisering indikerede, at de ikke havde til hensigt at overtage hele Ukraine. Men at de i virkeligheden kun ønskede at give støtte til befolkningen i Donbass og på Krim, og at det var operationens omfang.

Men så var der naturligvis forræderiet fra Vestens side: Husk på, at Merkel og Hollande indrømmede, at de kun forfulgte Minsk II-aftalen for at vinde tid til at træne ukrainerne, så de kunne komme på niveau med NATO. Hele tiden var de bare ved at vinde tid, vinde tid, træne ukrainerne til den kommende krig. Og til sidst var hele det samlede Vesten involveret på den ene eller anden måde: enten ved våbensalg, ved våbenleverancer, ved at træne ukrainske tropper, ved at forsyne dem med efterretninger. I løbet af årene fik vi en regulær krig fra det samlede Vesten, fra NATO mod Rusland.

Og nu oplever vi den allersidste fase, at dette ikke fungerede, på trods af alle de våben, der blev sendt, på trods af alle de mange milliarder dollars, der blev brugt på det, lykkedes den ukrainske modoffensiv ikke. Nu er NATO netop nået til det punkt, hvor de afviser en diplomatisk løsning og kræver, at den militære optrapning skal fortsætte.

Efter alle disse bestræbelser på at inddæmme Rusland og endda splitte det op i mange dele, er vi nu nået til et punkt, hvor der skal træffes en beslutning: Hvis det nu sker, hvad Macron har truet med, og der er folk, der tror, at det bare er en prøveballon for hele NATO, og at hele NATO i virkeligheden ønsker at deltage i det – det er ikke dokumenteret, men det er muligt – så er den røde linje helt sikkert overskredet. Og det, Blinken siger, er, at Ukraine bør være en del af NATO, den røde linje er helt sikkert krydset, og så er spørgsmålet, hvornår?

Hvis franske tropper bliver udstationeret i Ukraine, så er det et spørgsmål om hvornår – ikke om, men hvornår der vil komme en massiv modreaktion fra Rusland? Forskellige russiske ledere har allerede sagt, at i så fald er disse tropper et helt

legitimt mål. Forestil dig, at de første ligposer kommer tilbage med døde franske soldater, måske nogle andre nationaliteter, som allerede er de facto i Ukraine i forskellige kapaciteter. Så har du høgene i Vesten, der hyler op, som Lindsey Graham, som Kiesewetter, som Strack-Zimmermann, som alle disse agenter for det militær-industrielle kompleks, de vil bede om optrapning, Taurus-missiler. Scholz, som ikke ligefrem har den stærkeste ryggrad i universet, vil kollapse. Taurus-missiler vil blive opstillet; Taurus-missiler kan ramme Sankt Petersborg, de kan ramme Moskva. Det er naturligvis det punkt, hvor Rusland vil slå igen – måske endnu ikke med atomvåben, måske kun med konventionelle våben mod Paris, Berlin og Warszawa. Så er det et spørgsmål, om man stadig kan stoppe denne optrapning?

Og jeg tror ikke, den kan stoppes. Jeg tror, at hvis vi når til dette punkt, hvis du ser på alle disse mennesker, som er fuldstændig bevæbnet til tænderne i metaforisk forstand, så tror jeg ikke, at de vil stoppe på dette punkt.

Jeg kunne forestille mig en lignende optrapning i Sydvestasien: Hvor Israel nu siger, at hvis Iran gengælder angrebet på konsulatet i Damaskus, bliver det et helvede for Iran. Iran vil helt sikkert reagere – der er ingen mulighed for, at de ikke vil reagere – de vil sandsynligvis ikke involvere Hizbollah, fordi det vil være for meget for Libanon, og jeg tror ikke, Iran vil gå den vej. Men de kan meget vel reagere på et militært mål i Israel. Og hvis IDF så bevæger sig mod Iran, måske med et forsøg på at trække USA ind i denne konflikt, vil det udvikle sig til en regulær konflikt mellem Israel og Iran. Jeg tror, at man på det tidspunkt ikke kun har at gøre med Iran, men også med Rusland og Kina, fordi de ikke har råd til, at BRIKS-medlemmet Iran bliver udsat for et militært angreb fra Israel uden at reagere, og så er man igen i et optrapningsscenario.

Så jeg vil ikke dvæle ved det, men jeg ville bare aktualisere disse to situationer for at diskutere, hvad der kan gøres på

dette sene tidspunkt i processen for at finde en løsning. Tro mig, jeg har tænkt en del over det, for I kender det fra USA og måske andre lande, at folk er så uvidende og så forvirrede af mainstream-propagandaen, dæmoniseringen af Rusland, dæmoniseringen af Kina, at det er meget svært at få den gennemsnitlige person til at reagere på situationens alvor, eller endda på den løsning, der ville være tilgængelig.

Så jeg har tænkt meget over det. Og situationen mellem USA og Rusland er så fuldstændig nedbrudt. Som et resultat af alle de seneste års udviklinger er forholdet mellem Tyskland og Rusland fuldstændig ødelagt. Forholdet mellem USA og Kina er virkelig forgiftet, selv om Biden og Xi Jinping lige har talt sammen i telefonen. Det er blevet ødelagt i meget høj grad.

Så spørgsmålet er, hvor forandringen skal komme fra? Det eneste, jeg kan komme på, er, at vi er nødt til at inddrage den kraft, som virkelig repræsenterer størstedelen af menneskeheden, og det er det Globale Syd. Der har vi en situation, hvor den Globale Majoritet, for det er det, der er nu: Det er 150 lande, der samarbejder med Kina om Bælte & Vej Initiativet; det er BRIKS og BRIKS-Plus; yderligere 40 lande har ansøgt.

Der er en helt anden ånd i de lande, der tidligere blev kaldt den Alliancefri Bevægelse, i Afrika, i mange lande i Asien, Latinamerika, som ikke længere ønsker at være underlagt kolonialismen. Der er en ny ånd, hvor de ønsker at tage deres egen skæbne i egne hænder; de ønsker at være begunstiget af de råstoffer, de besidder, de ønsker ikke at eksportere råstoffer. De ønsker at have produktionskæden i deres eget land, produktion med merværdi.

Så derfor er der ved at opstå et nyt økonomisk system, baseret på de fem principper for fredelig sameksistens, FN's charter. De arbejder hovedsageligt sammen med Kina, men de fleste af dem er også absolut pro-russiske. De nægter at lade sig trække ind i de såkaldte "demokratiers" lejr.

Så hvad skal vi gøre? Jeg tror, vi er nødt til at inddrage det Globale Syd meget mere som en stemme. Det er noget, der skal have taktiske anvendelsesmuligheder. Tag for eksempel FN's Sikkerhedsråd: FN's Sikkerhedsråd er den højeste myndighed i verden. Vi har ikke andre. Vi har Den Internationale Domstol. De afsagde for nylig en virkelig fremragende revolutionerende dom, hvor de krævede, at Israel skulle stoppe folkemordet, hvilket de tydeligvis ikke gjorde. Og Den Internationale Domstol besidder ikke udøvende magt: De giver det til FN's Sikkerhedsråd til gennemførelse. Men problemet i den seneste periode har været, at FN's Sikkerhedsråd altid blev blokeret, fordi enten et eller to af de permanente medlemmer – USA og Storbritannien – ville nedlægge veto, så ingen resolution ville blive vedtaget, ingen handling ville blive foretaget, og rædselsshowet ville fortsætte.

Så hvad kan der gøres nu? I det seneste tilfælde undlod USA at stemme, og derfor blev resolutionen vedtaget. Men det er stadig gennemførelsen, der mangler. Og derfor mener jeg, at Uniting for Peace-resolutionen, som blev vedtaget den 3. november 1950, var ironisk, fordi den faktisk blev skabt af USA i et forsøg på at blokere Sovjetunionen, som ønskede at forhindre Koreakonflikten, at blokere beskyttelsen af Sydkorea mod nordkoreansk aggression. I mellemtiden er denne Uniting for Peace-resolution blevet anvendt ti gange. Første gang blev den anvendt i forbindelse med krigen mellem Israel og Egypten i 1956 og det britisk-franske angreb på Suezkanalzonen. Derefter igen et par andre kriser, som Ungarn og lignende konflikter. Og så i 1997 omkring den israelske besættelse af det palæstinensiske område. Den har været åben siden; den har aldrig været lukket. Så med en relativt simpel beslutning – det kunne være en anmodning fra nogle af FN's medlemmer, det kunne være et initiativ fra FN's generalsekretær – kunne man aktivere FN's Generalforsamling til at afholde et møde for at gøre det, som FN's Sikkerhedsråd, hvis primære opgave det er at tage sig af international fred og stabilitet, når de ikke fungerer, den funktion kan gå til FN's Generalforsamling. Det

er det, vi bør støtte og organisere os for. I New York har vi naturligvis direkte adgang til FN. Vi bør tale med så mange af udviklingslandene som muligt. Vi er også repræsenteret i Latinamerika, vi har meget gode venner og kontakter i Afrika, i Asien. Jeg tror, vi er nødt til virkelig at arbejde sammen med disse lande, ikke kun for at gøre noget for Gaza og Oaseplanen, som I har drøftet, og som I kender til, og vi vil have et stort arrangement om det, forhåbentlig i næste uge. Men vi er nødt til at komme til det punkt, hvor vi får FN's Generalforsamling til at vedtage ideen om en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur sammen med de ti principper som udgangspunkt for diskussion, for jeg tror ikke, at vi kan løse verdens problemer uden at ændre paradigmet fuldstændigt.

Med andre ord, kun hvis vi flytter flertallet af nationer, og FN's Generalforsamling er det åbenlyst nemmeste sted at gøre det, hvor de dybest set ville stemme for, at et nyt system er nødvendigt for at garantere den langsigtede overlevelsessevne for menneskeheden som helhed, og for at sætte den ene menneskehed først, tror jeg, at det er den eneste måde, hvorpå vi kan komme ud af denne krise uden en katastrofe. For der er mange lande i det Globale Syd lige nu, der er så træt af de handlinger, der kommer fra NATO, fra Vesten, bevæbningen af dollaren, interventionskrigene, sanktionerne, at mange lande i det Globale Syd tror, at de stort set er forsvarsløse over for et aggressivt Nord, som frarøver dem deres grundlæggende rettigheder, alt sammen under påskud af den regelbaserede orden, demokrati og menneskerettigheder. Men de er træt af dette mantra, fordi de ved, at det ikke er sandt.

Så nogle mennesker tænker: "Okay, vi har BRIKS, vi har det Globale Syd. Vi skal bare af med dollaren og skabe vores egen valuta, så bliver alt godt." Men jeg er helt overbevist om, at det ikke er tilfældet. For i modsætning til Sovjetunionen, som gik i opløsning relativt fredeligt i 1991 ved dybest set at falde sammen, ved ikke at bruge tanks, ved ikke at føre krig –

og det er det, mange mennesker nu tænker over, at det måske var en fejltagelse – men det var det, der skete. Jeg tror ikke, at NATO, som er bevæbnet til tænderne, hvor det militærindustrielle kompleks spiller en så absolut dominerende rolle i USA, i Storbritannien og nu desværre også i stigende grad i EU, jeg tror ikke, at Vesten vil give op og trække sig tilbage, så fredeligt som Sovjet gjorde i 1991. Jeg er bange for, at de vil forsøge at gennemtvinge deres opfattelse af verdensordenen, og det vil føre til Tredje Verdenskrig.

Og den eneste måde, jeg kan komme i tanke om – måske kan nogle andre komme med bedre ideer: Jeg hører dem gerne, men indtil videre er der ingen, der er kommet med sådan et forslag – jeg tror, at den eneste måde, vi kan komme ud af det her på, er, at vi på den ene side opmuntrer og styrker landene i det Globale Syd, at de skal handle på historiens verdensscene, for det er nu deres rolle. Og på samme tid organisere befolkningerne i Vesten – i USA og i Europa – til at opgive denne helt forfærdelige idé om, at de er de eneste, der kan udstikke reglerne. De er nødt til at acceptere, at en multipolær verden ikke bare allerede eksisterer, men at det ikke er godt nok, fordi multipolaritet stadig indebærer muligheden for geopolitisk konflikt, men at vi absolut ud fra den menneskelige arts langsigtede udvikling er nødt til at tage skridtet og tænke på den ene menneskehed først, og at vi er nødt til at have en arbejdsdeling, hvor de forskellige nationer deltager i en arbejdsdeling af, hvad deres evner og muligheder er, for at konstruere og opbygge verden som en helhed.

Og det betyder, at vi er nødt til at overvinde ideen om, at andre nationer er fjender: For hvis du ser på det fra de respektive nationers synspunkt, definerer de sig selv som fjender! Hvis du rakte armen og hånden ud fra Vesten til Kina, til Afrika, til Rusland, til Indien, til et hvilket som helst land i det Globale Syd, og sagde: "Lad os samarbejde på en venlig måde, i gensidig interesse," så ville de alle være

enige! Jeg kan kun komme i tanke om et eller to lande af mindre betydning, som måske ikke ønsker at gøre det med deres nuværende ledelse, men langt de fleste lande ville gå med til et sådant nyt paradigme.

Nogle mennesker mener, at det er en utopisk idé, og at det aldrig vil ske. Men jeg er helt sikker på – og den sikkerhed er baseret på et halvt århundredes politisk organisering – at det kan lade sig gøre, det skal lade sig gøre, og der er ikke noget alternativ til det, for enhver anden mulighed vil føre til en tredje verdenskrig.

Så derfor har vi en gigantisk opgave foran os med at bringe menneskeheden op på det niveau. At få befolkningerne i Vesten til at samarbejde på en ikke-dominerende måde, men på en ligeværdig måde, og at forene udviklingslandene til at tale med én stemme. Og hvis de gør det, er de det store flertal på 80-85% af alle mennesker, og jeg tror, det er den eneste måde, vi kan nå frem til en bedre tid for menneskeheden. Jeg vil gerne stoppe her.

“Skab en vision om, hvordan du ønsker, at verden skal være – og vær derefter!”

Ikke korrekturlæst

5. april 2024 (EIRNS) – Da den 17-årige hærfører Jeanne d’Arc (Jeanne of Arc) i 1429 så byen Orleans for sig og overvejede, hvordan hun skulle bryde englændernes belejring af den, hvad var så hendes vision for slagplanen? Hvilke anvisninger gav hun sine tropper? Det var ikke Joans omfattende forståelse af

militærstrategi, der inspirerede den franske hær, som havde været besejret af englænderne i næsten 100 år, til at følge hende. Det var hendes "krigersjæl", der kæmpede for et højere formål, som gav den meget kompetente, men meget uinspirerede, franske kampstyrke det begreb om sejr, som de havde manglet i årtier, og som hun legemliggjorde.

"Jeg tror, at det ene element, som er absolut uerstatteligt, er ideen om, hvad vi gør for at samle verden. Og jeg tror også, at det, professor (Fernando) Garzón sagde – hvordan det kun kan fungere, hvis man har regional integration. Jeg mener, at det er noget, der absolut også skal sættes på dagsordenen, og det er en konkret plan for, hvordan vi får orden på verden igen, hvor Oasis-planen er tænkt som et større område. Og som vi vil diskutere i næste uge, er det ikke bare en plan om genopbygning af Palæstina, Gaza, men det er en plan om at løse problemet mellem Israel og Palæstina ved at tage hele regionen, fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Golfen. Hele Sydvestasien skal være en integreret genopbygningsplan, hvis det skal fungere." Helga Zepp-LaRouche tilbød dette som et eksempel på den "top-down" politiske formuleringsproces, som Den Internationale Fredskoalition, der holdt sit 44. ugentlige fredagsmøde i træk den 5. april, må engagere sig i.

Til denne session var de fremhævede talere:

Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet;

Richard Anderson Falk, professor emeritus i international lov ved Princeton University, formand for Euro-Mediterranean Human Rights Monitors bestyrelse, tidligere FN's særlige rapportør om menneskerettighedssituationen i de palæstinensiske områder fra 2008 til 2014;

Jens Jørgen Nielsen, historiker, forfatter, tidligere Moskva-korrespondent for Politiken, repræsentant for Russisk-Dansk Dialog, Danmark;

Francis Anthony Boyle, amerikansk menneskerettighedsadvokat og

professor i international lov ved University of Illinois, rådgiver for Bosnien-Hercegovina og for den midlertidige regering i Den Palæstinensiske Myndighed;

Prof. Fernando Garzón, arkitekt, byplanlægger og leder af den ecuadoriansk-palæstinensiske union, rådgiver for forskellige FN-agenturer, den interamerikanske udviklingsbank og andre.

På forskellige tidspunkter i løbet af diskussionsperioden, som udtrykt i nogle af de kommentarer, der blev optaget i "chatrummet" og ellers, var nogle deltagere frustrerede over det, de kaldte "akademisk diskussion" og ønskede at vide, "hvad vi skal gøre." Zepp-LaRouches svar:

"Jeg tror, at når man kæmper en krig, er det ekstremt vigtigt, at man kender sin modstanders strategi. Jeg tror, at det, vi forsøger at gøre med IPC, men også med Schiller Instituttet generelt, er at få en klar idé om, hvad det er for problemer og kræfter, vi er oppe imod. Det er klart, at den frygtelige sandhed, som folk nu er ved at vågne op til, er, at vi konfronteres med et system, som dybest set er et globalt fascistisk system. Gå tilbage til nogle af de tidligere taler af min afdøde mand, Lyndon LaRouche, hvilket I bør gøre med jævne mellemrum, for I vil blive helt forbløffede over, hvor klart han har sagt dette siden 1970'erne, 80'erne og 90'erne. Jeg tror, at det er det, som meget få mennesker tør indse, men det nuværende system, som det har udviklet sig, er et oligarki, imperialisme og affolkning på globalt plan."

Professor Francis Boyle gav et eksempel på, hvordan man kan føre en gennemtænkt, ikke-voldelig krigsførelse mod de angloamerikanske fyrstedømmer og magter, som ikke bare tillader, men anstifter det igangværende folkemord i Gaza, og foreslog en flanke, som, hvis den blev udnyttet energisk, kunne føre til en afgørende sejr. "FN's Generalforsamling kan optage Palæstina som en fuldgyldig FN-medlemsstat. Lige nu er Palæstina en FN-observatørstat på linje med Schweiz, før det blev en fuldgyldig FN-medlemsstat. I dag er Palæstina

anerkendt af omkring 139 stater, de jure, som en stat.

“Jeg lavede alt det juridiske arbejde for palæstinenserne i forbindelse med det.... Indtil videre har USA's regering nedlagt veto mod ethvert forsøg fra Palæstinas side på at blive optaget som fuldgyldigt FN-medlem. Palæstinenserne har meddelt, at de vil forsøge igen i løbet af april måned. Jeg tror, vi får at se, hvad Biden-administrationen beslutter at gøre. De kunne afholde sig fra at stemme. Men hvis Biden-administrationen nedlægger veto mod deres optagelse, kan FN's Generalforsamling optage dem ved hjælp af en to-tredjedels afstemning, og stemmerne er til stede.

“Blanke stemmer og udeblivelser tæller ikke i det endelige regnskab. Stemmerne er der – vi ved, at de er der. Det er ekstremt vigtigt. Ingen af FN's medlemslande er nogensinde blevet ødelagt i FN's historie. Nogle er gået i opløsning, som for eksempel min tidligere modstander, Jugoslavien... Det er tydeligt, at Israel og dets elite ønsker at ødelægge Palæstina og palæstinenserne. Jeg er ikke i tvivl om det. Og et FN-medlemskab vil holde dem i live.” Zepp-LaRouche udtrykte sin enighed med dette forslag.

Der blev også fremsat flere andre handlingsorienterede forslag, men det er den metode, hvormed disse forslag begynder at blive genereret, der betyder mest. Under de ugentlige drøftelser er der mange vigtige spørgsmål og uoverensstemmelser. Men selvom forskellene er betydelige, er de relativt set ”underordnede spørgsmål”, som skal diskuteres intenst af dem, der har sluttet sig til den samme hær, med det samme formål, på den samme side i en kamp for ikke blot at redde, men fundamentalt at forandre en verden, der mister sin menneskelighed.

“Der er ikke noget let svar. Man er nødt til at gøre en indsats for at forstå kompleksiteten i hele verden og sætte hele menneskeheden på et højere plan, hvor vi tænker på den ene menneskehed først og begynder at forstå de andre kulturer,

begynder at have en dialog. At finde ud af, hvad der er smukt ved poesi, musik og alle former for kunst i hele verden. Omdan den menneskelige familie til én familie, og behandl så andre kulturer, som om de var deres sønner og døtre og bedsteforældre og så videre. Det spring skal tages. Og jeg ved, at der er nogle meget godhjertede mennesker, der ikke ønsker at forstå, at hvis man ikke løser denne overvindelse af geopolitik, vil alt ikke være tilstrækkeligt. Det er min dybeste overbevisning,” sagde Zepp-LaRouche.

Uden dyb overbevisning er visioner umulige, og “hvor der ikke er nogen vision, går folket til grunde.” Økonomen og statsmanden Lyndon LaRouche fortalte både sine medarbejdere og fremmede, at “hvis du viser lederskab, vil folk reagere.” I sin konklusion fredag svarede hun på spørgsmålet: “Hvad betyder det at være optimistisk under nutidens omstændigheder?” Zepp-LaRouche, at “man selv må skabe en vision for, hvordan man ønsker, at verden skal være.” Det er det moralske princip, der ligger til grund for “Oaseplanen” for Sydvestasien og for verden: Skab en vision om, hvordan du ønsker, at verden skal være – og vær derefter!!!

Foto: Amit Lahav / Unsplash

Helga Zepp-LaRouche til Den Internationale Fredskoalition, fredag den 5. april 2024

Ikke korrekturlæst

DENNIS SMALL: Jeg vil gerne byde jer alle velkommen til Den Internationale Fredskoalitions 44. ugentlige møde; 44 uger i træk. Mit navn er Dennis Small. Min kollega Dennis Speed og jeg vil være jeres ordstyrere i dag. Anastasia Battle vil ikke være med os. Jeg vil gerne byde jer velkommen, og jeg synes, vi skal komme i gang. Vi er lidt forsinkede, fordi vi var nødt til at lukke så mange mennesker ind.

I løbet af den sidste uge er verden blevet vendt fuldstændig på hovedet, med alt fra angrebet på det iranske konsulat, Irans territorium inde i Syrien, til dette uhyrlige angreb på arbejderne i World Central Kitchen og den fortsatte sult og det folkemord, der finder sted [i Gaza]. Selve folkeretten er ved at blive ødelagt, såvel som de umiddelbare farer omkring krig, og vores aktiviteter og handlinger på dette tidspunkt bliver så meget desto mere påtrængende, så meget desto mere relevante, så meget desto mere unikke i virkeligheden.

Lad mig derfor introducere grundlæggeren af Den Internationale Fredskoalition og grundlæggeren af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag, jeg vil gerne byde jer alle sammen velkommen. Som Dennis sagde, bevæger verden sig meget hurtigt mod et stadigt farligere punkt eller to punkter. Det ene er situationen mellem NATO og Rusland på den ene side, og naturligvis situationen i Sydvestasien. Begge punkter forværres dag for dag, og kursen er uafbrudt mod faren for en tredje verdenskrig.

Nu er situationen i Gaza naturligvis stadig helt utrolig, at det sker for øjnene af verden, og at der er regeringer, der stadig sender våben til Israel. Jeg mener, at dette er et absolut udtryk for sammenbruddet i verdens moralske orden, og det vil ikke gå ubesvaret hen, for det, der udspiller sig der, er ved at synke ind i folks bevidsthed, selv i de lande, hvis medier forsøger at holde NATO-fortællingen helt under kontrol. Efter det israelske angreb på konsulatet i Damaskus var den

iranske regering meget langsom, men til sidst sagde de, at de ville tage nogle modforholdsregler, uden at præcisere, hvad det ville være. Netanyahu svarede straks, at dette vil få konsekvenser; et citat siger endda, at han sagde, at dette vil betyde helvede for Iran, hvis de gør noget. Så dette er en krudttønde. IDF har aflyst alle kamptroppers fridage. Efter at præsident Biden talte i telefon med Netanyahu og angiveligt opfordrede ham til ikke at behandle de civile på den måde, de har gjort, og at der skal være mere humanitær hjælp, gik Netanyahu angiveligt med til at åbne nogle af grænseovergangene til Gaza for at lukke mere mad ind. Men det forhindrer ikke de amerikanske våbenleverancer i at fortsætte ufortrødent. CNN rapporterede samme dag, at USA sender 1.000 bomber på 500 pund og over 1.000 mindre bomber oven i de bomber på 2.000 pund, de såkaldte MK-84-bomber, som blev sendt i sidste uge. På samme måde tror jeg, at Tyskland fortsætter med at sende våben, og palæstinensiske organisationer anklager i bund og grund den tyske regering for at være medskyldig i det, der sker.

Så jeg tror, at faren for, at dette kan føre til en altomfattende regional krig, der udvikler sig til en storkrig, er meget nærværende i alles bevidsthed. Der er kun én måde at stoppe det på her og nu, og det ville være, hvis USA satte foden ned; hvilket de kunne, men de gør det ikke. Det faktum, at de såkaldte NATO-allierede som europæerne er blevet til føjelige hjælpere for USA, uanset hvad de gør, og har mistet al suverænitæt, gør situationen så meget værre.

På den anden store slagmark, i forhold til Ukraine, tror Macron – af en eller anden indenrigspolitisk grund – at han er nødt til at efterligne Napoleon eller lille Napoleon-Napoleon III. Under alle omstændigheder siger han, at han er helt sikker på, at Rusland vil forstyrre de olympiske lege. Tyskland har dog taget afstand fra Macrons trussel om at sende franske tropper ind i Ukraine ved at sige, at dette ikke vil gælde for NATO's artikel 5. Det betyder, at der ikke

umiddelbart er tale om en krig mellem NATO og Rusland. Ikke desto mindre sidder vi på en absolut krudttønde, og ud over dagens nyheder var der 75-året for NATO's grundlæggelse. Og der udkom en hel masse artikler om det. Når man gennemgår dem, har man naturligvis den officielle NATO-fortælling, som har et meget pænt sprog. Men hvis man faktisk ser på NATO's historie, var det ikke en defensiv alliance, og især efter afslutningen af den kolde krig, da den ikke længe efter begyndte udvidelsen mod øst, som George Kennan i øvrigt i 1997 havde kaldt "den værste fejltagelse i amerikansk udenrigspolitik nogensinde", blev den til en aggressiv militæralliance, der bevægede sig fremad. I 1999 startede den første ikke-legitimerede krig mod Jugoslavien med NATO's bombardementer. Det brød en klar mur. Det fortsatte med krigen mod Irak i 2003, som formelt set ikke var en NATO-krig, men blot en såkaldt koalition af villige. Men da alt luftrum og alle baser i Tyskland – Ramstein og andre – blev brugt, var det de facto en NATO-krig, selv om Tyskland var imod krigen på det tidspunkt.

Da USA og Storbritannien så i 2011 løj over for FN's Sikkerhedsråd om, hvad operationen mod Libyen ville gå ud på, var det begyndelsen på ødelæggelsen af FN. FN's Sikkerhedsråd har praktisk talt ikke fungeret lige siden. Min afdøde mand, Lyndon LaRouche, kommenterede dengang operationen i Libyen ved at sige, at dette er begyndelsen på en krig mod Rusland og Kina; det handler ikke kun om Libyen. Vi har set 20 år med et absolut rædselsshow af en krig i Afghanistan. Ifølge Brown University i Rhode Island har NATO's krige dræbt 4,5 millioner mennesker i løbet af de sidste 20 år. Det er naturligvis ikke et diskussionsemne i forbindelse med disse festligheder, men det er virkeligheden.

Hvis vi ser på, hvor alt dette har bragt os hen, kan man se, at vi ikke bare er ved at komme tættere på faren for Tredje Verdenskrig, men at vi de facto ser et sammenbrud af den internationale orden – den såkaldte regelbaserede orden. Hvis du har en situation, hvor FN's Sikkerhedsråd de facto er blevet nedlagt, fordi et eller to af de permanente medlemmer

hele tiden har nedlagt veto, kommer det naturligvis ikke til nogen beslutning. Selv hvis, som i en af de seneste beslutninger, USA undlod at stemme, så siger John Kirby bagefter, at den resolution ikke er bindende. Det er et meget alvorligt problem, og jeg ønsker virkelig at gøre opmærksom på det, for sådan som verden er indrettet lige nu, er FN den eneste internationale organisation, der kommer i nærheden af at repræsentere verdens befolkning. Der er mange mennesker i den angelsaksiske verden, som ønsker at slippe af med FN, som ønsker at gøre det overflødigt. Men de facto er Den Internationale Domstol den højeste domstol i verden; den har ikke udøvende magt. Hvis ICJ træffer en beslutning, går den videre til FN's Sikkerhedsråd, og de har ansvaret for at udføre beslutningen og gennemføre den. Hvis et af de permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd så vender sig om og siger, at dette ikke er bindende, betyder det de facto, at vi befinder os i en lovløs situation, at vi allerede er på vej ind i junglens verden.

Hvor farligt det er, bør stå klart for alle, og jeg håber virkelig, at nogle af deltagerne i denne samtale også vil diskutere det, for FN-pagten, FN og FN's Sikkerhedsråd er ekstremt vigtige. Selv om der er mange, der med rette diskuterer behovet for en reform af FN for at give det Globale Syd en meget stærkere stemme, der repræsenterer deres faktiske antal, betyder det ikke, at FN skal nedlægges, eller at der er nogen synlig erstatning for det.

Så jeg tror, vi har en gigantisk opgave foran os. I næste uge har vi Oasis Plan-konferencen, som jeg gerne vil invitere jer alle til at hjælpe os med at organisere. Vi kæmper også hele tiden for at få en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur på bordet som den eneste måde at løse alle disse problemer på ved at ændre de forkerte aksiomer i den nuværende verdensorden. Men jeg synes virkelig, vi skal være opmærksomme på, at verden er ved at blive fuldstændig dysfunktionel med alle de farer, det indebærer. Det var det,

jeg ville fortælle jer i begyndelsen.

{Bemærkninger under diskussionen

Jeg tror, at når man udkæmper en krig, er det ekstremt vigtigt, at man kender sin modstanders strategi. Jeg tror, at det, vi forsøger at gøre med IPC, men også med Schiller Instituttet generelt, er at få en klar idé om, hvad det er for problemer og kræfter, vi er oppe imod. Det er klart, at den frygtelige sandhed, som folk nu er ved at vågne op til, er, at vi konfronteres med et system, som dybest set er et globalt fascistisk system. Gå tilbage til nogle af de gamle taler af min afdøde mand, Lyndon LaRouche, hvilket I bør gøre med jævne mellemrum, for I vil blive helt forbløffede over, hvor klart han har sagt dette siden 1970'erne, 80'erne og 90'erne. Jeg tror, at det er det, som meget få mennesker tør indse, men det nuværende system, som det har udviklet sig, er et oligarki, imperialisme og affolkning på globalt plan.

Der er naturligvis mange flere mennesker af god vilje, men de er ikke velorganiserede. Derfor tror jeg, at Den Internationale Fredskoalitions indsats er at bringe folk sammen, som normalt absolut ikke ville have noget med hinanden at gøre, fordi de er fra det Globale Syd, de er fra europæiske nationer, fra Asien, fra Afrika, fra USA. Undervurder ikke betydningen af den idé om at skabe en global bevægelse af verdensborgere. For jeg tror ikke, der skal mindre til end det. Forskellen er, at man måske kan gå på gaden – og jeg roser absolut det, der blev rapporteret om alle de mennesker, der gik til ammunitionsfabrikkerne, blokerede skibe, alt det er ekstremt vigtigt. Men det ene element, som er helt uerstatteligt, er ideen om, hvad vi gør for at samle verden. Jeg tror også, at det, professor [navn redigeret] sagde om, at dette kun kan fungere, hvis man har regional integration. Jeg mener, at det er noget, der absolut også skal sættes på dagsordenen, og det er en konkret plan for, hvordan vi får bragt orden i verden igen. Oasis-planen er tænkt som et stort område. Som vi vil diskutere i næste uge, er det ikke en plan,

der udelukkende handler om genopbygning af Palæstina og Gaza. Det er en plan om at løse problemet mellem Israel og Palæstina ved at tage hele regionen fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Golfen.

Hele Sydvestasien skal være en integreret genopbygningsplan, hvis det skal fungere. Det betyder, at alle udviklingsbehovene i de lande, der er blevet ødelagt af 20 års NATO-krige i Afghanistan, Irak, Syrien og Yemen, er et aspekt af det. Alt dette skal ses som en helhed, hvilket nu er muligt, fordi BRIKS udvider. Tre lande i regionen er en del af BRIKS; Saudi-Arabien bliver det sandsynligvis også. Egypten, Emiraterne og Iran. Vi er nødt til at tage springet og erstatte det nuværende horrorshow med en forpligtelse fra så mange lande i regionen som muligt til denne regionale integrerede udvikling. Det er det eneste håb. Jeg er helt sikker på, at hvis du har en plan for, hvordan vi kan rekonstruere verdensøkonomien, så den giver mulighed for udvikling for alle mennesker på planeten, så er det i betragtning af, at vi befinder os i en tektonisk forandring, hvor den gamle orden tydeligvis er ude af drift, til dels fordi fortalerne for den regelbaserede orden selv siger, at der ikke er nogen regler, hvis de ikke kan lide dem. Det er ved at blive erstattet af et nyt system. Det, vi er nødt til at gøre, er at gøre alt det ovenstående. Vi skal overbevise folk, som slet ikke er klar over dimensionen af det, og det er på en måde det sværeste. Derefter skal vi have konkrete planer for, hvad vi skal gøre, og vi skal have handling. Men det hele skal hænge sammen. Så man må ikke overse et aspekt til fordel for et andet, for det kræver handling og en intellektuel indsats at definere løsninger, der er klart realiserbare...

[Svar på spørgsmål: "Hvad vil udløse krigen mellem Vesten og Rusland? Og er der en måde, hvorpå Vesten kan undgå konflikt med Rusland?"] Jeg tror, vi er meget tæt på det, for da terrorangrebet fandt sted i Crocus-koncertsalen nær Moskva af den såkaldte ISIS, sagde USA inden for 55 minutter, at det

ikke var Ukraine, og at det helt sikkert var ISIS-K, som er en ISIS-filial, der angiveligt sidder i Afghanistan, på trods af at Taliban går meget hårdt frem mod disse og andre terrorister. Der foregår lige nu en meget omfattende efterforskning, som indtil videre har givet mange beviser for, at disse terrorister var på vej til Ukraine, før de blev anholdt. At de ikke var martyrer, fordi de ikke forsøgte at blive dræbt ved at fortsætte skyderiet i koncertsalen, men at de gjorde det for penge. Der er blevet fundet telefoner med billeder af ukrainske militærfolk.

Under alle omstændigheder er der en relativt berømt og kendt britisk analytiker ved navn Alastair Crooke; han plejede at være ambassadør, og han arbejdede også for den britiske efterretningstjeneste. Han skrev en artikel, hvor han sagde, at dette var en handling fra anglo-amerikanerne. Da de så, at krigen i Ukraine, den såkaldte modoffensiv, blev et flop, skiftede de til asymmetrisk krigsførelse, hvor de brugte denne slags lejesoldater. Jeg kan kun opfordre jer alle til at se videoen "[Storm Over Asia](<https://www.youtube.com/watch?v=0IDQgoWCJo4&t=4s>)" fra min afdøde mand fra 1999, hvor han beskriver, hvordan disse lejesoldater i Kaukasus i det store spil bliver brugt igen og igen til at udføre sådanne operationer.

Så i bund og grund har vi nu en situation, hvor Putin siger, at de vil straffe dem, der gav ordren til at udføre denne handling. Så har vi Macron, som siger, at han vil sende franske tropper; angiveligt er de allerede ved at blive forberedt – 2.000 af dem. Andre russiske embedsmænd har sagt, at hvis disse tropper rykker ind i større omfang, end der allerede er tropper fra praktisk talt alle NATO-lande i forskellige kapaciteter, så bliver de et mål, og hvis der kommer flere tunge våben som Taurus-missilerne fra Tyskland, så bliver Tyskland et mål.

Så vi sidder på en krudttønde. Vi diskuterede dette mere detaljeret i sidste uge, men intet har ændret sig siden da. Vi

sidder på et absolut udløsningspunkt. Hvis udenrigsminister Blinken nu siger, at Ukraine vil blive medlem af NATO, tror jeg, det var Patrushev, der sagde, at det betyder, at dette er vejen til at vælte æblekurven; måske var der en anden, der sagde det. Men vi er på randen af denne situation, og jeg tror, at det er det, mange af disse ting kan udløse som en forværring. Steadfast Defender-manøvren med 90.000 NATO-tropper er i gang ind i maj. Det er meget nemt, at en manøvre kan udvikle sig til noget mere alvorligt.

Jeg tror, at det, vi skal gøre, er at vække folk. For da [Ungarns] premierminister Orbán tog til det sidste EU-møde i Bruxelles, sagde han, at det var som at komme ind i en anden galakse. For der er disse mennesker, der siger: "Lad os føre krigen ind i Rusland." Husk, hvordan Første Verdenskrig var. Folk i 1914 sagde: "Hurra, lad os gå i krig." Og så, efter fire uger i skyttegravene i Verdun, var alle døde – en hel generation var død. Så kom Anden Verdenskrig: Der var den samme form for krigshysteri.

Nu er vi tilbage i præcis den samme slags mentalitet. De mennesker, der skubber på for at få krig, synes på en eller anden måde at have mistet forståelsen for årsag og virkning. De mennesker, der advarer mod dette, bliver kaldt putinister, Putin-forståere [Putinverstehere] og alt muligt andet. På en eller anden måde er vi nødt til at få et stort antal mennesker til at bryde ud af denne løgn, for der er konsekvenser af det, der sker lige nu.

Så jeg er helt sikker på, at det stadig kan forhindres, men vi er nødt til at forstå, at det ikke kun er Ukraine og ikke kun Gaza. Selvom disse ting har særlige historiske detaljer, som skal forklares ud fra regionens historie, ud fra alle faktorerne på jorden, skal det større billede også forstås. Det vil sige, at vi oplever dette tektoniske skift, hvor den gamle unipolære orden, som Vesten forsøgte at skabe efter Sovjetunionens sammenbrud og afslutningen på den kolde krig, er slået fejl. Og som et gigantisk tilbageslag forsøger

landene at skabe et nyt system. Vi er nødt til at overbevise folk i USA og Europa om, at vi er nødt til at samarbejde med det Globale Syd: At uddannelse skal finde sted, for hvis vi ikke opnår det, vil alle de velmenende andre aktiviteter ikke være tilstrækkelige.

I betragtning af det faktum, at der er sådan en enorm dæmonisering af Putin, af Rusland, af russisk kultur, af kineserne. Opgaven med at uddanne folk og ikke acceptere den slags fremkaldte reaktioner – for hvis du kender disse lande, hvorfor er det så, at afrikanerne ønsker at være sammen med BRIKS, med Den Globale Majoritet, og at de ikke ønsker at være en del af alliancen af såkaldte “demokratier”? Det er, fordi de har erfaring med kolonialisme. De kender disse forhold meget bedre end den gennemsnitlige person i USA eller Europa, som har levet et behageligt liv og ikke været særlig opmærksomme på det Globale Syds situation i de sidste årtier, hvilket er grunden til, at det Globale Syd har vendt sig væk fra os.

Der er ikke noget let svar. Du er nødt til at gøre en indsats for at forstå kompleksiteten i hele verden og sætte hele menneskeheden på et højere plan, hvor vi tænker på den ene menneskehed først og begynder at forstå de andre kulturer, begynder at have en dialog, finder ud af, hvad der er smukt ved poesi eller musik, ved alle former for kunst i hele verden. Gør den menneskelige familie til en familie, og behandl så andre kulturer, som om de var deres sønner og døtre og bedsteforældre og hvad ved jeg: Det spring skal tages. Og jeg ved, at der er nogle meget godhjertede mennesker, for hvem det ikke vil være nok at forstå, at hvis man ikke løser denne overvindelse af geopolitikken, så er det ikke nok. Det er min dybeste overbevisning.

{Afsluttende bemærkninger}}

[Som svar på Dennis Smalls spørgsmål: “Hvad vil det sige at være optimistisk under nutidens omstændigheder?"]. Jeg tror,

det kommer indefra. For jeg tror, at det, der vil afgøre [lydtab; nyt videosegment starter efter ukendt forsinkelse] ... Jeg tror, det er en krise uden fortilfælde i menneskets historie, uden fortilfælde på grund af eksistensen af masseødelæggelsesvåben som atomvåben og andre våben, som vi for første gang har den forfærdelige mulighed for at udslette os og andre former for liv på planeten. Derfor mener jeg, at det er uden fortilfælde.

Når man alligevel kan være optimistisk, tror jeg, det skyldes, at hvis man er helt overbevist om, at mennesket er skabt i Skaberens billede, og at hele universets eksistens er en afspejling af – Schiller sagde i de berømte {Æstetiske breve}, at universet er som en tanke fra Gud, som en smuk plan, der blev udfoldet. Man kan se på det på en religiøs måde, og mange mennesker ser på det på den måde; eller man kan se på det som en videnskabsmand som Johannes Kepler, der var religiøs, men også videnskabsmand. Han sagde, at jo mere man studerer universets love, jo mere genkender man skønheden i Skaberens plan. Man ser den absolut harmoniske måde, hvorpå universets udvikling fandt sted, og den finder stadig sted på en ikke-entropisk måde. Derfor havde Leibniz også ret, da han sagde, at eksistensen af alt ondt vil få et endnu større gode til at dukke op, fordi det er sådan, universet er bygget op. Hvis du har den opfattelse og tænker mere over det, kan du studere flere filosoffer, du kan studere religiøse ledere, der har sagt noget lignende. Du kan studere videnskab, hvis du ser på, hvordan solen faktisk skaber mere energi gennem fusion; hvordan vi kan kopiere det på jorden, hvis vi laver den nødvendige videnskabelige forskning. Så bliver man fyldt med glæde og lykke.

Jeg tror, det kommer af, at du selv skal skabe en vision om, hvordan du ønsker, at verden skal være, og hvordan alt det, der er blevet udviklet af hundreder og atter hundreder af generationer før os, har bragt os til et punkt, hvor vi kan gøre absolutte mirakler. Tænk bare på rumrejser, tænk på at

overvinde sygdomme, der tidligere var uovervindelige, tænk på fantasiens kraft hos store poeter og komponister. Hvis man ser på, hvad kreativitet er, og hvordan den kreativitet svarer til de faktiske fysiske love i universet, i skabelsen, så er der al mulig grund til optimisme. Men det kræver noget arbejde. Hvis du gør det, bliver du lykkelig.

Helga Zepp-LaRouche taler til Den Internationale Fredskoalition, 29. marts 2024

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition. Dette er vores 43. møde i træk. Jeg vil gerne takke jer alle for at være kommet. Vi har et meget specielt og vigtigt budskab i dag, især vedrørende det vigtige VIPS-notat, der blev udgivet for et par dage siden om faren for atomkrig. Vi har en række af disse forfattere og underskrivere med i dag, som vil tale om det. Vi er beærede over at have dem med, og vi vil tage imod spørgsmål i løbet af diskussionsperioden. Så tænk over, hvad du kunne tænke dig at spørge om, og hvordan du vil adressere tingene, mens vi går videre. Jeg vil især opfordre nye deltagere til at præsentere sig selv i diskussionsperioden, herunder hvilken organisation de kommer fra, og hvilken slags aktiviteter de har lavet. Hvis du er en regelmæssig deltager, vil vi meget gerne høre om din organiseringsaktivitet i den forgangne uge. Det er meget vigtigt, at vi holder os orienteret om, hvad vi alle laver,

fordi det alt sammen hjælper os med at bevæge os i retning af at skabe reel fred som en international koalition af mennesker.

Vi har to ordstyrere ud over mig selv. Jeg hedder Anastasia Battle. Dennis Small og Dennis Speed fra Schiller Institutet er medmoderatorer. De vil hoppe ind senere i løbet af arrangementet i dag. Til at starte med vil jeg gerne spørge Helga Zepp-LaRouche, som er initiativtager til Den Internationale Fredskoalition, medstifter af koalitionens og grundlægger af Schiller Institutet. Hvis du kunne begynde, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Hej, lad mig byde jer alle velkommen. Vi har en utrolig farlig mobilisering af krigsmagterne til konfrontation, og vi vil diskutere to store kriser i dag. Den ene er optrapningen omkring Ukraine-krisen generelt, og den anden – som er lige så hjerteskrærende – er det, der sker i Gaza. For at sætte jer ind i, hvor hele denne strategiske situation befinder sig, kan jeg kun foreslå jer – jeg har ikke forberedt den til denne samtale, men vi vil lægge et link i chatten til en video, som blev lavet af min afdøde mand, Lyndon LaRouche, i 1999 og hedder "Storm over Asien". Jeg tror, det er en video på 2,5 timer, men hvis du kun ser de første ti minutter, hvor han diskuterer, hvordan kræfterne i Det Store Spil ved hjælp af lejesoldater og terrorisme sætter ind mod visse stater som Rusland, Kina, Iran og andre. Hvis du bare erstatter det sted, hvor han taler om Nordkaukasus, som var den akutte krise på det tidspunkt, med Ukraine, så har du en nøjagtig analyse af, hvorfor dette sker, og hvem der gør det, og hvilke værktøjer der bruges. Så jeg kan kun sige, at hvis man ønsker at få en dybere fornemmelse af historien, er det meget lærerigt at se, at LaRouche havde denne nøjagtige analyse af, hvad der er vor tids strategiske slag allerede for 25 år siden.

De to udviklinger vedrørende Ukraine er naturligvis Macrons trussel om at indsætte 20.000 tropper i Ukraine i håb om, at

det så vil involvere hele NATO, eller at franske tropper ikke vil blive angrebet, fordi de er en del af NATO, hvilket er en meget speget situation. Vi har talerne fra VIPS i dag, to eller tre talere, som vil uddybe det, så jeg vil ikke komme nærmere ind på det. Men den anden store udvikling, der fandt sted omkring Ukraine, kan man sige i bredere forstand, er naturligvis terrorangrebet på Crocus City Hall-koncerten nær Moskva. I mellemtiden har den russiske undersøgelseskommission meddelt, at de nu har væsentlige beviser for, at angrebet kom fra Ukraine. De har beviser for, at store pengesummer er blevet brugt i kryptovalutaer, og hvis der er ukrainske kilder, betyder det naturligvis per definition, at amerikansk og britisk efterretning også er involveret.

Putin var meget forsigtig; han sagde, at de vil efterforske meget nøje for at finde ud af, hvem der bestilte angrebet, og at hvem det end er, uanset hvor, vil blive straffet for det. Så det er en meget spændt situation. For hvis det viser sig, at det kan bevises, at USA og Storbritannien var involveret i dette terrorangreb, vil det være et skridt tættere på Tredje Verdenskrig. Jeg tør ikke engang tænke på, hvor tæt på.

Situationen med den franske udstationering, vi har en militærperson fra Frankrig på dette opkald for at indgå i en dialog med VIPS-folkene, fordi jeg tror, at denne udvikling virkelig afhænger af, om vi har krig eller fred på kort sigt. Så jeg tror, det er en meget vigtig del af diskussionen.

Lige et sidste punkt: Scholz, den tyske kansler, holder indtil videre fast i sit afslag på at udstationere Taurus-missilerne [til Ukraine]. Han er under enormt pres fra NATO-kredse, selv fra sin egen koalition og oppositionen. Indtil videre holder han fast, fordi han siger, at han som regeringsleder har ansvaret for spørgsmål om krig og fred. Naturligvis har Tyskland allerede betalt 28 milliarder euro i militærhjælp til Ukraine, og Scholz fortsatte med at sige, at Tyskland vil fortsætte med at gøre det, så længe det er nødvendigt. Der er generel enighed om, at det ikke kan være ret længe, da den

militære situation på stedet er praktisk talt uholdbar. Vigtige militærpersoner har eftertrykkeligt og gentagne gange udtalt, at der ikke er nogen Wunderwaffen; uanset hvilke våben du indsætter, vil det ikke være en game-changer. Vi er tydeligvis på randen af en fuldstændig ødelæggelse.

Den anden store krise er naturligvis omkring Gaza, hvor det ufattelige horrorshow, der overstiger og overgår alle forestillingsevner, finder sted hver dag, hver time, hvert minut. Omkring 2 millioner mennesker eller flere er bogstaveligt talt ved at dø for øjnene af verden. Heldigvis er der nogle regeringer, der har taget ansvar. Først og fremmest greb Sydafrikas regering ind over for Den Internationale Domstol og krævede øjeblikkelig handling. I går beordrede Den Internationale Domstol Israel til øjeblikkeligt at levere alt, hvad der er brug for – mad, vand, medicin, elektricitet, husly, tøj, simpelthen alt. For folk i området har absolut ingenting. Og Israel er blevet beordret til at åbne flere overgange, så mere hjælp kan komme ind. Jeg har ikke et godt overblik på nuværende tidspunkt over, om Israel efterlever det eller ej. Men det er også ekstremt vigtigt, at den irske regering slutter sig til den sydafrikanske regering i deres appel til Den Internationale Domstol. Det er ekstremt vigtigt, for det, der er på spil her, er menneskelighed for os alle. Det er ikke kun ét land, det er os alle sammen, der virkelig er nødt til at handle.

Situationen på jorden er helt forfærdelig, og derfor synes jeg, det er ekstremt vigtigt, at USA på mødet i FN's Sikkerhedsråd den 25. marts for første gang ikke nedlagde veto, men blot undlod at stemme. Derfor ville der teoretisk set nu være en forpligtelse til at gennemføre beslutningerne i FN's Sikkerhedsråd. Der er også 140 trosledere fra hele verden, som appellerer til præsident Biden om, at USA og andre magter øjeblikkeligt skal stoppe med at sende våben til Israel, og at alle lande skal overholde FN's konvention om folkedrab.

Jeg synes også, det er meget vigtigt, at en embedsmand i udenrigsministeriet, Annelle Sheline, har trukket sig fra sin stilling med det argument, at 2 millioner menneskers sult i Gaza, forårsaget af den amerikanske regerings diplomatiske og militære støtte, er grunden til, at hun trækker sig tilbage. Derefter citerede hun Aaron Bushnells selvaftbrænding som endnu en grund til sin handling. Så dette er meget vigtigt, fordi mainstreammedierne er så utroligt fortiende op til i dag, at sådanne modige handlinger er absolut vigtige.

I mellemtiden er vi i fuld gang – når jeg siger “vi”, mener jeg Schiller Institutet – med at organisere den kommende Oasis Plan-konference den 13. april. Det er ideen om at organisere kræfter – politikere, diplomater, men også eksperter i vand, energi, landbrug, infrastruktur – for at diskutere gennemførelsen af Oasis-planen for fred gennem udvikling i Mellemøsten. Jeg vil gerne opfordre jer alle til, at vi i løbet af diskussionen i dag, når vi vender tilbage til Oase-planen, går ud af dette møde med jer alle sammen for at maksimere fremmødet og deltagelsen i denne konference den 13. april, fordi vi ønsker at gøre det til et stort brag, et stort Paukenschlag [trommeslag], noget, der ikke kan afvises, for at flytte og implementere og få flere mennesker til at støtte dette. Så denne konkrete plan for øjeblikkelig våbenhvile, tostatsløsning, økonomisk udvikling for hele Sydvestasien, kan blive lagt på bordet med det samme, og at I alle hjælper med at organisere det.

Som en del af denne mobilisering ønsker vi at adressere det faktum, at den palæstinensiske leder Marwan Barghouti, som efter mange menneskers mening i regionen og andre steder, er den eneste figur, der kunne forene alle palæstinenserne. Han har siddet i et israelsk fængsel i 20 år, og ifølge en nylig rapport i Washington Post fra hans søn Arab Barghouti, som fik en rapport fra sin advokat, blev han tortureret og forslået i fængslet og sat i isolationsfængsel og tortureret i 12 dage. Så at få Marwan Barghouti løsladt, at få ham som en del af den

løsning, der forener alle palæstinensere med en fredelig tilgang, også i forhold til Israel, tror jeg er en meget vigtig del af vores mobilisering.

Jeg vil lade det blive ved det og give ordet tilbage til dig. Dette er virkelig en periode, hvor tiden er ved at løbe ud, og vi har et presserende behov for en fuldstændig ændring i paradigmet for den strategiske situation, som skal katapultere hele verden op på et niveau over geopolitik og tage udgangspunkt i den ene menneskehed. For hvis vi ikke tænker på den måde, tror jeg ikke, at vi vil være i stand til at finde en løsning på nogen af de problemer, jeg har nævnt.

Afsluttende bemærkninger

Lad mig lige gentage, hvor presserende situationen er, for selvom der endnu ikke har været nogen officiel reaktion fra Rusland på terrorangrebet på Crocus City Hall den 22. marts, så tror jeg, at det faktum, at de nu siger, at der er beviser for, at USA og Storbritannien støttede Ukraine, selvom Putin har været ekstremt tålmodig, gør, at man virkelig kan sige, at jeg ikke vil udelukke, at der snart kommer en asymmetrisk handling. Ikke en gengældelse, men noget, for det er ikke rigtig til at forestille sig, at man kan lave sådan et terrorangreb med 140 døde og 200 sårede og så ikke foretage sig noget. Så jeg vil virkelig antage, at vi vil se en optrapning, og det er grunden til, at jeg gerne vil sige, at vi i Europa har påskemarcherne, som er en gammel tradition. De af jer, der er i nærheden, tror jeg, at der i morgen, søndag og mandag er mange påskemarcher i byer i Tyskland og andre steder. Så gå ud: Vi har en [folder, du kan downloade fra vores hjemmeside. Jeg synes, det er ekstremt vigtigt, at vi bliver ved med at mobilisere flere mennesker og gøre dem opmærksomme på denne fare. I den sidste IPC-diskussion diskuterede vi, at i USA, hvor man ikke har disse påskemarcher, er der kirkearrangementer. Tag hen til disse kirker og uddel folderen til prædikerne. Jeg tror ikke, at man normalt ønsker at forstyrre folks religiøse følelser, men på

den anden side er det et øjeblik, hvor folk skal advares. Så tag denne folder fra vores hjemmeside, gå til prædikenerne, og prøv at skabe så meget opmærksomhed, som du overhovedet kan.

Som svar til Christine fra Frankrig, der udtrykte rædsel over de grusomheder og den umenneskelighed, der foregår, mener jeg, at det er en stor fare. Når man har store katastrofer som i det 14. århundrede, hvor den sorte død dræbte en tredjedel af alle mennesker fra Indien til Irland, så fortsatte det i lang tid. Folk blev mere og mere skøre. Kriser bringer ikke nødvendigvis det gode frem i folk, for folk har en vis grænse for, hvad de kan klare af grusomheder, og så bliver de værre. Så jeg tror, det er en mentalitet, vi er nødt til at være bevidste om. Og også at den øjeblikkelige krigsfare er umiddelbar, men der er også en fare på kort og mellemlangt sigt i forhold til det, de taler om; militariseringen af de europæiske økonomier. Der er et enormt drive for at skabe en europæisk hær, for endda at have atomvåben i Tyskland og alle mulige skøre ideer. Men det er i virkeligheden Hjalmar Schacht, det er præcis, hvad nazisterne gjorde op til Anden Verdenskrig. Tilfældigvis har formanden for det økonomiske institut IFO, Herr Fuest, lige holdt en tale og sagt, at man ikke kan have kanoner og smør. Man er nødt til at beslutte sig, enten har man smør eller kanoner. Så der vil være en stigende tendens til at skære ned på sociale programmer, skære ned på folks levestandard og bruge det hele på militære udgifter. Jeg tror også, det er noget, vi absolut må imødegå og mobilisere folk imod, for de gyldne 1% får fyldt deres lommer mere og mere, men den voksende tendens i Europa og USA er, at mange mennesker bliver fattige. Jeg tror også, vi er nødt til at organisere dem.

Disse strømninger har en tendens til at gøre noget dårligt ved menneskeheden, og det er, at vi virkelig er i fare for at miste vores menneskelighed. At acceptere folkedrab har en indvirkning på vores egen sjæl. Jeg tror derfor, at vi, især i disse påskedage, skal være ekstremt forsigtige og bevidste om

ikke at miste idealet om menneskelighed, at alle mennesker har ret til at udvikle sig til at blive smukke sjæle.

Det bringer mig til mit sidste punkt, og det er, at jeg absolut vil appellere til jer alle om at tage programmet, videoen og det skriftlige program til Oase Plan konferencen den 13. april. Vi vil udsende et program med talerne i løbet af de næste par dage. Organiser sammen med os alt, hvad I overhovedet kan – kirker, borgmestre, byråd, delstatslovgivere, kongresmedlemmer, parlamentarikere, civile grupper. Gør dem alle til et kor for Oase-planen, for i betragtning af situationen på jorden, tror jeg ikke, at Oase-planen vil blive vedtaget uden mobilisering af alle disse kræfter. Men hvis vi har et kor af folk fra Mellemøsten, fra alle lande, fra ambassadører, tidligere ambassadører, forskere, folk fra Europa, fra USA, Asien, Afrika, Latinamerika, som alle kræver, at der skal være fred gennem udvikling i Sydvestasien, så tror jeg, vi kan vende situationen.

Endelig udgør dette kun Mellemøsten af det, vi skal opnå, og det er et nyt paradigme, hvor vi overvinder geopolitik. Jeg ved, at der i USA er en tendens til at sige "America First!". Det lyder måske godt for nogle mennesker, men i en verden som denne, hvis man siger "mit land først, jeg er det enestående folk, og de andre er ikke," så er det alt sammen et levn fra geopolitik. Det var det frø, der førte til to verdenskrige i det forrige århundrede. Hvis vi ikke overvinder geopolitikken, vil vi dømme os selv til at få en tredje og sidste verdenskrig. Se derfor venligst på de ti principper, som jeg har foreslået for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Den idé gør fremskridt; vi finder flere og flere interessante mennesker, som forstår, at vi som menneskehed er nødt til at foretage et intellektuelt og følelsesmæssigt spring over nationale interesser ved at bringe de nationale interesser i overensstemmelse med den samlede menneskeheds interesser. Vi er nødt til at afholde en

konference engang i fremtiden, hvor vi samler vigtige kræfter for at tilbyde det som et alternativ til den nuværende krigsførelse.

Så bliv venligst hos os. Undersøg alle disse ting. Se videoen "Storm over Asien" af min afdøde mand, Lyndon LaRouche, fra for 25 år siden, og studer forslaget om den nye internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Se på Den Westfalske Fred, som afsluttede 150 års religionskrig. Men brug disse dage i påsken til at komme dybere ind i alle disse spørgsmål, for vi har brug for forkæmpere, der er på det øverste niveau af, hvad menneskeheden kan mobilisere i dette øjeblik med alvorlig krise. Mange tak skal I have.

Helga Zepp-LaRouche til den internationale fredskoalitions møde, 16. februar 2024

Ikke korrekturlæst

AB: Velkommen alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition. Dette er det 37. møde i træk, vi har holdt. Tak til jer alle for at deltage. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg skal være ordstyrer i dag sammen med mine medordstyrere Dennis Small og Dennis Speed. Hvis du har lyst til at tale, stille et spørgsmål eller komme med et forslag, kan du vælge at række hånden op. Hvis du har rapporter om den mobilisering, du har været i gang med, nogle af de protester, du har organiseret, vil vi meget gerne høre om det. Jeg ved, at folk har haft meget travlt, og det er jeg glad for at høre; at

ingen hviler på laurbærrene her.

I dag har vi en række præsentationer i begyndelsen. Især en kort dokumentarfilm kaldet "Oase-planen", som netop er blevet færdiggjort af LaRouche-organisationen. Min gode ven Jason Ross vil tale om den. Vi vil også have en række andre spændende rapporter efter det. Med det vil jeg give ordet til Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Institutet og initiativtageren til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Mens vi taler her, finder der en anden begivenhed sted i München lige nu, hvor den årlige München Sikkerhedskonference finder sted. Det plejede at være et sted, hvor sikkerheds- og militæksperter fra hele verden kom, og hvor man forsøgte at finde løsninger på problemer. Men de tider er for længst forbi. I mange årtier nu kan man sige, at denne sikkerhedskonference – eller faktisk siden Horst Teltschik blev erstattet af sine efterfølgere som formand – er blevet forvandlet til en PR-begivenhed for det militærindustrielle kompleks internationalt. Der er stadig mange taler, der skal holdes, men tonen af total konfrontation blev allerede slået an af nogle af de journalistiske kommentatorer. Naturligvis kom nyheden om, at Navalnyj tilsyneladende var død, og hans kone var der ved et uheld. Hun tog ordet og kom med en meget stærk anklage mod Rusland. Det satte tonen, og nogle af kommentatorerne sagde, at det var det mest bevægende øjeblik i denne konferences historie nogensinde. Så du kan forestille dig, at den generelle tone på denne konference vil være konfrontation og ingen diskussion – i hvert fald ikke fra de nordatlantiske lande – der går i retning af en diplomatisk løsning på alle de forskellige konflikter, vi har.

Naturligvis forholdt Guterres, FN's generalsekretær, der holdt hovedtalen, sig anderledes. Han talte om lovløsheden i den internationale situation, hvor flere og flere lande forsømmer deres forpligtelser. Han fordømte også Hamas den 7. oktober,

men også den kollektive afstraffelse af palæstinenserne i Gaza. Han beklagede meget det faktum, at 1,4 millioner mennesker nu sidder i en ufattelig skæbne i Rafah. Så det var en vigtig holdning. Også det faktum, at Ghanas præsident krævede en retfærdig ny økonomisk verdensorden og sagde, at det ikke kan fortsætte, at den ene del af verden lever i rigdom, og den anden del står over for sult hele tiden. Han krævede en ny retfærdig økonomisk verdensorden. Der var også annonceret en relativt stor tilstedeværelse fra medlemmer af det Globale Syd. I den seneste tid har nogle af NATO-landene åbenbart indset, at de allerede har mistet det Globale Syd. Der gøres en indsats for at rette op på det, men medmindre der er en reel vilje til at ændre aksiomerne, vil alle disse ting ikke være andet end en PR-indsats.

Vi er stadig mobiliseret for et alternativ, som er ekstremt presserende. Jeg har allerede nævnt den ubeskriveligt forfærdelige situation, der foregår i Gaza og især i Rafah. Brasiliens præsident Lula har netop besøgt Egypten og har tydeligvis indtaget en holdning, der kræver en øjeblikkelig tostatsløsning. Så der er masser af bevægelse. Siden vi talte sammen sidst, har den sydafrikanske regering fremsat et yderligere forslag på grund af det igangværende folkedrab, som de mener, finder sted. Det bliver behandlet af Den Internationale Domstol. I næste uge sker der noget meget interessant; nemlig at fra den 19.-26. februar – en hel uge – vil næsten 20 lande vidne om ikke Sydafrikas nylige indgivelse, men om en klage fra FN's Generalforsamling, som de allerede udstedte den 30. december 2022. Det vil sige længe før Hamas-angrebet. Her gjorde de opmærksom på Israels 55 år lange besættelse af palæstinenserne og de mange krænkelser i den forbindelse. Det vil selvfølgelig hænge sammen med den igangværende retssag, som er to separate ting. Men det er klart, at den nuværende situation påvirker, hvad der bliver sagt i næste uge, og det beviser også, at der er en historie før angrebet den 7. oktober; det modbeviser alle disse bestræbelser på at sige, at dette var et uventet og

uprovokeret angreb, hvilket er det sprog, der normalt bliver brugt.

Alt dette er vigtigt, og det er meget prisværdigt og meget godt. Men jeg vil virkelig gerne understrege på det kraftigste, at der er brug for noget meget mere grundlæggende, for hvis vi ikke ændrer situationens håbløshed, tror jeg ikke, at der kan findes en løsning. Det er derfor, vi vil bruge diskussionen i dag til igen at pege på min afdøde mands, Lyndon LaRouches, forslag, som han fremsatte allerede i 1975 om at udvikle hele regionen gennem en Oaseplan; en grundlæggende økonomisk udviklingsplan. Det står mere og mere klart, at det er det eneste håb, medmindre man virkelig fuldstændig ændrer og vælter det geopolitiske bord og går helt over til et nyt paradigme med ideen om, at fredens nye navn er udvikling.

Som I kan se, viste vi dele af denne video for mange uger siden, men vi har forbedret den. Det er nu en fremragende video, og de første reaktioner, vi har fået fra vigtige mennesker rundt om i verden, er, at det absolut er et genialt forslag, at det skal lægges på bordet. Vi vil gerne gøre det til hovedemnet for diskussionen i dag, eller i det mindste et af hovedemnerne, fordi vi ønsker, at medlemmerne af denne diskussion virkelig bruger al den indflydelse, I har, til at få dette ud på den bredest mulige måde. Vi er nødt til at oversvømme zonen, så alle, der på nogen måde er relateret til krisen – og det er virkelig alle – kender til dette og begynder at kæmpe for det. Naturligvis er udviklingen af Sydvestasien kun en del af det absolut presserende behov for at få en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der giver mulighed for udvikling af alle lande på planeten. Men at starte med Oase-planen er en meget vigtig ting.

Så se venligst denne video. Den er kun 14 minutter lang, men den er meget vigtig som grundlag for diskussionen i denne dialog i dag. [Videoen vises].

{Bemærkninger under diskussionen}}

Jeg tror, at hvis man ser på situationen, som den er lige nu, kan man sige, at man har et argument. Alligevel tror jeg, at følelsen af uretfærdighed for palæstinenserne, så længe de ikke har deres egen stat, aldrig vil forsvinde. Min opfattelse fra diskussioner med palæstinensere er, at de er i stort flertal for deres egen stat, fordi de betragter hele denne region som deres oprindelige land. Men det er i virkeligheden ikke det vigtigste. Det vigtigste er i virkeligheden, at man ikke tænker Oase-planens indvirkning ind i denne ligning. Hvis man ser på landet, som det er, er det en ørken. Der er ingen vækst, ingen skovbrug, intet landbrug. Folk sidder dybest set i absolut tørt sand, og der er ingen udvikling. Men hvis man ser det fra en helt anden synsvinkel, at vi lige nu kun kommer derhen, hvor vi skal være, hvis der kommer en ny retfærdig økonomisk verdensorden. Den eneste måde, den kan komme i stand på, er, hvis det Globale Syd, som lige nu massivt kræver det – faktisk gjorde Ghanas præsident Nana Akufo-Addo det meget klart på sikkerhedskonferencen i München, at der skal være en retfærdig ny økonomisk verdensorden.

BRIKS vokser. BRIKS er nu BRIKS-9; der er 22 lande, der allerede har ansøgt om medlemskab; 40 mere har signaleret, at de ønsker at være en del af det. I 2024, når Rusland har ledelsen af BRIKS, vil der meget sandsynligt ske store fremskridt. På topmødet i oktober tror jeg, at det er meget sandsynligt, at vi vil se mange nye medlemmer, og endda en ny international reservevaluta baseret på en kurv af varer og ikke monetære værdier. Så det går i retning af, at denne bevægelse vil repræsentere 80% af menneskeheden, herunder nogle af de befolkningsrige lande som Kina, Indonesien, Indien, Nigeria og andre, der er på vej til at blive en del af dette nye økonomiske system.

Det er på den ene side det bedste, der er sket i meget lang tid, fordi det afslutter en 600 år lang periode med kolonialisme. Som svar på et spørgsmål, der blev rejst

tidligere, er landene alle nået til et punkt, hvor de kræver, at de ikke længere er eksportører af råmaterialer, men at de forarbejder råmaterialerne i deres egne lande, tilføjer til værdikæden, går ind i produktion af halvfabrikata, færdigvarer, fuld landbrugs- og industricyklus med det klare mål at blive mellemindkomstlande på kort til mellemlangt sigt; men tættere på kort sigt end mellemlangt sigt. Det betyder, at hele verdens økonomiske system kommer til at ændre sig.

Problemet er, at vi er nødt til at få en dynamik, hvor europæerne og amerikanerne stopper den geopolitiske konfrontation med det, fordi det ville bringe dem i krig med det store flertal af menneskeheden. Vi er nødt til at overbevise folk i USA og Europa om, at vi er nødt til at samarbejde med dem, og så kan alle problemer ændres. Det er derfor, vi har skubbet på ideen om en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der ikke kun involverer en ny arkitektur for Europa, men faktisk en global arkitektur. For hvis man ikke tager hensyn til sikkerheds- og udviklingsinteresserne i hvert eneste land på planeten, vil det ikke fungere. Det var læren af den westfalske fred, og det var på en negativ måde læren af Versailles-traktaten, som kun var springbrættet til den næste verdenskrig.

Så selv om dette er et stort skridt, og de fleste ikke kan forestille sig, hvordan vi kan have et sikkerhedssystem, der involverer Rusland og Kina og Iran og alle disse lande, havde vi engang et system med traktater om atomnedrustning og forskellige andre nedrustningsaftaler, som allerede var et skridt i denne retning. USA har ensidigt annulleret alle disse traktater i løbet af de sidste 20 år. Så det er ikke umuligt at vende tilbage til et diplomatisk regime, hvor man opbygger et sikkerhedssystem, der er sikkert og garanterer sikkerheden for hvert enkelt medlem af en sådan alliance. Det er tidens dynamik, og det er ikke noget, der ligger langt ude i fremtiden. Vi er nødt til at opnå det i år.

Hvis vi går i denne retning, og de andre lande i Sydvestasien,

såsom Golfstaterne, eller Irak, Syrien, Afghanistan, Iran – alle disse lande har en grundlæggende interesse i stabilitet i regionen. Mange mennesker anerkender, at den vedvarende voldscyklus, hvor man har et angreb fra den ene side, og så et andet fra en anden side, som man halshugger, så vokser folk, og man har en ny generation. Den cyklus er nødt til at stoppe. Den eneste måde at stoppe det på er ved at se på det fra oven; se på det ud fra synspunktet "Den Nye Silkevej bliver Verdenslandbroen", hvor man siger: "OK, vi bliver enige om en plan for fælles udvikling for alle regioner i verden, for vi skal overvinde fattigdom, vi skal overvinde underudvikling, mangel på sundhedspleje, mangel på rent drikkevand. Og vi vil organisere vores anliggender på en rationel måde." Til det har vi brug for konferencer, vi har brug for en diskussionsproces, hvor intelligente mennesker fra hele verden bliver enige om det af den simple grund, at vi er den kreative art. Hvis vi ikke kan løse disse problemer, vil vi sprænge os selv i luften i en atomkrig. Vi sidder under alle omstændigheder på sådan en krudttønde.

Jeg tror, at man er nødt til at starte med en vision for hele dette område, som er en komplet ørken. Hvis man ser på kortet, har man en ørken, der går fra Atlanterhavet i Afrika, en meget bred stribe, der udvider sig, Sahara, Sahel-zonen. Så fortsætter den ind i Saudi-Arabien, ind i hele Sydvestasien; den fortsætter gennem Iran ind i Kina og går hele vejen til det nordøstlige Kina. Kina er med stor succes begyndt at gøre noget ved det ved at gøre ørkenen grønnere. I det nordøstlige Kina har de faktisk etableret skovbrug og landbrug på størrelse med Tysklands territorium. Det er utroligt. Hvis den kinesiske metode kan anvendes i Sydvestasien, så kan folk se fordelene for alle. En retfærdig løsning kan kun være, at alle sider anerkender, at deres interesser også er den andens interesser og omvendt. På den måde forsvinder faren for krig og terrorisme og alle disse ting, fordi man udvikler en dynamik af fornuft. Hvis alle de lande, der er naboer til Israel og Palæstina, som Afghanistan, Iran, Indien (som ligger

lidt længere væk), Syrien, Yemen; alle disse lande er en del af en udviklingsdynamik, hvor alle kan tro på, at deres liv vil blive bedre, at de vil have en fremtid for sig selv og deres børn. De kan studere, de kan blive normale mennesker, der lever et smukt liv. Det vil ændre dynamikken. Det er derfor, Oase-planen er så absolut vigtig.

Hvis folk sidder fast i deres pragmatisme og tæller: "Du har gjort dette mod mig, og jeg har gjort dette mod dig," så har du en endeløs liste, og du vil aldrig kunne stoppe den. Men hvis du vender bordet helt om og siger: "Her er en smuk vision for, hvordan vi kan opnå det." Oase-planen er yderst realiserbar, for med en meget umiddelbar forbedring, som du kan opnå på et år eller to, er det ligesom Nehru gjorde med den grønne revolution. Ikke alle var enige, så han startede med de landmænd, der var enige, og så så resten, at det gav fordele, og til sidst var alle enige.

Udviklingskraften er den eneste ting, vi er nødt til at kaste ind i situationen for at have noget håb om at ændre den.

(Spørgeren siger, at han støtter alt, hvad hun lige har sagt, men ikke forstår, hvordan fru Zepp-LaRouche kan støtte tostatsløsningen).

Jeg tror, det har noget at gøre med suverænitet. Hvis de to stater er adskilte, men forenede gennem udvikling, kan de løse alle problemer. Men i betragtning af hele regionens historie mener jeg, at hver af dem skal have en suveræn stat. Jeg synes, det er ekstremt vigtigt. Den suveræne stat skal være organiseret ud fra et repræsentativt system, hvor alle har lige stor medbestemmelse i regeringen.

Afsluttende bemærkninger

Jeg tror, at hvis man ser på historiens lange bue, kan man faktisk se, at der var flere perioder, som jeg vil kalde for højdepunkter i den menneskelige civilisation. Jeg vil sige, at dette helt sikkert var fremkomsten af konfucianismen efter meget turbulente perioder i Kina; det blev så afbrudt på et bestemt tidspunkt. I Indien havde man de vediske skrifter, man

havde Gupta-perioden. I Kina havde man Song-perioden; i Egypten de forskellige perioder med pyramidebyggeri – nogle af dem var faktisk utrolige videnskabelige fremskridt. Og så havde man naturligvis den græske klassiske periode. Grækerne kollapsede, og Abbasid-dynastiet i den arabiske verden var en ægte renæssance, hvor Bagdad var verdens kulturcentrum. Så var der redningen af den europæiske kultur gennem samarbejdet mellem Haroun al-Rashid og Karl den Store. Der var en kort karolingisk renæssance, og det næste store skridt var den italienske renæssance, som forbandt alt tilbage til den antikke græske periode, men den blev formidlet gennem den arabiske renæssance i mellemtiden.

På samme måde kan man sige, at den antikke Silkevej ikke kun transporterede varer, men især teknologier, kulturer og filosofier fra Kina til Europa. Så havde vi den tyske klassiske periode, som var parallel med den amerikanske revolution. Og senere havde vi den indiske renæssance fra slutningen af det 19. århundrede til midten af det 20. århundrede. Så jeg har blot skitseret det meget groft, og jeg håber ikke, at jeg har glemt nogen periode, som ligger nogen af deltagerne på sinde. Men grunden til, at jeg siger det, er, at der i historiens lange bue har været relativt få perioder, hvor menneskeheden har gjort store fremskridt. Der var relativt lange perioder, hvor man faktisk kunne have en mørk tidsalder. For eksempel, da Romerriget kollapsede, på trods af at kristendommen begyndte at vokse, tog det fra et økonomisk synspunkt virkelig mange århundreder for menneskeheden at komme ud af denne mørke tidsalder. På andre kontinenter havde man lignende fænomener.

Jeg tror, vi har nået en virkelig forskel. Vi er nået til et punkt i historien, hvor jeg tror, der vil ske en fuldstændig ændring, af samme grund som da Romerriget kollapsede, ville folk i Indien eller Latinamerika ikke vide noget om det, fordi det ville tage flere år at rejse frem og tilbage. Og meget få mennesker rejste frem og tilbage; de rejste i ét område og i

én retning og blev så boende. Så folk vidste ikke, at der rundt omkring på kloden var kulturer, der opstod, mens andre kollapsede. Vi befandt os i en meget lang afstandsseparation. Nu er det meget anderledes. Vi sidder i samme båd på mere end nogen anden måde. Vi har atomvåben; hvis vi bruger dem, ødelægger vi os alle sammen. Vi har internettet, hvilket betyder, at vi meget nemt kan afholde Zoom-konferencer som denne. Man sætter det bare til, og så kan man se hinanden i forskellige dele af verden. Og det er kun begyndelsen; tænk bare på, hvor denne teknologi vil føre os hen om nogle få år. Så har vi naturligvis pandemier. På grund af flyrejser har vi set i tilfældet med coronavirus, at en pandemi kan sprede sig ekstremt hurtigt over hele verden.

Jeg kunne give mange flere eksempler, men det, jeg prøver at sige, er, at jeg tror, vi er nået til et historisk punkt. Og det skal diskuteres, og jeg tror, at folk er nødt til at tænke over det, hvor vi, fordi vi alle sidder i samme båd, er nødt til at træde op på fornuftens niveau og finde en løsning for hele menneskearten. For jeg tror ikke på, at løsninger i sideområder, bare et lille område, mens andre stadig er i problemer, vil fungere. Det har været min dybeste overbevisning i meget lang tid – og jo længere jeg arbejder med disse spørgsmål, jo dybere bliver denne overbevisning – at vi er nødt til at få dette spring ind i et nyt paradigme, hvor nationer fortsat vil være vigtige, men vi kan ikke tillade, at en enkelt nations interesser bliver sat over menneskehedens interesser som helhed. På den anden side er vi nødt til at organisere vores nationale interesser i samhørighed med den samlede menneskeheds interesser. Jeg tror, at fælles udvikling gør netop det muligt.

Jeg tror, vi har hårdt brug for en diskussion om det, for det er den manglende diskussion om, hvordan vi som den eneste kendte intelligente art på planeten skal kunne give os selv en orden, der tillader vores udødelighed, ikke kun på Jorden, for om 1-2 milliarder år skal vi under alle omstændigheder have

koloniseret det nære rum på grund af udviklingen i solsystemet. Men de fleste politikere tænker ikke på, hvad de vil gøre om 1 milliard år fra nu, men vi, der er den intelligente art, bør tænke på, hvilken retning vi skal tage for at have håbet om at være der om 1 milliard år.

Det eneste, jeg prøver at sige, er, at vi er nødt til at diskutere, hvordan vi kan organisere os for at skabe en orden, der repræsenterer hver enkelt nations interesser. Nogle mennesker på Wall Street eller i City of London mener måske ikke, at det er i USA's eller Storbritanniens interesse at gå i retning af et sådant nyt paradigme, men hvis man spørger befolkningen – og hvis befolkningen havde et informeret valg, ville de være enige. At vi er nødt til at få et fredssystem i makrokosmos, som udelukkende er muligt gennem udvikling af alle mikrokosmoser. Det ene mikrokosmos' interesse er udviklingen af det andet mikrokosmos og vice versa. Det hele skal arbejde sammen på en harmonisk måde. Det betyder, at vi er nødt til at have en arbejdsdeling, hvor nogle lande er store, andre er små; nogle har råmaterialer, andre ikke; nogle har geografiske fordele, andre ikke. Men hvis man tænker på en rationel arbejdsdeling, kan man organisere verden på en sådan måde, at alle får del i ikke bare en større kage, men en smukkere og mere retfærdig fordeling af de større stykker kage til alles fordel.

Jeg synes ikke, det er en utopi; jeg mener, det er en vision. Pointen med visioner er, at man er nødt til at bringe dem ind i en situation, hvor der er et vakuum. Lige nu ser jeg et gigantisk vakuum af lederskab, et gigantisk vakuum af diskussion. Ikke lederskab i det Globale Syd, men mere i den nordatlantiske region, hvor man har en regering, som jeg ikke engang vil begynde at kommentere manglerne ved; det ville tage mig hele dagen. Men jeg tror, vi er nødt til at have en smuk, glædelig debat om, hvordan vi organiserer os i denne verden for at leve. Og jeg tror, vi er nødt til at have unge mennesker, vi er nødt til at have studenterorganisationer,

universiteter, tænketanke, alle mulige diskussionsgrupper til at begynde at diskutere dette. Jeg tror, vi allerede har gjort nogle fremskridt, men vi har brug for meget mere.

Så jeg vil gerne bede jer om at tænke over, hvordan vi kan bringe denne nye internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur ind i den offentlige debat. Det vigtigste er naturligvis at oversvømme zonen med Oasis-planen; for alt, hvad vi behøver for at opnå det – lad os sige, at det ville lykkes os at få tre eller fire ledere af nationer til at sige: “Ja, det er en smuk plan; lad os gøre det.” Det ville slå gnister – bare forestil dig, at du ville have store tv-stationer, der diskuterede Oase-planen; have eksperter, der diskuterede, hvordan man gør det. Og så spørger man folk, der beskriver, hvordan deres liv ville blive forandret; man kunne udløse en renæssance. Alt, hvad du behøver, er en håndfuld førende mennesker, eller førende universiteter, eller en eller anden form for gruppe, der rent faktisk bringer det ud i det offentlige rum, og så vil det brede sig som en steppebrand.

NYHEDSORIENTERING JANUAR- FEBRUAR 2024:

Danmark har pligt til at forhindre Israels folkedrab

Download (PDF, Unknown)

Helga Zepp-LaRouches tale til Schiller Instituttet i Sveriges jubilæumskonference 1984 – 2024

4 februar 2024.

Helga Zepp-LaRouches tale til Schiller Instituttets
jubilæumskonference 1984 – 2024

Helga Zepp-LaRouche ved Den Internationale Fredskoalitions møde nr. 35

Ikke korrekturlæst

Fredag den 2. februar 2024.

ANASTASIA BATTLE: Velkommen, alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition; det er vores 35. møde i træk, vi har ikke misset en uge. Mange af os her er virkelig dedikerede til at skabe ægte fred i verden. Jeg vil gerne byde jer alle velkommen, især dem, der er nye. Jeg vil bestemt opfordre nye mennesker til at springe ind i dag og introducere sig selv, og hvilken organisation de er med i. Mit navn er Anastasia Battle; jeg vil være mødeleder. Med mig er også mine medmoderatorer, Dennis Small og Dennis Speed.

Vi kommer til at have omkring en times forberedte rapporter og præsentationer fra forskellige mennesker rundt om i verden. Derefter har vi en åben diskussion. Jeg vil gerne indlede den med min kære ven, Helga Zepp-LaRouche, som er initiativtager til Den Internationale Fredskoalition og grundlægger af Schiller Instituttet. Vi har gang i en masse lige nu; mange af jer har sikkert fået den e-mail, jeg sendte ud om, hvad der foregår med hensyn til folkemordet i Gaza. Helga indleder samtalen her.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig byde jer alle velkommen. Jeg tror, alle er klar over den ekstraordinære, hidtil usete optrapning af situationen i Gaza, hvor vi havde den historiske afgørelse fra Den Internationale Domstol den 26. januar, hvor domstolen i en foreløbig afgørelse fastslog, at der er sandsynlige grunde til at antage, at folkedrab finder sted. De definerede en hel række foranstaltninger, som Israel skulle gennemføre for at afhjælpe situationen og forhindre folkedrab, herunder en massiv forøgelse af den humanitære bistand, forhindre yderligere forværring af situationen gennem udveksling og lignende ting. Derefter gav domstolen Israel fire uger til at rapportere tilbage til domstolen om succesen med gennemførelsen af disse foranstaltninger. Det var klart; det var en historisk beslutning; det var virkelig en lettelse, at retfærdighed var mulig gennem den højeste domstol i verden.

Men samme aften anklagede den israelske regering 12 medlemmer af UNRWA, FN's Hjelpeorganisation for Palæstinaflygtninge, for at samarbejde med Hamas om terrorangrebet den 7. oktober. Uden at vente på nogen uafhængig bekræftelse af denne rapport afbrød flere regeringer, herunder USA, Storbritannien, Tyskland, Frankrig og nogle andre, straks al finansiering til UNRWA. Det betyder, at den eneste organisation, der har været ansvarlig for at levere mad, medicin og andre forsyninger, har fået stoppet sin finansiering; disse penge vil slippe op senest ved udgangen af denne måned.

Umiddelbart efter blev det forstærket ved at beskyldte 10% af

alle UNRWA-medlemmer for at have bånd til Hamas. Det er at spille på folks uvidenhed, for Hamas er den valgte regering i Gaza, og hvis UNRWA eller en anden nødhjælpsorganisation vil gøre noget, er de den eneste eksisterende partner, som man kan indgå sådanne aftaler med. Men det blev selvfølgelig ikke rapporteret af de etablerede medier. Der var flere lande, som ikke skar i hjælpen; det var Norge, Irland og Spanien. Det tyske udenrigsministerium sagde, at mens de skar ned på den økonomiske støtte til UNRWA, ville de fortsætte den humanitære støtte gennem organisationer som UNICEF og nogle andre. Men det er fuldstændig bedragerisk, for hvis du ikke har nogen til at levere mad og medicin, så er det en total nedskæring.

Fire dage senere, den 30. januar, meddelte IDF så, at de ville oversvømme Hamas' tunneler [med havvand]. Dette var allerede blevet diskuteret som en mulighed i avisartikler, og flere hydrologer havde tydeligt advaret om, hvad virkningerne ville være. Hvis man oversvømmer Hamas' meget lange og talrige tunneler med saltvand, ødelægger det fuldstændig akviferen, grundvandet, i hundrede år eller mere. Det gør vandet udrikkeligt for omkring 85% af befolkningen. Under alle omstændigheder har hele IDF's politik resulteret i, at mere end 1,5 millioner palæstinensere er blevet drevet ind i et meget lille område nær Rafah. Det gør dem helt afhængige af enhver form for hjælp, som nu er afskåret. Effekten af dette er, at det, der truede med at blive en hungersnød, hvor folk ville dø af sult og tørst, nu faktisk sker i disse timer og dage.

Det er en optrapning, der er så utrolig, at det overgår fantasien. De etablerede medier i Tyskland, for eksempel, er stort set mørklagte og har i stedet historier om årsdagen for Holocaust, om den stigende antisemitisme i Tyskland. Alle disse ting kan have en vis berettigelse, men på dette tidspunkt tjener de som en stor distraktion fra beslutningen i Haag, som aldrig rigtig blev diskuteret, eller konsekvenserne af at skære i finansieringen til UNRWA eller oversvømme

tunnellerne. Der er næsten total mørklægning i pressen. Måske er der en lille smule nyheder her og der, men det kommer ikke ud i den offentlige bevidsthed.

Så jeg tror, at Israels handlinger, beskyldningerne mod UNRWA og oversvømmelsen af tunnellerne helt sikkert vil blive nævnt om mindre end tre uger, når domstolen mødes igen i Haag. De vil helt sikkert bemærke, at Israel ikke blot undlod at træffe alle de foranstaltninger, det burde have truffet for at forhindre folkedrab, som domstolen udtrykte det, men at det modsatte skete.

Nu skal vi virkelig være opmærksomme på, at eftersom de fleste af de involverede lande har underskrevet folkedrabskonventionen, er de faktisk forpligtede til at forhindre dette folkedrab, men de gør det modsatte. Hvad det vil betyde, vil jeg ikke spå om, men det kan meget vel være, at alle de regeringer, der gør disse ting lige nu, vil blive fundet medskyldige i folkedrab. Hvad det vil gøre ved den internationale orden, er igen hinsides enhver fantasi. Der er allerede mange tegn på, at Tyskland er ved at blive fuldstændig isoleret; kulturelt set trækker kunstnere sig ud af ethvert samarbejde med Tyskland. I det Globale Syd er folk forfærdede, men det vil betyde, at Vesten vil miste, eller allerede har mistet, sin moralske status, og det vil eskalere voldsomt.

Så det gør hele den strategiske situation værre, for samtidig har vi nu næsten alle forsvarsministrene i alle NATO-landene, der kommer med helt hysteriske advarsler om, at der vil være krig i Rusland om 18 måneder, om to år, tre år, fem år; det varierer fra land til land. Men de advarer alle – og selvfølgelig NATO selv; admiral Bauer, som er leder af militærkomiteen, advarer om, at folk skal gøre sig klar til at overleve de første 36 timer af et russisk angreb ved at hamstre batterier og vand og alt muligt andet. Så en vis mængde frygt bliver indpodet. Hele denne formodede trussel om en kommende krig med Rusland kan blive, og vil sandsynligvis

blive, en selvopfyldende profeti, hvis vi ikke ændrer kurs. Jeg tror, at situationen i Ukraine set fra NATO's synspunkt er, at krigen kommer til at fortsætte i mange år, fordi EU netop her til morgen er blevet enige om et budget, der giver yderligere 50 milliarder euro til Ukraine over de næste fire år. Det ignorerer fuldstændig det faktum, at det ukrainske folk ikke er i stand til at udkæmpe en sådan krig. De har en enorm mangel på soldater, en enorm mangel på arbejdere, fordi de enten er døde eller i udlandet. Så det er en fuldstændig kynisk tilgang. Der er ingen diskussion om en diplomatisk løsning fra disse kredse.

Jeg tror, faren er, at hvis vi fortsætter med denne geopolitiske konfrontation mod Rusland og Kina, er det næsten sikkert, at situationen vil ende i en tredje verdenskrig. Jeg bør nævne, at situationen i Mellemøsten er gearret op til en mulig krig med Iran, som, hvis det kommer dertil, også kan eskalere krigen til en global krig meget hurtigere.

Jeg bør nævne, at {New York Times} i dag rapporterer, at over 800 embedsmænd, offentligt ansatte, har udsendt en erklæring, hvor de protesterer mod deres regerings handlinger. Dette inkluderer embedsmænd fra USA, Storbritannien og flere europæiske lande, hvor disse 800 embedsmænd siger, at de er forpligtet til deres lands forfatning, og at de ser den nuværende regeringspolitik som skadelig for deres landes interesser og meget farlig. De kommer ud i en bølge af protester. Så der er en vis opposition under udvikling, men jeg tror, vi virkelig er nødt til at komme til den konklusion, at vi på den ene side absolut er nødt til at gøre noget for at stoppe det, der sker i Gaza, for i de tre uger, der er tilbage, før Haag-domstolen mødes igen, er der ikke mange palæstinensere, der kan forvente at overleve, hvis det her ikke bliver ændret. Vi har brug for en øjeblikkelig, absolut akut mobilisering gennem alle mulige kanaler, hvor vi kontakter religiøse ledere, forskellige civile organisationer, folkevalgte. Der skal ske en indgriben for at stoppe dette og genåbne situationen ved at gennemføre alle de

foranstaltninger, som Den Internationale Domstol har fastsat, at Israel skal gøre for at forhindre folkedrab. Det skal gøres med det samme.

Men generelt mener jeg, at vi er nødt til at ændre hele situationens retning, for hvis du vil skabe en fjende, skal du bare blive ved med at gentage, at du er en fjende, så skaber du en fjende. Jeg tror, vi har brug for en fuldstændig forandring. Vejen ud ville være meget nem, hvis Europas og USA's befolkninger klart erklærede, at vi ønsker at samarbejde med det Globale Syd, med den Globale Majoritet, og at vi i dette samarbejde meget nemt kan finde en løsning. Det kunne ske: Det kunne ske i morgen, for jeg er 100 % sikker på, at BRIKS plus, landene i det Globale Syd, absolut ville byde en sådan gestus fra det Globale Nord velkommen. Jeg tror også, vi er nødt til at tænke alvorligt over, hvordan vi kan sætte den internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur på dagsordenen som den eneste vej ud. Men jeg vil mene, at den umiddelbare situation nu handler om at redde det palæstinensiske folk.

Afsluttende bemærkninger

Jeg vil også lige påpege, at Hamas er den valgte regering i Gaza. Hvis en hjælpeorganisation – uanset om det er Caritas eller UNRWA – opererer i et land med internationale folk, skal man altid koordinere med den regering, der har ansvaret for det pågældende sted. Så argumentet om, at 10% af UNRWA-folkene har forbindelser til Hamas, er helt forkert. Hvis man siger: "Jeg har en lastbil med mælkepulver, og jeg vil gerne køre ad den følgende vej," så skal man kontakte det embedsværk, der har ansvaret for den pågældende vej. Jeg siger bare, at man kan fordreje ethvert udsagn til at betyde det modsatte. Desuden må vi ikke glemme, at der i mellemtiden, i de sidste tre måneder efter Hamas-angrebet i Israel, har været rapporter, selv i de israelske medier, om, at det var Netanyahu selv, der finansierede Hamas og hjalp med at opbygge det som en modvægt til Det Palæstinensiske Selvstyre, med den

specifikke hensigt at gøre Hamas stærkere, så det ville umuliggøre ideen om en palæstinensisk stat.

Folk i dag tror, at man skal glemme historien i enhver konflikt og bare tro på den fortælling, der bliver lagt frem på dagen. Det er tilfældet med Gaza, og det er tilfældet med Ukraine og alle andre konflikter. Men vi har en hukommelse, for vi er ikke dumme. Det er én ting, man kan sige.

Jeg synes virkelig, vi skal tage det til os, for hvert minut, hver time – jeg så nogle af optagelserne fra andre lande, fra Kina, fra Al-Jazeera – når man ser nogle af interviewene, så er der mennesker, der sidder på jorden og løber fra sted til sted. De får at vide: "Tag mod syd, der er sikkert. Så bliver de bombet dér, jaget væk. Det er helt utroligt, hvad der sker. Så jeg synes, vi alle bør føle et personligt ansvar for at gøre dette til et bedre sted. På en måde, når man ved, hvad der foregår, er vi alle en del af en menneskelig familie, og man kan altid sige: "Hvad har jeg at gøre med Palæstina?" Men det er vores menneskelighed, vi står over for verdensdomstolen, som repræsenterer historien. Vi er alle ansvarlige for udfaldet af det, der sker. Jeg synes, at man skal tænke over det, for i dag tænker folk ikke som verdenshistoriske borgere: De har en tendens til at tænke: "Jeg har mit privatliv, og det er godt nok for mig". Men ud fra et universalhistorisk synspunkt er vi verdensborgere, og det, vi gør eller ikke gør, skaber vores historie. Det er vores ene menneskelighed og én menneskelighed.

Så jeg vil virkelig opfordre jer til at tage dette til jer. Tag disse retningslinjer, som vi måske udsender senere i dag eller i morgen, og spred dem til andre organisationer. Du kender måske andre organisationer, der er involveret i fredsarbejde. Jeg tror, de alle har brug for denne form for fælles handling. Hvis alle de andre organisationer, som vi endnu ikke har været i stand til at få med i International Peace Coalition, også alle ville lave aktioner som denne, med det formål at lægge pres på regeringerne for at vende denne

nedskæring af finansieringen til UNRWA – du kender alle navnene, jeg behøver ikke at nævne dem alle – tror jeg, vi kan gøre dette til en meget stærk kraft, og jeg tror, det er den bedste ting, jeg kan komme i tanke om i øjeblikket for at gribe ind.

Så gør venligst det allerbedste, i kan.

Schiller Instituttets webcast med Helga Zepp-LaRouche: Døende tricks i et døende system

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 24. januar 2024

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og præsident for Schiller Instituttet. Det er onsdag den 24. januar 2024, og jeg er din vært, Harley Schlanger. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer til questions@schillerinstitute.org.

Beklager, at vi starter lidt sent, men vi havde et teknisk problem at løse, så lad os komme direkte til spørgsmålene.

Helga, titlen på dagens webcast er "Døende tricks i et døende system", og det gav anledning til vores første spørgsmål fra en seer i Texas. Han skriver: "Hvad gør dig så sikker på, at systemet er døende? Det virker, som om de kan blive ved med holde det kørende. Jeg er enig i, hvad Lyndon LaRouche sagde for mange år siden, at de efter 1971 vil gå efter en global

fascistisk orden, men vil det holde deres system i live, og hvis ja, hvordan?"

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at det vestlige oligarkis flip er gigantisk, fordi de for ganske nylig har indset, at der er en enorm modreaktion mod deres politik, fra alt til sanktionerne mod Rusland, til bevæbningen af dollaren, til de fortsatte kolonialistiske mekanismer i form af restriktioner og forskellige andre faktorer, Så lige nu er der en klar fremkomst af et nyt system, og bortset fra det, vi har diskuteret i tidligere udsendelser, er den nye udvikling, at der var et meget stort møde i Kampala, Uganda, hvor 3.000 delegerede fra 120 lande mødtes, først fra den Alliancefri Bevægelse og derefter fra G77. Og de vedtog en Kampala-erklæring, hvor de erklærede, hvordan de ønskede at organisere verdensordenen.

Det er en virkelig betydningsfuld udvikling: Det betyder, at landene i det Globale Syd, som for længst er blevet den Globale Majoritet, har til hensigt at afslutte et system af 600 års kolonialisme. Og jeg tror, at effekten af det vil være, at enten det vestlige oligarki, som har en utrolig boble af ubetalelige derivater, som de sidder på, og det er bare et spørgsmål om tid – du har ret, de har altid en måde at arbejde nogle tricks ind i systemet på – men der er en ende på vejen i sigte, og det eneste spørgsmål, der burde bekymre nogen ved deres fulde fem, er, om vi kan overbevise nok dele af det såkaldte Nord eller Vest i tide til at indse, at det ville være i deres bedste interesse at samarbejde med dette store flertal af menneskeheden? Ugandas præsident Yoweri Museveni sagde det meget godt. Han sagde: "Hvorfor skulle de globale aktører ikke indse, at det ville være i alles interesse at arbejde sammen med det Globale Syd, og at alle ville få velstand og alle ville få meget mere ud af det, end hvis det store flertal af verdens befolkning blev holdt i fattigdom?"

Tja, der er to muligheder: Enten sker denne transformation til en sådan ny orden, hvor landene i det Globale Syd accepteres

som ligeværdige partnere i et nyt system af fælles samarbejde, af win-win-respekt for hinanden – enten sker denne transformation fredeligt og snart; eller også er der en absolut fare for, at den geopolitiske konfrontation, der eksisterer lige nu mellem NATO på den ene side og hovedsageligt Rusland og Kina på den anden, vil føre til en global katastrofe. Personligt kan jeg ikke se en tredje vej, for enten kan vi handle som en menneskelig art baseret på fornuft, eller også vil de fås interesser ødelægge verden for alle.

Så på den ene eller anden måde vil systemet få en ende, ikke kun af økonomiske årsager, men simpelthen fordi den dynamik, der nu er i gang, betyder, at en beslutning på den ene eller anden måde vil komme på bordet ret snart.

SCHLANGER: Vi har nu et spørgsmål fra Spanien, fra Manuel Miguel Enrique, som siger: "Godmorgen fra Spanien. Jeg vil gerne spørge, om en tredje verdenskrig er uundgåelig, eftersom alle broer af forståelse synes at være blevet brudt?"

ZEPP-LAROUCHE: Nej, det er den ikke. Hvis den var det, ville jeg ikke sidde her i et relativt optimistisk humør. Hvis det var uundgåeligt, tror jeg ikke, at universet ville være, som det er: Der er fri vilje i universet. Den er indbygget i universets lovmæssighed, og der er ingen, der har sagt det mere præcist end Gottfried Wilhelm Leibniz, der, som du måske ved, talte om den "bedste af alle mulige verdener", som vi lever i. Og det var ikke det, Voltaire forsøgte at gøre som et sarkastisk angreb. Det, han mente, var simpelthen, at universet er indrettet på en sådan måde, at enhver ond kraft udløser potentialet for en endnu større god kraft. Man kan udtrykke det på en anden måde: Man kan sige, at universet er organiseret på en anti-entropisk måde, at udviklingen fra biosfæren til noosfæren, som Vladimir Vernadsky ville have udtrykt det, at denne tendens er stigende, og at jo mere det kognitive element i verden vinder dominans over de rent biologiske processer, jo større er chancen for, at vi faktisk

når en ny æra af civilisation.

Dette spørgsmål om fri vilje betyder ikke, at det er determinisme. Det er ikke noget "histomat" eller "diamat" – en forkortelse for "historisk materialisme" eller "dialektisk materialisme". Det betyder blot, at hvis nok mennesker af god vilje mobiliserer sig omkring en positiv vision om, hvor menneskeheden skal hen, er sandsynligheden for, at vi vil være i stand til at opnå det, ekstremt høj. Så det er i høj grad en subjektiv faktor, det er ikke en objektiv betingelse, og det er derfor, vi har brug for, at du er aktiv sammen med os, så vi kan lægge løsningerne på bordet, og løsningerne er primært behovet for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der tager hensyn til interesserne i alle lande på planeten.

Så det er ikke uundgåeligt, men det vil kræve en masse arbejde og mobilisering af en masse gode mennesker.

SCHLANGER: Der er mange spørgsmål af lignende karakter, på den ene side den positive udvikling, de tyske landmænd, den sydafrikanske retssag, men på den anden side det vanvittige Ramstein-møde for nylig. Så lad mig starte med et spørgsmål om den sydafrikanske udvikling, Den Internationale Domstol (apropos fri vilje). "Har du nogen idé om, hvordan og hvornår ICJ vil træffe en afgørelse?" Og den samme person spørger: "Hvad er det for en forskruet logik, der ligger bag Tysklands forslag om at støtte Israel ved ICJ?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg håber, at beslutningen om en midlertidig foranstaltning kommer snart, for hver dag er naturligvis af ekstrem betydning for de mennesker, der befinder sig i denne ufattelige situation i Gaza.

Men jeg ved det ikke. Jeg ved ikke, hvad der er galt med Tyskland. Der er så mange åbne breve nu fra bekymrede jødiske mennesker til den tyske regering, fra parlamentarikere, fra alle mulige mennesker. Det er en uheldig udvikling, at Tyskland tydeligvis har taget skylden for Holocaust, der skete

for 80 år siden, hvilket naturligvis er en god ting, fordi nogle andre lande, der har begået forbrydelser, måske ikke præcis de samme, men også ganske utrolige, ikke har taget ansvar for disse forbrydelser. Så jeg synes, det er prisværdigt, at Tyskland i meget høj grad har gjort op med, hvad nazisterne gjorde. Men hvis man er blind for, hvad der foregår omkring en, er det helt sikkert tragisk, og jeg er bange for, at Tyskland vil blive isoleret internationalt som følge heraf. Du har allerede set, at Namibias præsident, Hage Geingob, er gået ud og har sagt, at dette er det tredje folkedrab, som Tyskland ser igennem fingre med i dette tilfælde, efter folkedrabene på hereroerne i Namibia i begyndelsen af det 20. århundrede; det andet folkedrab var Holocaust. Og nu vender Tyskland det blinde øje til, hvad der sker i Gaza.

Jeg synes, det skal vendes om. Jeg mener, at alle juridiske eksperter i Tyskland bør gribe ind, for hvis man studerer argumenterne i Haag, hvis man er objektiv, kan man kun komme til den konklusion, at Sydafrikas argument er meget veldokumenteret, og Israels modargument er meget dårligt.

Nu vil effekten være, hvad vi allerede ser: Kunstnere fra det Globale Syd er allerede ved at trække sig. Nogen har fjernet en film fra Berlinalen [Berlins internationale filmfestival]. Der har været andre kulturelle begivenheder, der er blevet aflyst, og jeg er meget bekymret for, at dette kun er begyndelsen, hvor det meget gode omdømme, som Tyskland plejede at have på grund af dets innovationskraft, på grund af dets mange opdagelser, på grund af dets økonomiske magt, på grund af det image, der var forbundet med "Made in Germany" i årtier i efterkrigstiden, og især på grund af dets store kulturelle bidrag til verdenshistorien. Tyskland havde et ekstremt positivt image i mange, mange lande i verden, og det ved jeg fra mange personlige samtaler: Alt dette er ved at gå tabt! Og hvis Tyskland ikke ændrer sig, vil det blive en paria blandt stater, sammen med USA og Storbritannien, og det vil være

meget svært at vende en sådan udvikling.

Jeg synes, det er en tragedie, og jeg kan kun sige, at der stadig er tid til at rette op på det, men det skal gøres meget hurtigt.

SCHLANGER: Vi har to spørgsmål mere om Tyskland. Det er klart, Helga, at folk gerne vil vide, hvad du tænker om det. Det ene er fra en tysker, der bor i Thailand, som spørger: "Med hvilken autoritet kan den tyske regering acceptere at sende militærhelikoptere, som rapporteret fra det nylige Ramstein-møde, og muligvis langtrækkende missiler til Ukraine? Skal der ikke være en afstemning i Forbundsdagen? Har der været en afstemning?"

Og så er det andet spørgsmål fra Ohio, hvor nogen skriver: "Tillykke til de tyske landmænd. Er der nogen chance for, at amerikanske landmænd kunne slutte sig til dem og køre traktorer til Washington for at protestere mod USA's politik, som de gjorde i slutningen af 1970'erne?"

ZEPP-LAROUCHE: Hvad angår det første spørgsmål, tror jeg, at det, der altid sker, er, at Austin ringer til sin ukrainske gruppe i Ramstein, som om Ramstein var en del af USA. Så vidt jeg ved, har han aldrig spurgt nogen, om han måtte gøre det; han gør det bare. Jeg mener, det er simpelthen et symptom på, at Tyskland i øjeblikket desværre er en 100% koloni af Anglosfæren – jeg vil ikke sige USA, men jeg vil sige Anglosfæren, fordi det er den angloamerikanske fremdrift, som den tyske regering netop er – jeg tror, det er NATO's gamle princip, som Lord Ismay, NATO's første generalsekretær, så berømt sagde: At formålet med NATO var "at holde russerne ude, at holde amerikanerne inde og at holde tyskerne nede". Og desværre har det nuværende hold af såkaldte ledere i Tyskland ikke ryggrad til at forsvare tyske interesser!

Så det eneste håb, jeg ser, og det fører til det andet spørgsmål, er det faktum, at store dele af den tyske

befolkning for første gang i meget lang tid går på gaden, og i dette tilfælde, når det gælder landmændene, lastbilchaufførerne, håndværkerne, bagerne og mange andre grupper, der nu går sammen, kæmper de for selve landbrugets eksistens! For transporten, for store dele af middelklassen, som forhåbentlig vil slutte sig til dem på et tidspunkt.

For Tyskland er i frit fald lige nu, ikke mindst på grund af sabotagen af Nord Stream-gasrørledningerne, de høje energipriser, og man har en situation, hvor folk i Tyskland kæmper for deres eksistens, ikke bare materielt, men folk er virkelig oprørte. Og jeg synes simpelthen, det er utroligt, hvad der er sket, for de store landbrugsdemonstrationer startede den 8. januar: Mandag den 8. januar havde de en utrolig demonstration med 100.000 traktorer! Hele landet var praktisk talt lammet, men det var fredeligt, det var godt koordineret.

Og hvad skete der så? To dage senere, den 10. januar, kommer der pludselig en pressehistorie om en såkaldt "korrigerende gruppe af journalister", såkaldte undersøgende journalister, som er finansieret af alle mulige hedgefonde og fonde og hvad ved jeg – de kommer ud med en fuldstændig opdigtet historie om, at en gruppe højreorienterede mødtes den 25. november 2023, i Potsdam, nær det hotel, hvor Wannsee-konferencen [20. januar 1942] fandt sted, underforstået at dette er i samme tradition, og at de havde besluttet sig for en plan om at "hjemsende" en masse mennesker, der søger asyl i Tyskland, og at dette ville være det store hemmelige plot, som de opdagede.

Nu benyttede jeg lejligheden til at sammenligne, hvad der blev rapporteret af denne "korrigerende" gruppe, af noget pressedækning, og alt, hvad jeg kunne finde, var, at nogle af disse mennesker tilsyneladende citerede fra en bog af en østrigsk forfatter, der er en del af identitetsbevægelsen. Hans bog er i sin fjerde udgave, og han foreslår, at mange udlændinge hjemsendes til deres hjemlande. Hvis man sammenligner den tekst, der blev brugt, er den identisk med,

hvad kansler Olaf Scholz sagde i en forsidehistorie i {Der Spiegel}, om en "stor offensiv for hjemsendelse af asylansøgere" – det samme ordvalg! Det hele var en forfalskning, men fordi det blev offentliggjort som et så stort drama, opfordrede kirkerne, fagforeningerne og partierne selvfølgelig folk til store demonstrationer, og der var hundredtusinder af mennesker på gaden sidste weekend, og det overskyggede fuldstændig, eller skulle overskygge, landmændenes demonstration!

Det er virkelig en meget mærkelig historie. For det første, hvis det var sådan en stor skandale, hvorfor blev den så slyttet og ikke udgivet i seks uger? Hvorfor blev den først udgivet to dage efter, at bønderne havde 100.000 traktorer på gaden? Og desuden, hvorfor er de samme mennesker ikke ude på gaderne og demonstrere mod krigsfremstødet? Formanden for NATO's militærkomité, admiral Rob Bauer, kom ud med de store overskrifter i tabloidavisen {Bildzeitung}: "Vi har 36 timer til at forberede os. Alle bør skaffe sig batterier og vand, for hvis der kommer et russisk angreb i Europa, er de første 36 timer afgørende." Folk bliver drevet ind i en frygtreaktion; overalt taler de om den kommende krig med Rusland om to år eller 18 måneder, om fem år, men under alle omstændigheder, som om det er sikkert, at den kommer.

Det skaber en fare for en "selvopfyldende profeti" – hvis man bliver ved med at gøre det, er jeg bange for, at konflikten vil finde sted. Men det er en komplet orkestrering, og jeg må virkelig sige, til befolkningen: Der er så mange grunde til at demonstrere, til at støtte landmændene, fordi de producerer den mad, der er eksistensen for alle. Folk bør støtte landmændene! Der er grund til at demonstrere mod nedskæringen af alle sociale programmer, mod manglen på infrastruktur, mod manglen på reparationer af skoler; der er mange, mange grunde til at demonstrere.

Men at falde for denne falske operation viser virkelig, at befolkningen skal være en lille smule klogere, og jeg tror, at

den tyske befolkning lige nu – jeg talte med nogle mennesker, der deltog i den falske demonstration, og de sagde, at de virkelig ikke var der for at protestere mod AfD, fordi AfD ikke siger meget andet end Scholz og CDU, så det er et komplet luftkastel! Men folk var der, fordi de er vrede, og de ville vide, hvad de andre folk er vrede over.

Det ville jeg bare sige, og jeg synes, det er rigtig godt, at mange amerikanske landmænd i dette tilfælde allerede har sendt støttetelegrammer til de tyske landmænd, og jeg håber, at det vil blive flere og flere. Nu er der også annonceret landsdækkende demonstrationer i Italien, Spanien, Frankrig, Holland, så det spredt sig helt sikkert, og landmændene i Tyskland har sagt, at de ikke vil stoppe, før regeringen går med til deres krav.

SCHLANGER: Helga, vi har et par spørgsmål om konfrontationen, eller den forestående konfrontation, om man vil, med Rusland. Fra London har vi et spørgsmål: "Med det kommende valg i Rusland i marts, er det så ikke sandsynligt, at Vesten vil lancere en slags falsk flag-provokation for at destabilisere Rusland som en del af en Maidan-agtig farverevolution for at lave et regimeskifte mod Putin?" Og vi har et spørgsmål fra Beograd, hvor personen skriver, at "der er bevægelser i retning af en farvet revolution mod Vučić-regeringen i Serbien. Er det sandsynligt, at noget lignende vil blive lanceret mod Putin?"

ZEPP-LAROUICHE: Der er grund til at være bekymret for det, for der er en organisation, der hedder "Free Nations of Post-Russia Forum", og de har allerede arrangeret en masse konferencer i USA, i Philadelphia, i Washington og andre steder. Og de promoverer opdelingen af Rusland i 40 forskellige enheder. De har tilsyneladende også nogle folk på jorden i Rusland, som har udført sabotage, som de kalder "frihedskæmpere" eller noget i den stil. Så der er grund til at være bekymret, men jeg tror ikke, det vil lykkes, for jeg tror, at størstedelen af den russiske befolkning støtter det,

Putin gør, og den nuværende regering.

Desuden er det altid meget svært at få et fuldstændigt indblik i et andet land; man kan kun gå ud fra visse forudsætninger. Og når jeg ser på det store billede, den strategiske situation, og hvordan for eksempel landene i det Globale Syd forholder sig ikke bare til Kina, men også til Rusland, så tror jeg, at de har valgt den side, hvor de tror, at de kan få en bedre aftale, et bedre venskab og et bedre samarbejde. Jeg tror, at det virkelige spil er det store spil, du ved, det er ikke kun i Rusland og det kommende valg, men jeg tænker, at det er spørgsmålet om, hvorvidt kræfterne i verden kan arbejde sammen hurtigt nok til at bringe os fredeligt ind i en ny æra? For vi sidder på en komplet krudttønde. {Bulletin of the Atomic Scientists} har lige nulstillet dommedagsuret igen, hvilket de gør hvert år i januar, og de lod det stå på 90 sekunder i midnat. Faren er virkelig stor, så jeg kan ikke helt udelukke muligheden for, at noget sådant kan ske, men jeg tvivler meget på, at det vil lykkes.

SCHLANGER: Helga, vi har et par spørgsmål mere. Der er et fra Dalia i Storbritannien, som spørger: "Mens USA og Storbritannien optrapper krigene i Ukraine, Gaza og nu ved Det Røde Hav, ser det ud til, at de forventer, at EU bakker dem op, samler stumperne op og betaler regningen. Er du enig? Hvad er EU's politik på disse områder?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg er overbevist om, at EU ikke repræsenterer sine medlemslandes interesser, det er helt sikkert. Jeg tror, at nu hvor Trump har vundet primærvalget i New Hampshire, er han foran Nikki Haley. Hun har ikke givet op endnu, men det er meget sandsynligt, at donorerne, pengemændene bag Nikki Haley, vil stoppe med at investere i et fejlslagent projekt, så Trump kan meget vel blive den næste præsident. Der er udbredt panik blandt den vestlige elite i Europa over, at USA vil stoppe med at støtte Ukraine – det kan ske længe før valgdagen – og så vil Europa komme til at betale for alle de skader, der er sket. Dette er en stor, stor, stor byrde, og det samme gælder

selvfølgelig, hvis Europa bliver involveret i konflikten i Sydvestasien. Det kan kun forværre problemet.

Problemet er, at vi kun har begyndelsen på bevægelser i Europa, der kæmper for medlemslandenes interesser. Det er klart, at jo mere folk begynder at tænke over, at det vigtigste spørgsmål lige nu er, at vi gør noget for at bevare verdensfreden: For hvis der kommer en atomkrig, vil alt være tabt! Du ved, hvis der er en atomkrig, vil der være en atomvinter bagefter, der vil ikke være noget liv tilbage på planeten, og der vil ikke være nogen historikere tilbage til at undersøge, hvem der var skyldig i det, der skete. Og det er min største frygt, for jeg tror, vi er meget tæt på det.

Enhver ekspert, der tænker klart og ser, at den nuværende generation af politikere leger med ting, som tidligere generationer var ekstremt opmærksomme på faren ved; de udarbejdede alle mulige traktater, nedrustningsforhandlinger – de var opmærksomme. Men den nuværende generation af politikere, når de går ud og brøler ind i et rum: "Ruiner Rusland! De har ingen viden om historien, om den strategiske situation, og de bekymrer sig heller ikke om andet end deres små egoer. Og det er efter min mening den største fare. Så vi har brug for en masse veluddannede, tænkende borgere, der begynder at blive aktive. For hvis vi havde et stort antal mennesker, der var uddannede, som var uddannede inden for militær, økonomi, kultur og diplomati, ville dette ikke kunne ske.

SCHLANGER: Helga, jeg har et sidste spørgsmål til dig, fra David, som går tilbage til det, du sagde tidligere om Leibniz. Og han spørger: "Var Leibniz ansvarlig for sproget i forfatningen og uafhængighedserklæringen i USA?" og han sagde: "Der henvises ofte til John Locke. Hvad er Leibniz' rolle?"

ZEPP-LAROUCHE: Det var helt klart Leibniz, ikke Locke, der havde indflydelse på Uafhængighedserklæringen og selvfølgelig forfatningen, fordi Benjamin Franklin for eksempel havde

Helga Zepp-LaRouche åbningstale, "2024 og 2074: Et nyt paradigme for de næste halvtreds år

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag, lad mig byde jer alle velkommen. Det er virkelig en stor glæde at tale med unge mennesker fra over 20 lande, fordi vi befinder os i det mest utrolige øjeblik i historien. Jeg ved, at man kan sige det om mange øjeblikke i historien, men jeg tror aldrig, vi har været i en tid, hvor farerne for menneskehedens eksistens på den ene side aldrig har været så store; men samtidig er det også et meget glædeligt og håbefuldt øjeblik, fordi vi befinder os i en transformation, hvor ét system – den gamle neoliberale orden, den såkaldte "regelbaserede orden" – tydeligvis fejler, og vi ser fremkomsten af et helt nyt paradigme, der lover at blive et meget, meget bedre grundlag for relationer mellem lande internationalt, mellem hinanden.

Lad mig indlede med at tale lidt om, hvad vi skal gøre ved denne krigstrussel: Faktum er, at fordi den neoliberale orden er brudt sammen, så fungerer de kræfter, der ønsker at opretholde en unipolær verden, eller i det mindste en verden, hvor det gamle system med den regelbaserede orden opretholder dominansen over resten af verden, tydeligvis ikke. Faktisk er der fare for, at de aktuelle kriser, som vi ser i Ukraine og meget tydeligt i Sydvestasien, begge desværre har potentiale til at komme ud af kontrol og i værste fald blive til en global atomkrig, som, hvis det kom dertil – og vi må gøre alt for at forhindre det – ville betyde civilisationens udslettelse. For når man først har udvekslet atomvåben – og jeg afviser fuldstændig tanken om, at noget som en taktisk, regional atomkrig er mulig, for det er atomkrigens logik, at når først et atomvåben er brugt, er sandsynligheden for, at

hele arsenalet af alle atomstyrker vil blive sluppet løs, ekstremt høj. Det ville betyde, at der efter en sådan atomudveksling ville være en atomvinter på mindst ti år, hvor alt liv på Jorden ville dø på grund af mangel på sol og føde. Så jeg tror, at unge mennesker, jer, der forhåbentlig har hele livet foran jer, er nødt til at have en stærkere stemme for at gøre det klart, at magthaverne skal stoppe en kurs, der er så truende for selve menneskehedens eksistens.

Det er derfor, hvad Schiller Instituttet har forsøgt at gøre, siden faren for krig er blevet så absolut akut – især siden krigen i Ukraine begyndte – vi har understreget meget kraftigt, at vi er nødt til at lære folk i alle lande på denne planet at tænke på den ene menneskehed først, før de tænker på nogen bestemt national interesse. At tænke på den ene menneskehed er ikke i modstrid med at være en god patriot, for ifølge Friedrich Schiller, som Schiller Instituttet er opkaldt efter, den store tyske frihedsdigter, er der ingen modsætning mellem at være patriot for sit eget land og at tænke og handle som en verdensborger.

Nu har jeg udformet et slogan: "Verdensborgere fra alle lande, foren jer! Nogle af jer, der kender Karl Marx, husker måske, at han opfandt sætningen "Proletarer i alle lande, foren jer!". Da jeg har det privilegium at være født i den samme by som Karl Marx, den ældste by i Tyskland, Trier, ændrede jeg det bare til "Verdensborgere i alle lande, foren jer!". Og det er ikke blot et slogan, for jeg tror, at efterhånden som vi ser tendensen til, at den Globale Majoritet bliver mere og mere fremtrædende, så befinder vi os også i en æra, hvor suveræniteten er ekstremt vigtigt og vil være vigtigt i lang tid fremover, men vi er allerede i en periode, hvor man kan se, at der vil komme et tidspunkt i historien, hvor nationer vil være mindre vigtige. De vil ikke forsvinde, for kultur, sprog, tradition og kunst vil altid spille en meget vigtig rolle. Men vi vil helt sikkert, som en menneskelig art, til sidst nå en identitet, hvor vi er meget mere bevidste om at være den ene

menneskehed, og det vil jeg vende tilbage til senere.

Der er også et filosofisk grundlag for, hvorfor man kan tænke på den ene menneskehed: Det er en filosofisk metode udviklet af en af mine yndlingsfilosoffer, Nicolaus af Cusa, som var grundlæggeren af den moderne videnskab i Europa og grundlæggeren af den suveræne nationalstat. Han levede i det 15. århundrede. Han udviklede en måde at tænke på, som han kaldte *Coincidentia Oppositorum*, Modsætningernes Sammenfald. Den grundlæggende idé er, at det menneskelige sind, udstyret med kreativ fornuft, altid kan tænke på det større end det mange. Nicolaus af Cusa var naturligtvis kardinal i den katolske kirke og Vatikanets udenrigsminister på det tidspunkt. Han kom med denne idé på grund af teologiske overvejelser om, at den ene Gud har mere magt end alle de mange, som han har skabt. Men det er noget, man kan få adgang til, selv om man ikke er religiøs, for i matematikken har man også den idé, at der altid kan være en matematisk kraft, der har mere magt end de mange. Jeg synes, det er meget nyttigt – og måske skulle vi diskutere det i diskussionsperioden – det er et meget nyttigt redskab, især i en verden, hvor der er nogle som siger: "Amerika først!", og andre der siger: "Mit land først!". Andre siger: "Mit land er det udvalgte land." Og jeg, der kommer fra Tyskland, er nu ekstremt tilbageholdende ved at høre nogen sige: "Mit land er det bedste", for i Tyskland har vi ikke haft så gode erfaringer med det.

Men det er af eksistentiel betydning at komme til denne form for tænkning, at tænke på menneskehedens interesser først, når det drejer sig om faren for atomkrig.

Lige nu er vi i en situation, hvor mange mennesker i Vesten taler om den kommende uundgåelige krig med Rusland, med Kina. Der er folk i Sverige, Finland og Tyskland, som siger, at krigen med Rusland vil komme om to år, om tre år, på svensk territorium. Så sent som i går sagde lederen af NATO's militærkomité, admiral Rob Bauer, at vi i NATO skal være i rødt alarmberedskab på grund af den uundgåelige kommende krig

med Rusland. Jeg mener, at det tydeligvis er propaganda, det er et narrativ, for der er ingen uundgåelig fare for krig med Rusland. Hvis man ser på årsagen til, at folk siger dette, har det intet at gøre med Ruslands eller Kinas faktiske adfærd. Det har i høj grad noget at gøre med geopolitik.

Hvis du spørger dig selv: "Hvordan er vi kommet i en situation, hvor faren for atomkrig bliver diskuteret seriøst, hvor chefen for NATO siger dette, eller en af cheferne for NATO siger sådan. Man er nødt til at gå tilbage – og man kunne gå meget længere tilbage – men jeg vil gerne gå tilbage til slutningen af den såkaldte kolde krig – det var 1989-91 – den periode med tysk genforening, hvor Sovjetunionen kollapsede. På det tidspunkt var vi allerede ekstremt aktive som LaRouche-bevægelsen, Schiller Instituttet, fordi vi havde et klart koncept om, at når Sovjetunionen gik i opløsning, foreslog vi den Eurasiske Landbro som grundlag for en fredsorden, der forenede Europa og Asien gennem udviklingskorridorer, som vi allerede kaldte den Nye Silkevej på det tidspunkt. Dette ville have været et absolut gennemførligt koncept, fordi der ikke længere var nogen "fjende"; Sovjetunionens kommunisme var netop blevet afskaffet. Det ville i det mindste have været muligt at skitsere et fælles europæisk hus, som Gorbatsjov talte om på det tidspunkt. Jeg vil spare jer for de mange aspekter af det, men virkeligheden var, at vores forslag blev afvist, fordi der i USA og Storbritannien var de neokonservative, som sagde: "Åh, vidunderligt! Sovjetunionen er væk, nu har vi vundet Den kolde Krig, og vi kan skabe en unipolær verden, hvor kun vi er den dominerende magt." Der var især én fyr, der udarbejdede dette, Paul Wolfowitz, en af USA's forsvarsekspertter. Han opfandt Wolfowitz-doktrinen, som var ideen om, at nu hvor Vesten angiveligt havde vundet Den kolde Krig, ville USA ikke tillade noget andet land eller gruppe af lande nogensinde at overgå USA økonomisk, socialt, militært eller på anden måde. Desværre blev denne politik ført ud i livet. På det tidspunkt var der en amerikansk historiker ved navn Francis Fukuyama, som sagde, at dette var "historiens

afslutning". Det de mente med det var, at eftersom kommunismen angiveligt havde fejlet, ville hele verden indføre den neoliberale økonomiske model og den liberale model for socialpolitik. De påstod dybest set, at det ville betyde, at der ikke længere ville være krig, at det ville være historiens afslutning.

Den katolske pave på det tidspunkt, Johannes Paul II, advarede og sagde: "Nej! Det er ikke sådan, at Vesten har vundet, for hele verden er stadig under dominans af syndens strukturer". At syndens strukturer ikke kun eksisterede i Sovjetunionen, men også i Vesten. Paven sagde, at hvis man ikke tror på det, så se på forholdene i Den tredje Verden for at se underudviklingen, fattigdommen, at disse syndens strukturer stadig hersker.

I begyndelsen af 1990'erne var Rusland ikke en fjende, fordi præsident Jeltsin, som fuldt ud gennemførte den neoliberale politik, de liberale økonomiske reformer; han gjorde præcis, hvad det vestlige oligarki ønskede, at han skulle gøre, så fra deres synspunkt var der ikke noget problem med Rusland. Bortset fra at den demografiske kurve i Rusland kollapsede med 1 million om året, og den russiske økonom Sergei Glazyev kaldte det folkemord, fordi hensigten var at reducere den russiske befolkning, at ruinere Rusland allerede dengang, under dække af liberal politik. Og Kina var heller ikke en fjende, for Kina var stadig under udvikling; det havde allerede gjort utrolige fremskridt, men det var ikke engang i nærheden af at udfordre USA. Men så, efter at Kina blev medlem af WTO, inviterede de vestlige magter Kina til at blive medlem af Verdenshandelsorganisationen, fordi de troede, at når Kina først var en del af vores WTO, ville det også indføre den liberale model og blive en del af os.

Det hele begyndte at ændre sig, da Putin kom og erstattede Jeltsin, fordi Putin var fast besluttet på at omgøre de liberale reformer og genetablere Rusland som en global magt, der dybest set var kollapsede under Jeltsin, og så begyndte de

at sige, at Putin faktisk er en fjende.

Og da Kina blev medlem af WTO, betød det selvfølgelig, at Kina pludselig havde adgang til alle de avancerede teknologier, og det blev starten på et stort produktivitetsspring, der løftede i alt 850 millioner mennesker i Kina ud af fattigdom, hvilket var et utroligt civilisatorisk bidrag. Men i sidste ende indførte Kina ikke Vestens liberale model; tværtimod gik Kina tilbage til sin 5.000 år gamle kulturelle tradition. De kaldte det "kinesisk socialisme med kinesiske karakteristika". Derefter gjorde Kina utrolige fremskridt. Endelig, i 2013, følte Kina sig økonomisk stærkt nok – det havde forsøgt før, men uden held – til at tilbyde resten af verden at deltage i den kinesiske model. Det var dengang, præsident Xi Jinping annoncerede Bælte- og Vej-Initiativet i Kasakhstan. Så begyndte den økonomiske udvikling at sprede sig fra Kina. De tilbød mange økonomiske samarbejdsaftaler med lande i Afrika, Latinamerika og Asien.

Og omkring 2017 begyndte Vesten for alvor at behandle Kina som en modstander. Vi fulgte det meget nøje, fordi vi havde vores egen plan for en verdenslandbro, for en eurasisk landbro, der ville strække sig til alle kontinenter, som vi udgav tilbage i 2014 som en bog med titlen: Den nye silkevej bliver Verdenslandbroen. Vi var ret overraskede over, at der i de første fire år næsten ikke var nogen dækning af Den nye Silkevej i de vestlige medier. Men så, i slutningen af 2017, begyndte alle sikkerhedsdokumenter, først USA's og derefter alle de europæiske allierede, at behandle Kina som en modstander, som en konkurrent, men også mere og mere som en trussel.

Bestræbelserne på at opretholde den unipolære verden kom blandt andet til udtryk i de første fem udvidelser af NATO mod øst. Efter Sovjetunionens sammenbrud havde NATO lovet ikke at bevæge sig en tomme mod øst, men de rykkede 1000 km mod øst, tættere og tættere på Ruslands grænser. I 2014 lavede de vestlige magterne Maidan-kuppet, som var et fascistisk kup

finansieret af bl.a. det amerikanske udenrigsministerium med 5 milliarder dollars (det indrømmede Victoria Nuland), og tanken var, at NATO skulle ekspandere ind i Ukraine. Set ud fra Ruslands sikkerhedsinteresser var dette uacceptabelt, fordi det ville være ligesom Cuba-krisen, hvor Sovjetunionen bragte sine atombevæbnede missiler til Cuba, og der opstod en Cuba-krise. Nu burde det være indlysende for enhver, at hvis NATO forsøger at gøre det samme den anden vej rundt, ved at bringe offensive våbensystemer til Ruslands grænse, ville det være en omvendt Cuba-krise. Det var der, krigen i Ukraine virkelig startede: Den startede for alvor i 2014.

Derefter blev sanktionsregimet mod Rusland mere og mere brutalt. Til sidst førte det endda til en bevæbning af dollaren, efter at den særlige militære operation blev søsat den 24. februar 2022. På dette tidspunkt gik vi ind i den nuværende situations konfrontatoriske fase. For de vestlige demokratier – og jeg er næsten nødt til at sætte ordet “demokratier” i anførselstegn – forsøgte hele tiden at trække størstedelen af landene i det Globale Syd, i Afrika, Latinamerika og Asien, over i de såkaldte “demokratiers” lejr. Men landene i det Globale Syd så på hele denne situation, og da de havde været ofre for kolonialisme i næsten 600 år, købte de ikke den fortælling, som de amerikanske og europæiske medier bragte, og de nægtede at tage Vestens parti og insisterede dybest set på at forblive neutrale. Fra det tidspunkt skete der en fuldstændig eksplosiv udvikling af traditionen og erindringen om den Alliancefri Bevægelse: Ånden fra Bandung, den første afro-asiatiske konference i 1955, som kom gevaldigt tilbage kan man sige, og landene i det Globale Syd, der blev mere og mere opmuntret af Kina, fordi de for første gang havde et alternativ for udvikling, mens Vesten i alle årene før ikke havde givet dem kredit for at opbygge infrastruktur. Hvorfor gav europæerne dem ikke langsigtede, lavtforrentede lån til at opbygge infrastruktur – havne, jernbaner, industriparker – i årene efter Anden Verdenskrig? Det gjorde de ikke. I stedet havde de IMF's betingelser, som

betød, at de såkaldte tredjeverdenslande skulle bruge de penge, de tjente på at eksportere råmaterialer, ikke til at investere i sundhedsvæsener, ikke til at investere i infrastruktur, men først til at betale deres gæld til bankerne i Paris-klubben.

Så det der skete var, at det Globale Syd blev stærkere og stærkere. BRIKS-landene – Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika – blev mere aktive. I slutningen af sidste år, på BRIKS-topmødet i Johannesburg, besluttede de at blive til BRIKS Plus. Fra 1. januar i år er det BRIKS-10: Etiopien, Egypten, Saudi-Arabien (som er i færd med at blive medlem), Emiraterne og Iran er alle medlemmer af BRIKS. Og omkring 30-40 andre lande har allerede ansøgt om at blive en del af det nye økonomiske system, som også har til hensigt at skabe en ny reservevaluta, så de kan få deres eget økonomiske system. Efter at dollaren blev gjort til et våben, da de amerikanske og europæiske banker konfiskerede russiske aktiver for omkring 300 milliarder dollars og afghanske aktiver for 9,5 milliarder dollars, begyndte disse lande at sige: "Måske er det ikke så sikkert at have sine aktiver i dollars. Måske skulle vi handle i vores egne valutaer – reais, rubler, rupees, renminbi og rand, blandt andre.

Det er dybest set der, vi er lige nu, for i år har Rusland formandskabet for BRIKS Plus. Og jeg forventer absolut, at BRIKS i den nuværende situation vil tage et kæmpe skridt fremad og blive et nyt økonomisk system. Det er et system, der er meget forskelligt fra den såkaldte regelbaserede orden, fordi de ikke har et sekretariat, de har ikke en fælles politik, som de ønsker at påtvinge resten af verden. Men blandt dem respekterer de hinandens suverænitet, forskellige sociale systemer, og at hvert land kan vælge sin egen udviklingsvej.

Jeg mener, at der må være et andet punkt i billedet. Sydafrikas nylige sagsanlæg mod Israel for folkedrab i Gaza er en verdenshistorisk begivenhed, for som mange har sagt,

hvordan kan man benægte, at der foregår folkedrab i Gaza, når tv-stationer i hele verden sender live om hvad der foregår i Gaza hver dag? Når man afspærrer en lillebitte stribe land og sørger for, at der ikke kommer mad, elektricitet, medicin eller vand ind i tre måneder eller mere, og når selv FN siger, at antallet af mennesker, der forventes at dø af sygdom som følge af dette, vil være meget højere end antallet af mennesker, der er døde af bombardementerne, så er hensigten meget, meget klar.

Så ved Den Internationale Domstol i Haag præsenterede den sydafrikanske regering denne sag med 84 siders dokumentation af, hvad der foregår i Gaza. Jeg så de første tre timer af præsentationen og en del af de sidste tre timer. Jeg har aldrig set et så vandtæt juridisk argument, der ikke kun viser omfanget af den humanitære krise, men også den klare hensigt. Når du har alle de øverste embedsmænd i Israel, der taler om Amalek, taler om dyr, at ingen skal overleve, og så ser du [IDF]-soldaterne danse, i en vanvittig tilstand.

Under alle omstændigheder mener jeg, at betydningen af dette er historisk, fordi det beviser, at landet Sydafrika, som gennemgik apartheid og overvandt et system med racisme af den værste slags, har taget føringen for hele verden. Når Vesten, disse lande med de såkaldte høje moralske standarder, taler om demokrati og menneskerettigheder, når de konfronteres med denne utrolige situation i Gaza, dækker de over det og bringer det ikke for Verdensdomstolen. Det var Sydafrika, der reddede menneskehedens ære. Det er symptomatisk for den slags forandring, vi ser i verden lige nu. Jeg tror, det vil give genlyd, fordi hele den Globale Majoritet er på Sydafrikas side. Og jeg er meget ked af at sige det, men Tyskland har valgt den forkerte side i denne kamp ved at stille sig på USA's og Israels side med det falske argument, at fordi Tyskland begik folkemord for mere end 80 år siden, er vi nødt til at holde med Israel, uanset hvad de gør. Det er en forkert idé, og jeg er meget ked af det, og forhåbentlig kan vi rette

op på det.

Jeg håber, at vi kan rette op på det, for der er noget positivt at rapportere fra Tyskland: For et par uger siden begyndte tyske landmænd næsten uventet at gå på gaden for at protestere mod nedskæringer i deres forskellige budgetter og brændstoftilskud, som truer med at få dem til at gå fallit. De er på gaden nu: De samlede mere end 100.000 traktorer på én dag. De har stort set blokeret alle de store motorveje. De har demonstreret i en hel uge, og de stopper ikke. De forener sig nu med lastbilchaufførerne, som også protesterer, og mange andre dele af befolkningen støtter dem, fordi deres eget levebrød er på spil: Bagerne, restauratørerne, andre faggrupper. Forhåbentlig vil industrialisterne indse, at de er i en lignende situation, for det nuværende neoliberale system truer med at køre Tyskland helt i sæk.

Lad mig nu komme med en anden pointe, og det er: Jeg tror, at det vi ser lige nu med de tyske landmænds kamp og kampen i det Globale Syd, faktisk er den samme kamp! Det er måske ikke indlysende for folk i Bayern eller i Somalia – de ser det måske ikke på den måde. Men hvis man virkelig forstår, hvad der foregår, er det faktisk den samme kamp. For hvad er det, landene i det Globale Syd kæmper imod? De kæmper mod et system, der kontrollerer handelsbetingelserne. De kræver nu, at alle lande i udviklingssektoren ikke kun har ret til at udvikle deres egne ressourcer, men også til at øge produktionskæden, værdikæden i deres eget land, ved at udvikle industri, landbrug, infrastruktur, bygge nye byer, gå ind i nye områder inden for videnskab og teknologi; med andre ord at blive et mellemindkomstland i den nærmeste fremtid. Hvem forsøger at blokere for det? Det er de finansielle institutioner, Wall Street, City of London, det er det militærindustrielle kompleks i Nord, NATO og fødevarekartellerne! Hvis man ser på oversigterne over, hvem der sidder på magten i Wall Street, i City of London og andre finanscentre, så er disse komplekser, det finansielle, det

militær-industrielle, fødevarekartellerne, genforsikringselskaberne, så sammenflettede, at man ikke kan adskille dem en tøddel.

Så bønderne, der kæmper mod de samme karteller, og udviklingslandene, der kæmper mod det samme, har meget mere til fælles, end man skulle tro. En af de ting, vi ønsker at gøre, er at bringe disse to stærke bevægelser sammen, så de bliver til én, for jeg tror, at den eneste måde at komme ud af denne krise på er at forene Europas og USA's befolkninger med befolkningerne i det Globale Syd. Jeg kan ikke se nogen anden løsning, for det er det eneste nye paradigme, vi kan opnå. Vi skal opnå dette nye paradigme ved at gøre en ende på 600 års kolonistyre af det Globale Syd.

Lad mig kort introducere mine ti principper, eftersom jeg for omkring to år siden begyndte at foreslå en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som skal erstatte den nuværende geopolitiske orden. Hvis nogle af jer allerede har tænkt over det, vil jeg gerne have, at vi diskuterer, hvordan vi rent faktisk får en sådan ny sikkerhedsorden på bordet. De ti principper, som jeg har foreslået: For det første skal hvert lands absolutte suverænitet respekteres. Der skal være en absolut afskaffelse af fattigdom på hele planeten. Universel sundhedspleje i alle lande; universel uddannelse for alle nyfødte børn og voksne. Et kreditsystem, der kan finansiere dette. En verdenslandbro til at bringe infrastruktur til alle hjørner af planeten. Og så tre filosofiske ideer – denne metode med sammenfald af modsætninger som en metode til at løse problemer, og diskussionen om, hvordan man finder frem til sandheden. Hvordan skelner man mellem meninger og fortællinger og den egentlige sandhed? Og der er en metode, som naturvidenskaben giver os lige nu som en måde til faktisk at finde sandheden og effekten af ideer i det fysiske univers. Og endelig diskussionen om billedet af mennesket, at mennesket i sig selv er godt. Det er ikke en alt for lang diskussion, men vi kan vende tilbage til den i spørgsmål og svar.

Jeg vil gerne introducere en anden tankegang. Det vil sige, at jeg gerne vil opmuntre jer alle sammen og faktisk gøre jer interesserede i at studere min afdøde mands, Lyndon LaRouches, ideer. For det faktum, at vores bevægelse overhovedet eksisterer, er et mirakel. Vi burde være knust og ikke eksistere, udslettet fra jordens overflade. Hvorfor? Fordi Lyndon LaRouche har udviklet en metodisk tankegang, der er vejen til at sætte folk fri, hvordan man frigør sin egen kreativitet og giver en nøglen til, at næsten alle faktisk kan blive et geni – men det kræver en vis mængde flid, det falder ikke ned som manna fra himlen, men det kræver arbejde.

Lad mig give jer nogle ideer om, hvorfor jeg siger dette. Vores bevægelse er baseret på Lyndon LaRouches ideer, som udviklede en tænkemåde, der er baseret på fysisk økonomi; den er baseret på en metode til at identificere tænkningens aksiomer, ikke bare gå ud fra hvad folk siger, men straks se analytisk på det, identificere de aksiomer og antagelser, der ligger til grund for visse udsagn, og på den måde finder man en umiskendelig nøgle til ethvert vidensområde. Denne måde at tænke på gjorde det muligt for ham at lave en prognose om den nuværende situation, hvor vi har et systemisk sammenbrud af den neoliberale orden. Han erkendte dette allerede i 1971, da præsident Nixon fjernede dollaren fra guldreservestandarden og indførte flydende valutakurser. Fordi han erkendte, at afviklingen af det gamle Bretton Woods-system – efterkrigstidens kreditsystem – og dets erstatning med et system, der er fuldstændig gearet til at maksimere profit og derfor tilsidesætter befolkningens fælles interesser, uundgåeligt ville føre til en ny depression, en ny fascisme og faren for en ny atomkrig, medmindre man erstatter dette system med en helt anden økonomisk orden.

Jeg kan kun opfordre jer til at kigge på de skrifter, vi har udgivet i løbet af de sidste 50 år, for at se hvor absolut præcis han var i at forudsige hver eneste vending til det værre i det nuværende finansielle system. Mange aviser og

liberale økonomer har i dag insisteret på, at ingen økonom nogensinde kunne vide, at verdens finanssystem ville komme ud i den nuværende krise. Vi kan bevise, at det ikke er sandt, fordi han identificerede alle de trin, der skete, med absolut præcision: Grunden til, at USA's økonomi er i så dårlig stand, bortset fra det militær-industrielle kompleks, er, at de har outsourcet deres produktion til billige arbejdsmarkeder; de har skiftet fra en orientering mod det fælles bedste til et samfund, hvor aktionærernes værdi er i højsædet; de har skiftet fra at have fuld kædeproduktion i deres eget land; De gik over til just-in-time; de gik mere og mere over til ideen om, at penge skaber penge, hvilket endte i derivathandelen, som nu beløber sig til 2 billiarder dollars i udestående derivatkontrakter, der ikke kan betales, og det er derfor, vi lige nu er i fare for et totalt sammenbrud af det finansielle system.

Denne måde at tænke på er i høj grad relateret til at forstå, hvad det er, der bevæger samfundet fremad; hvad er kilden til rigdom? Det er nemlig udelukkende individets kreative kræfter, der er i stand til at blive ved med at komme med nye ideer, at blive ved med at identificere kvalitative gennembrud i videnskab, i stor kunst; at identificere principper, der giver os ny indsigt i, hvordan det fysiske univers fungerer. Når vi anvender disse principper i produktionsprocessen, fører det til en stigning i menneskelig produktivitet, industriel kapacitet og produktivitet generelt, hvilket fører til en stigning i fysisk velstand, igen og igen og igen. Så det er ikke besiddelsen af råmaterialer. Det er ikke kontrollen over handelsbetingelserne – hvad markedsøkonomerne siger: Det er udelukkende det menneskelige sinds evne til at bruge sine kreative åndsevner til at opdage fysiske principper, kvalitativt nye principper. Og derefter at anvende dem i produktionen og på den måde øge menneskets magt over naturen og over universet. Og det er den ret, som udviklingslandene er blevet nægtet indtil den seneste strid, hvor det Globale Syd insisterer på, at man skal anvende sin medfødte ret til at

tillæmpe dette princip på sine egne økonomier.

Dette er dybest set relateret til billedet af mennesket. Økologerne forsøger at overbevise folk om, at mennesket er en parasit, at mennesket er en byrde for naturen. Nogle går endda så langt som til at sige, at kvinder ikke bør få børn mere, fordi hvert nyfødt barn er en byrde for naturen – der er bøger af den slags i Tyskland og USA. Nogle andre siger, at mennesket kun er naturens forvalter, og at det ikke bør være anderledes end de andre arter; at selv planter har de samme rettigheder som mennesket. Jeg mener, at det er et fundamentalt forkert begreb, og Lyndon LaRouche erkendte det meget tidligt i sit kreative arbejde, som faktisk varede, vil jeg sige, otte årtier (ja, det er stort set rigtigt). Meget tidligt erkendte han vigtigheden af rumrejser. Det er meget, meget vigtigt for unge mennesker i dag, for vi har en enorm kulturel krise. Der er undersøgelser overalt, der konkluderer, at unge mennesker har en koncentrationsevne som en græshoppe; de er gift med deres elektroniske apparater; og de er i stigende grad ude af stand til at indgå i socialt samspil og tænke på en verden og deres eget liv, der ikke er her og nu.

Lyndon LaRouche har holdt mange taler om, hvorfor det er så vigtigt at løfte øjnene og sindet mod stjernerne og begynde at tænke på rumvidenskab og rumrejser. Det indlysende faktum, som alle, der begynder at undersøge det, er klar over, er, at vores planet, Jorden, ikke vil være beboelig for evigt, men at vores planet på grund af visse processer i galaksen og Mælkevejens cyklus engang om cirka 2 milliarder år ikke vil være så beboelig længere. Vi er nødt til at tænke på at udbrede os i universet i almindelighed.

Det bringer alle de rigtige udfordringer med sig. Og så sent som i går landede japanerne et objekt på månen – det fungerer måske ikke perfekt, men de er nu den femte nation, der har gjort det. Det er meget tydeligt, at vores nuværende fase af rumforskning er i begynderstadiet. Og hvis man tænker på to, tre, fire generationer frem i tiden, så vil tanken om, at når

vi først har mestret forskellige brændstoffer til rumfart, som for eksempel fusion, så vil rejsetiden til Mars og andre planeter blive meget kortere, og derfor vil det blive meget mere realistisk, at vi udforsker det nære rum. I det øjeblik vi forlader Jorden, forlader vi Jordens gravitationszone, og derfor træder vi ind i et relativistisk rum og en relativistisk tid. Det ændrer fuldstændigt den type fysiske love, vi skal forholde os til, og som Einstein gjorde det muligt for os overhovedet at tænke på. Og selv før det havde Ibn Sina lignende ideer, men det er en anden diskussion.

Hvis man tænker på, at vi med vores liv ikke kun skal løse problemerne med den nuværende omstilling af en gammel orden, som stadig er kolonial, til et nyt paradigme, hvor den ene menneskehed vil være den første overvejelse. Især når vi tænker på rumfart, vil begrebet én menneskehed blive meget mere indlysende. Vi skal ikke tænke på, hvem der kontrollerer månen, eller andre fjollede overskrifter, man kan læse i disse dage, eller hvem der vil gøre rummet til genstand for våben for bedre at kunne føre krig mod Jorden fra rummet. Nej, det handler om selve identiteten af, hvem vi er i universet. Hvis man f.eks. ser på, hvad Hubble-teleskopet eller nu James Webb-teleskopet har fundet, er der mindst 2 billioner galakser. Det er for mig en af de mest overvældende ideer: Når man kigger op på stjernerne, tænker man, at der er så mange stjerner. Men det er kun toppen af isbjerget. To billioner galakser – vi er kun i begyndelsen af udforskningen af, hvad universet handler om, hvordan det fungerer, og hvordan vi kan opretholde den menneskelige arts eksistens på en udødelig måde.

Det er klart, at vi alle er dødelige. Vi bliver født, og vi dør. Og det korte tidsrum mellem disse to begivenheder bliver spildt af de fleste mennesker, for før de overhovedet får tanken om, at de kunne bidrage med noget varigt med deres liv, er de blevet gamle og senile og har forpasset muligheden for at gøre det. Men virkeligheden er, at når man først forstår, at vores identitet som mennesker ikke er begrænset til vores

biologiske eksistens, men at hvis vi virkelig udvikler vores kreative potentiale og bidrager med noget viden til den eksisterende viden om menneskeheden som helhed, og på den måde øger menneskehedens evne til en varig eksistens, så vil dette eksistere, selv efter at vi er gået bort. Og på denne måde, ligesom vi skaber udødelige ideer inden for videnskab og kunst, bidrager vi til den menneskelige arts udødelighed som helhed, men deltager også i denne udødelighed, når vi skaber sådanne værdifulde ideer.

Jeg har et absolut optimistisk syn på menneskehedens fremtid, for jeg tror, at når først vi skaber en verden, hvor geopolitisk konfrontation overvindes af ideen om, at vi har nye relationer mellem nationer, hvor vi respekterer hinanden og bringer de bedste traditioner frem; at vi har en dialog mellem civilisationer og kulturer, hvor hver nation og hver civilisation virkeliggør det bedste, den nogensinde har produceret i form af kultur, poesi, videnskab; alle de smukke ting, som folk har produceret i tidligere generationer, og vi går i dialog med andre nationer og bringer det bedste frem, de nogensinde har produceret, så vil vi virkelig vokse op. Jeg tror, at den nuværende situation i verden, som jeg altid sammenligner med fireårige drenge – jeg har en skræk for disse fireårige drenge, fordi de har en tendens til at sparke hinanden – og vi som nationer bør ikke opføre os som fireårige drenge. Men hvis vi udvikler vores kreativitet på den måde, jeg prøvede at beskrive tidligere, i forhold til det kreative potentiale hos den anden person, den anden nation, og omvendt, så vil vi træde ind i den menneskelige voksenalder. Der er absolut ingen grænser for, hvad vi kan udrette som den eneste kreative art, der er kendt i universet indtil videre.

Jeg tror, at vi er ved at være der. Det er derfor, jeg siger, at dette er det mest spændende øjeblik i historien, for mens truslen om total udslettelse i en atomkrig aldrig har været så stor, som den er nu, på samme tid, hvis vi kan overvinde denne nuværende vanskelighed – for i historiens lange bue er det

ikke mere end en vanskelighed – og faktisk virkelig indse, hvem vi er som en kreativ art, tror jeg, at vi går ind i en periode, en ny renæssance, der vil være meget mere human og meget smukkere end noget, vi har oplevet før. Og jeg vil gerne invitere jer til at være en del af det og se jer selv som en skaber af det, ikke bare sidde der og se det udfolde sig, men at blive en aktiv del af at gøre vores verden mere menneskelig, mere beboelig og smukkere. Tak skal I have.

Afsluttende bemærkninger

Jeg synes, vi skal finde en måde at holde kontakten med alle de mennesker, der har deltaget i denne dialog, og forhåbentlig mange flere, der vil deltage i fremtiden. Måske kan vi overveje en WhatsApp-gruppe eller en anden gruppe, så alle kan kommunikere med hinanden, så vi kan holde kontakten.

Så vil jeg gerne spørge deltagerne, om det er okay med jer, at jeg føler, at vi er nødt til at gøre noget for at støtte den sydafrikanske regering. Jeg vil gerne foreslå, hvis vi kan blive enige, at vi sender et budskab om støtte til den sydafrikanske regering – ikke for at gøre noget konkret, men bare som en erklæring fra de unge, der er repræsenteret i dette panel, om at vi støtter dem, og at vi ønsker at fortsætte med at opmuntre deres kamp.

Og jeg vil foreslå alle deltagerne, hvis I har sociale netværk eller venner eller grupper, at dele den sydafrikanske regerings argumenter ved domstolen i Haag. For jeg har ikke set en mere kortfattet og absolut lufttæt præsentation af sagen, der opsummerer alt det, jeg selv har set i de sidste tre måneder. Jeg tror, det er vigtigt, især i lyset af kontrollen med medierne, at hvis hele verden ved, hvad der blev sagt der, tror jeg, det vil have en meget stor indflydelse.

Så jeg vil gerne foreslå disse tre konkrete handlinger og takke jer for jeres deltagelse. Lad os forsøge at opbygge

denne proces, for jeg tror virkelig, at kun hvis "verdens borgere forener sig", har vi mulighed for at skabe en verden, som den burde være. Jeg ved, at BRIKS forsøger at gøre det, men jeg tror, at det virkelige problem vil være at få en form for samarbejde mellem velmenende mennesker i Nord, i Europa, i USA og menneskerne i det Globale Syd, og det er en bro, som kun vi kan bygge. Jeg er helt sikker på, at uden dette er faren for, at det ikke bliver løst fredeligt, fortsat meget, meget stor. Så jeg mener, at vores indsats, og jeres indsats for at slutte jer til os, er af verdenshistorisk betydning.

NYHEDSORIENTERING NOVEMBER- DECEMBER 2023: Stop folkemordet i Gaza. Fred gennem udvikling

Download (PDF, Unknown)

Helga Zepp-LaRouches hovedtale ved international online-konference:

“Hvis man vil stoppe folkedrabet, så byg en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur Arrangeret af Schiller Instituttet og Central American and Caribbean Critical Thought

Lørdag den 9. december 2023

TÉLLEZ CASTELLÓN: [via oversætter] Udmærket. Tak, Dennis. Nu giver vi ordet til vores hovedtaler, fru Helga Zepp-LaRouche. Hun vil indlede vores konference med emnet “Den nye internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur”. Velkommen, Helga, hilsner.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Mange tak. En hilsen til jer alle sammen. Vi var alle vidner til det forfærdelige resultat af mødet i FN's Sikkerhedsråd i går, hvor en enkelt nation stemte nej til resolutionen, så det utrolige blodbad, der finder sted i Gaza, fortsætter. Lad mig hurtigt komme ind på udviklingen i dette. Da generalsekretær António Guterres skrev dette brev til formanden for FN's Sikkerhedsråd, hvor han henviste til artikel 99 i FN-pagten og påpegede faren for en yderligere forværring af de eksisterende trusler mod opretholdelsen af international fred og sikkerhed, var det et påtrængende spørgsmål, men også et desperat forsøg på at appellere til FN's Sikkerhedsråd om at gribe ind for at stoppe den etniske udrensning af Gaza, som nu finder sted for øjnene af hele verden, og som er på tv-skærmene hver eneste dag.

Angrebet den 7. oktober, hvor 1.200 mennesker blev dræbt, skal helt klart fordømmes. Men IDF's fuldstændig uforholdsmæssige angreb siden da har dræbt mere end 16.000 palæstinensere, hvoraf 70% var kvinder, børn og ældre, og et ukendt antal er begravet under murbrokkerne fra ca. 60% af alle huse i Gaza, som er blevet ødelagt eller beskadiget. Der er ingen mad, vand, medicin, elektricitet eller husly. 2,3 millioner mennesker er blevet fordrevet fra nord til syd, hvorefter de bliver bombet, uanset hvor de flygter hen. Der er ikke noget sikkert sted i Gaza, og nu bliver et meget stort antal mennesker "koncentreret" i et lillebitte område nær grænsen til Egypten.

Der må omgående komme en våbenhvile, og der må indkaldes til en omfattende konference for Sydvestasien, som Kina har foreslået, for at gennemføre en to-statsløsning baseret på en generel økonomisk udviklingsplan, som Oase-planen, der blev foreslået af min afdøde mand, Lyndon LaRouche, allerede i 1975. Hvis dette ikke sker øjeblikkeligt, på trods af denne skammelige afstemning i FN's Sikkerhedsråd, kan det meget vel være, at den forestående apokalypse i Gaza er dråben, der får bægeret til at flyde over. Det er ikke kun en forfærdelig oplevelse for alle muslimer rundt om i verden, men for hele det Globale Syds nationer at erfare, hvor meget værdi der tillægges en palæstinensers liv i den nuværende verdensorden.

FN's Sikkerhedsråds manglende evne til at gøre noget for at stoppe dette barbari på grund af vetoet fra mindst ét permanent medlem af FN's Sikkerhedsråd – USA – understreger, at det haster med at genoverveje grundlaget for den nuværende verdensorden. Ifølge Stockholm Peace Institute er der i øjeblikket, i 2023, 55 væbnede konflikter i gang i verden. To af dem – krigen i Ukraine og krigen i Gaza – har potentiale til at eskalere til en regional eller endog en global krig, som kan involvere brugen af atomvåben. Det kan føre til udslettelsen af den menneskelige art og enden på alt liv på jorden.

Det er derfor mere end presserende at definere en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der tager fat på de grundlæggende årsager til den nuværende krise, og som tager hensyn til sikkerhedsinteresserne i hvert enkelt land på planeten. Et relevant fortilfælde kan være Den Westfalske Fred, som afsluttede 150 års religionskrig i Europa. På det tidspunkt blev de stridende parter enige om at forhandle om en afslutning på krigen og den efterfølgende fredsorden, da de indså, at hvis krigen fortsatte, ville der snart ikke være nogen tilbage til at nyde sejren, da de alle ville være døde. Det kunne være en stærk motivation for os i dag til at skabe et nyt fundament for sameksistens på jorden og en erkendelse af, at krig må udelukkes som konfliktløsning i atomvåbnenes tidsalder.

I dagens verden af misinformation, fake news og propaganda er det imidlertid vigtigt, at vi sikrer os, at der fra begyndelsen er en klar forståelse af betydningen af de anvendte begreber. For mangel på klarhed i de anvendte begreber kan ødelægge bestræbelserne på at etablere en ny fungerende orden. Konfucius insisterede på dette ved at sige, at det første skridt må være at bringe orden i begreberne, hvis man ønsker at løse et problem.

Et godt eksempel på dette krav illustreres af det ofte gentagne mantra om behovet for at udvide den "regelbaserede orden" til resten af verden; eller at der var en formodet konfrontation mellem den gode regelbaserede orden og de onde autokratier; med henvisning til den tilsyneladende kontrovers mellem Vesten og det nu meget store flertal af resten af verden. Bortset fra, at det ingen steder står skrevet, hvad disse regler er, og på hvis autoritet de blev skrevet, har de en tendens til at være lige så solide som glat gelé. Når det er belejligt at udråbe dem som beskyttere af menneskerettighederne, finder man variationer af dem overalt. Men da NATO for eksempel forlod Afghanistan efter 20 års krig, i hvad der dengang blev kaldt den værste humanitære krise på

planeten, havde de vestlige banker ingen skrupler med at stjæle afghanske aktiver til en værdi af 9 milliarder dollars, hvilket forværrede situationen for en befolkning, som var 97% fødevareusikre, og som er ved at sulte. For at dække over, hvad der foregår i Gaza lige nu, uddeler de toneangivende medier manualer til deres journalister om, hvordan de skal rapportere enhver rædsel som værende forårsaget af Hamas osv.

De ti principper, jeg har foreslået som diskussionsgrundlag for en sådan ny sikkerhedsarkitektur, forsøger derfor at være af en sådan art, at disse principper er forståelige, gennemsigtige og ikke kan fordrejes til deres modsætning af nutidens farisæere. Som det første princip definerede jeg partnerskabet mellem fuldstændigt suveræne nationalstater baseret på de fem principper for fredelig sameksistens og FN-pagten, fordi det vedrører det absolutte behov for selvbestemmelse og deltagelse i regeringen for den enkelte, hvilket er udelukket i alle former for overnationale institutioner. Betydningen af den suveræne nationalstat står ofte ikke klart for folk, fordi de forveksler den med chauvinistiske former for nationalisme, som ofte beskyldes for at være årsagen til krige. Men den suveræne nationalstat opstod tværtimod i en meget lang og vanskelig proces ud af imperiernes enetilværelse og deres oligarkiske styreform, hvor kun en lille magtelite havde alle privilegier, mens hovedparten af befolkningen var på niveau med slaver eller håndlangere, som blev holdt så tilbagestående som muligt, så de lettere kunne kontrolleres.

I Europa, efter mange århundreder med sådanne imperier, var selv fremkomsten af nationale monarkier et skridt opad mod gennembruddet for ideen om en nationalstat, der for første gang var helliget folkets fælles bedste. Det skete i det 15. århundrede med Ludvig XI's Frankrig, hvis 20-årige regeringstid fordoblede befolkningens levestandard, og skrifterne af Nikolaus af Cusa, som for første gang definerede begrebet det repræsentative system mellem regeringen og de

regerede. Fuldkommen national suverænitet skal i dag opretholdes mod indblanding i alle staters indre anliggender og retten til at definere sit eget sociale system og sin egen udviklingsvej baseret på sin egen kultur og tradition. Den eneste grænse for denne suverænitet er, at den aldrig kan være i modstrid med menneskehedens interesser som helhed, hvilket er tilfældet for patriotten, som samtidig er verdensborger, som Friedrich Schiller definerede det.

Det andet princip, behovet for at afskaffe fattigdom for alle mennesker på planeten, er baseret på det faktum, at det let kan lade sig gøre, hvis man bruger de eksisterende teknologier. Det er også nødvendigt, fordi fattigdom er en af de værste krænkelse af menneskerettighederne. En person, der skal bekymre sig om måltider, sundhedspleje, husly, uddannelse osv., vil ikke være i stand til at finde den nødvendige fritid til at udvikle alle sine kreative potentialer som menneske. Fattigdom er livsforkortende, og da det i høj grad er muligt at overvinde den, bør den ikke eksistere.

Vigtigheden af det tredje princip blev understreget af den nylige pandemi og forskellen på dødeligheden i de forskellige lande: Peru, for eksempel, havde 221.564 dødsfald; Kina, med en meget større befolkning, havde kun 121.877; USA havde 1.144.877. Kina har næsten 4,5 gange så mange indbyggere som USA.

Det fjerde princip, at gøre universel uddannelse tilgængelig for alle børn og voksne, er den absolutte nøgle til succesfuld og holdbar økonomisk vækst, da det er den kontinuerlige proces med opdagelse af nye principper inden for videnskab og kunstnerisk innovation, der er drivkraften bag økonomisk vækst. Men universel uddannelse er også den uerstattelige metode til at frigøre ens egen kreativitet og vokse fra ufuldkommenheder i sindet og sjælen ved at absorbere, hvad menneskeheden hidtil har opnået, og ved at bygge videre på denne arv med det ædle mål at tilføje noget vigtigt til gavn for fremtidige generationer.

Emnet for det femte princip vil efter al sandsynlighed tvinge sig selv på dagsordenen meget hurtigere, end det er den offentlige opfattelse. Det transatlantiske finanssystem oplevede allerede en systemisk krise i 2008, som blev dækket over med enorme mængder likviditet, den såkaldte kvantitative lempelse, der sprøjtede billioner og atter billioner ind i systemet, som nu sidder på 2 billiarder dollars i derivateksponering. USA bruger allerede næsten 20% af sit budget på gældsbetjening alene, og muligheden for at fordele underskud til hele verden ved blot at trykke penge med dollaren som verdens reservevaluta er tydeligvis snart slut.

Bevæbningen af dollaren ved at beslaglægge fremmede landes aktiver i amerikanske banker, indførelsen af ensidige sanktioner som et middel til regimeskifte, der især skader de fattige i de ramte lande, samt især erfaringerne fra interventionskrigene siden 9/11, der efterlod millioner af mennesker døde, disse og flere udviklinger har ført til et gigantisk tilbageslag. Nu er en proces med af-dollarisering i gang: Lande handler mere og mere i deres nationale valutaer. Der foregår dybtgående diskussioner mellem forskellige lande om at skabe en ny international reservevaluta, der ikke er baseret på pengeværdier, men på råstoffer og de involverede landes produktivitet. Det er en udvikling, som Lyndon LaRouche har forudsagt siden 1971 og begrebsliggjort i form af løsninger som hans forslag om en International Udviklingsbank i 1975. Det var ideen om at erstatte IMF, hvis funktion var og er at undertrykke udviklingen af den såkaldte udviklingssektor, med en kreditinstitution tilegnet den økonomiske udvikling af det Globale Syd.

Hele Lyndon LaRouches livsværk, det sjette princip, var helliget den konkrete realisering af en ny økonomisk verdensorden med Oase-planen fra 1975 for en grønnere ørken i Sydvestasien; Afrikas udviklingsplan, der først blev foreslået i 1976; Operation Juárez, som han formulerede i samarbejde med den mexicanske præsident López Portillo, for integration af

infrastrukturen i hele Latinamerika i 1982; en 40-årig udviklingsplan for Indien i diskussion med Indira Gandhi; den 50-årige udviklingsplan for Stillehavsbækkenet. Og så i 1991 den Eurasiske Landbro, som blev udvidet til Verdenslandbroen i 2014. Disse programmer er for en stor dels vedkommende ved at blive realiseret på grund af Bælte- og Vej-Initiativet i dag.

Det syvende princip om en ny sikkerhedsarkitektur behandler spørgsmålet om en ny sikkerhedsarkitektur som sådan, som skal starte med ideen om udelelig sikkerhed. Det betyder, at mens alle nationers sikkerhedsinteresser må tages i betragtning, har ingen nation ret til at insistere på sine egne sikkerhedsinteresser, hvis det krænker en anden nations. Geopolitik skal afsluttes en gang for alle, da det har været kilden til to verdenskrige i det 20. århundrede og utallige krige i tiden derefter. Intet land eller gruppe af lande har ret til at insistere på sin ret over for et andet land eller gruppe af lande. Vejen til at overvinde denne tilsyneladende modsigelse er gennem fælles udvikling for alle. Hvis alle lande på planeten kan deltage i en retfærdig international orden, hvor en international arbejdsdeling er rettet mod at overvinde ulemper i et forløb med forbedring af forholdene for alle – med andre ord, hvis hver nation kan have sikkerhed for, at den på et tidspunkt i fremtiden kan realisere den fulde udvikling af sit eget potentiale som land og af sin befolkning, så kan en harmonisk udvikling af alle garanteres. Atomvåben skal forbydes og gøres teknologisk forældede gennem internationalt samarbejde om forskning og udvikling af nye fysiske principper. De militærindustrielle komplekser er selv drivkraften bag stadig flere krige, da deres profit afhænger af en kontinuerlig række af krige. Militærindustriens industrielle kapacitet må omstilles og bidrage til den produktive fysiske kapacitet, der er nødvendig for alle menneskers fælles bedste. Omdannelsen af det, der nu er et enormt spild af kapacitet, til produktion af midler til ernæring, sundhedspleje, uddannelse osv., vil være så fordelagtigt for folket, at de vil betragte det som deres

egeninteresse, at der aldrig vil ske en tilbagevenden til produktionen til krigsmaskinen.

På dette tidspunkt kan man høre et kor rejse sig i baggrunden og protestere mod, at dette er et for optimistisk syn; at mennesket er motiveret af "interesse" og ikke af en hengivenhed til det fælles bedste. Og at en sådan vision derfor er utopisk og ikke vil gå i opfyldelse. Det er grunden til, at det tiende princip hører med til denne pakke. Jeg oplæser nu det tiende princip:

"Den grundlæggende antagelse for det nye paradigme er, at mennesket er fundamentalt godt og i stand til uendeligt at perfektionere sit sinds kreativitet og sin sjæls skønhed, og at det er den mest avancerede geologiske kraft i universet, hvilket beviser, at sindets og det fysiske univers' lovmæssighed er i overensstemmelse og samhörighed, og at alt ondt er resultatet af manglende udvikling og derfor kan overvindes."

Hvis man undersøger, hvilke kræfter der er enige i denne definition af menneskets natur, kan man se, at de tre mosaiske religioner er enige – det vil sige kristendom, islam og jødedom – derefter hinduisme og buddhisme, som tilsammen tegner sig for omkring 77% af verdens befolkning. Så kan man også tælle kommunisterne og nogle andre lande med, som også arbejder på at forbedre både den materielle og den kulturelle livskvalitet for deres befolkninger. Så det er helt klart det overvældende flertal af den menneskelige art, der har dette positive billede af mennesket.

På den anden side kan man se, at det kun er oligarkiske styreformer, der insisterer på, at menneskets grundlæggende karakter er beskrevet som i den britiske oplysningstid af Hobbes, Hume, Locke eller den hollandske Bernard Mandeville, der hævder, at mennesket er ondt af natur og derfor skal undertrykkes af en almægtig Leviathan – det er Hobbes' idé – en verdenspolitimand i en unipolær verden. Det var helt klart

den underliggende antagelse i Francis Fukuyamas fejlagtige forudsigelse af historiens afslutning efter Sovjetunionens opløsning i 1991. Det er også det aksiom, som ideen om et globalt NATO hviler på.

Men som allerede antydnet, har disse påstande allerede haft et enormt tilbageslag, fordi de i virkeligheden ikke svarer til menneskets sande natur. De har ført til fremkomsten af det globale flertal af nationer, som i øjeblikket er i færd med at opbygge et nyt økonomisk og politisk verdenssystem, som svarer til den opfattelse, der kommer til udtryk i det tiende princip.

Den naturlige udvikling af biosfæren til noosfæren, som ifølge Vladimir Vernadsky er indbygget i lovmæssigheden i vores fysiske univers – eller Guds skaberværk, hvis man vil udtrykke det i religiøse termer – vil i stigende grad øge potentialet for godhed. Det er op til os at gennemføre denne nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur nu og ikke lade et levn fra et tidligere udviklingstrin, en form for huleboer, gribe ind fra stenalderen og ødelægge hele menneskeheden med en termonuklear håndøkse. Tak skal I have.

**‘Friedrich Schiller:
Inspirerer mennesker til at
være større end deres skæbne’
Helga Zepp-LaRouches**

indledning til Den Internationale Fredskoalition

Ikke korrekturlæst

10. november 2023 (EIRNS)-Schiller Instituttets grundlægger og formand, Helga Zepp-LaRouche, holdt følgende tale ved åbningen af mødet i Den Internationale Fredskoalition fredag den 10. november 2023. Hun blev introduceret af Anastasia Battle:

ANASTASIA BATTLE: Velkommen, alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition. Dette er den 23. uge af vores møder. Vi sætter pris på, at alle er med i dag. Vi har folk med fra hele verden, og vi bringer folk sammen med mange forskellige ideologier, fra mange forskellige nationer, sprog og kulturer. Husk venligst at være respektfulde. Vi vil have et udvalg af folk, der vil give præsentationer, forslag, ideer, rapporter. Vi vil meget gerne opmuntre nye mennesker til at deltage i den åbne diskussionsperiode, som kommer efter de indledende oplæg.

Med det vil jeg gerne bede en af initiativtagerne til Den Internationale Fredskoalition, Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet, om at give et generelt overblik og sine tanker for i dag.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag. Det er meget svært, men situationen i Gaza eskaleres lige nu til et næsten ubærligt omfang. De seneste nyheder fra det kinesiske CGTN TV er, at IDF bomber flere hospitaler i den nordlige del af Gaza, og vigtigst af alt, al-Shifa Hospital, fordi de siger, at der nedenunder skulle være et hovedkvarter for Hamas. De rapporterer også, at der er mere end 60.000 mennesker på hospitalet, som leder efter ly. Så du kan forestille dig, hvad der foregår der.

Den iranske udenrigsminister kommenterede dette og sagde, at

omfanget af de lidelser, som civilbefolkningen i Gaza udsættes for, næsten uundgåeligt betyder en total optrapning af konflikten. Det sagde han til sin modpart i Qatar, udenrigsministeren i Qatar. Der er tydeligvis en fare for, at denne konflikt kan eksplodere når som helst. Der er den militære side af det. Vi har allerede diskuteret i de foregående uger, at der er to amerikanske hangarskibe, og der er – som noget usædvanligt – en atomdrevet ubåd af Ohio-klassen, sandsynligvis USS Florida, som også sejler rundt i regionen. Det er klart, at al denne udstationering kun giver mening i forhold til en udvidelse af konflikten med Iran. Vi har sagt mange gange, at hvis det kommer så vidt, så er alt åbent for, hvad der kan ske: Det kan i værste fald føre til en global atomkrig.

Nu er der selvfølgelig den menneskelige side af sagen, som jeg tror, på mange måder påvirker alle mennesker på planeten. Jeg tror, at Antonio Guterres, FN's generalsekretær, sagde, at det faktum, at israellerne ikke skelner mellem Hamas og børn, betyder, at hele vores menneskelighed er på spil. Han siger, at i alle de rapporter, der kommer fra konfliktområder, er antallet af dræbte børn normalt flere hundrede. Men i dette tilfælde er det allerede tusinder og atter tusinder af børn, der dør i Gaza i løbet af en ekstremt kort periode.

Jeg tror, at vi er nødt til at gøre en virkelig stor, stor indsats. Nogle steder er det næsten forbudt at mobilisere for en våbenhvile! Tyskland, Storbritannien, Sverige – disse lande forsøger at lukke munden på alle, der kræver en våbenhvile. Men jeg mener, at situationen er sådan, at vi absolut må optrappe de internationale fredsbestræbelser. Jeg kunne desværre ikke finde ud af mere om det kinesiske forslag om en øjeblikkelig fredskonference for Sydvestasien. Kineserne har fremsat et sådant forslag; der er et vist håb om, at mødet i næste uge mellem præsident Biden og præsident Xi Jinping, som skal finde sted i San Francisco i forbindelse med APEC-mødet, måske kan munde ud i en aftale – men det er en uge ude i

fremtiden.

Så jeg tror, at det, vi skal gøre, er at forsøge at vække befolkningens samvittighed, at så mange kræfter som muligt forsøger at stoppe dette. Det har allerede konsekvenser i meget lang tid. Der er rapporter fra CNN om telegrammer, som de fik i hænderne fra amerikanske diplomater i regionen, som skrev til udenrigsministeriet, at hele denne udvikling allerede betyder, at USA har tabt den arabiske verden for mindst en generation. Men det er ikke kun USA. Jeg tror, det er alle de lande, der ser igennem fingre med det og forholder sig tavse uden at gribe ind, der vil lide samme skæbne. Desværre sidder de for det meste i det såkaldte Globale Nord.

Der er mange initiativer. Paven talte med den iranske præsident Raisi, og der er mange andre diplomatiske aktiviteter. Men det er tydeligvis ikke nok til at stoppe denne utrolige situation, der foregår i Gaza. Så jeg appellerer til jer alle: Prøv at få flere med. Vi er nødt til at blive det absolutte, synlige flertal, hvis det her skal stoppe. De forslag, vi har lagt på bordet – en øjeblikkelig våbenhvile, en øjeblikkelig fredskonference i Mellemøsten, som foreslået af Kina og Rusland; og så skal der være en øjeblikkelig økonomisk udviklingsplan – Oasis-planen, som min afdøde mand foreslog allerede i 1975, skal lægges på bordet i forbindelse med udvidelsen af Bælte & Vej Initiativet til Sydvestasien, så hvert enkelt land får en økonomisk fordel af at arbejde sammen og etablere en varig fred.

Lad mig nu nævne en sidste ting. I dag er det Friedrich Schillers 264-års fødselsdag. Han er den tyske digter, som Schiller Instituttet er opkaldt efter. Vi fejrer hans fødselsdag hvert år siden oprettelsen af Schiller Instituttet, og også i dag. I mange byer rundt om i verden fejrer vi hans fødselsdag ved at fremføre poesi, ved at spille stor klassisk musik, ved at fremkalde det billede af mennesket, som Schiller står for, på den smukkeste og mest kraftfulde måde. Og jeg synes, det er meget vigtigt, for når menneskeheden

konfronteres med en så utrolig krise i vores egen menneskelighed, hvor vi er ved at miste den, hvis vi ikke handler for at stoppe denne rædsel, så er det vigtigt, at vi minder os selv om de mest ædle ideer, som menneskeheden har frembragt i fortiden.

Jeg tror, at det vigtigste lige nu er, at mange mennesker – enkeltpersoner og forhåbentlig valgte embedsmænd, men også almindelige mennesker – tænker og handler på et ophøjet niveau. Vi kan ikke vælge side, hvor følelserne styrer os. Vi er nødt til absolut at arbejde på en sådan måde, at vi skaber en fred, der kommer fra anerkendelsen af menneskeligheden i alle mennesker, der er involveret i konflikten og i verden, og at handle beslutsomt.

Schiller har givet verden så mange smukke ideer om, hvordan man forvandler folk fra almindelige borgere, der ikke tænker over, hvad der sker med menneskehedens skæbne, ved at bruge klassisk kunst, ved at bruge det klassiske drama, til at ophøje folk, til at sætte sig i heltens sted på scenen i det klassiske drama, til at tænke, at det er dem, der er ansvarlige for de kommende generationers skæbne. Jeg synes, der er for mange mennesker, der er ligeglade og siger: "Jeg kan alligevel ikke gøre noget." Og at tænke med Schiller, billedet af mennesket, at det er opgaven i vores eksistens – som han siger – at blive "en smuk sjæl". En smuk sjæl er en person, der gør det nødvendige af fri vilje, for hvem pligt og nødvendighed, lidenskab og pligt er det samme. I brevene om Kallias skriver han, at dette er tilfældet for den barmhjertige samaritaner, som, når han ser nogen i nød, i dette tilfælde manden i vejkanten uden husly, uden tøj, giver ham sit tøj, og han bringer ham i sikkerhed i den næste by; som overhovedet ikke tænker på sig selv, men kun tænker på, hvad denne person har brug for i dette øjeblik: Og jeg tror, vi alle har brug for at have hjerter og sind som barmhjertige samaritanere i denne stund.

Det er, hvad jeg vil sige for øjeblikket.

TV BRICS interviewer Helga Zepp-LaRouche

Den 6. november 2023 (EIRNS)-TV BRICS udsendte et 13 minutter langt uddrag af et videointerview med Helga Zepp-LaRouche på engelsk den 3. november og på russisk den 6. november. Interviewet, som hun gav dem for to uger siden, handler om BRIKS-Plus og Bælte- og Vej-Initiativets rolle som institutioner for fred og udvikling. TV BRICS har et potentielt publikum på 3,5 milliarder mennesker!

Her er linket:
<https://tvbrics.com/en/shows/helga-zepp-larouche-founder-and-head-of-the-schiller-institute-the-countries-joining-the-brics-will-/>

TV BRICS er den officielle medieinstitution, der blev etableret af BRIKS-landene i 2017, et "internationalt netværk af partnermedier i BRIKS-landene." Deres beslutning om at interviewe fru Zepp-LaRouche, som de identificerer som grundlægger og leder af Schiller Instituttet, og enke efter den amerikanske statsmand og økonom Lyndon LaRouche, er en vigtig international faktor i at bringe hendes ideer i omløb blandt BRICS+-landene og derudover.

Deres hjemmeside fremhæver de spørgsmål, de stillede fru Zepp-LaRouche: "Hvad er BRIKS' rolle i opretholdelsen af fred og stabilitet? Hvilken indflydelse kan de nye medlemmer have på alliansens økonomiske og politiske potentiale? Hvad er udsigterne for samarbejde mellem forskellige lande inden for rammerne af initiativet One Belt, One Road?"

For et par uger siden havde TV BRICS, som er baseret i Moskva, desuden en artikel om Schiller Instituttets videokonference

den 9. september med citater fra tre talere.

Her er udskriften:

(Introduktionen er ledsaget af billeder af Helga Zepp-LaRouches aktiviteter rundt om i verden).

ANNA LISINA: Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og leder af det internationale Schiller Institut, en tænketank, som er registreret i otte lande og har venner i omkring 40 lande. Instituttet er opkaldt efter Friedrich Schiller, den store tyske digter og dramatiker fra det 18. århundrede.

Helga Zepp-LaRouche er enke efter den amerikanske statsmand og økonom Lyndon LaRouche. Hun studerede statskundskab, historie og filosofi på Berlins Frie Universitet og var dybt involveret i sin mands aktiviteter. Lederen af Schiller Instituttet er tilhænger af Bælte- og Vej-Initiativet.

God eftermiddag, fru Zepp-LaRouche, og mange tak for dette interview. Hvad er BRIKS' betydning for at støtte fred og stabilitet?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Først og fremmest, goddag; tak fordi jeg kunne deltage i dette interview. Hvis man tager stemmerne fra BRIKS med, og især de nye medlemmer af BRIKS og de fremtidige BRIKS-medlemmer, så har man langt størstedelen af menneskeheden. Og hvis de kan få deres stemmer hørt, tror jeg, at det vil tippe balancen og være en kraft for fred.

Efter min mening ville en sådan fredskonference for Mellemøsten blot være det første skridt i en mere generel, global ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som der er et presserende behov for. Uden BRIKS er det helt utænkeligt, at dette nogensinde ville komme på bordet. Så det er ekstremt vigtigt.

Et andet aspekt er den finansielle side. For nylig i Shanghai introducerede Brasiliens præsident Lula den forhenværende

præsident, Dilma Rousseff, som ny præsident for Den Nye Udviklingsbank. Han sagde på det tidspunkt, at denne nye udviklingsbank for BRIKS har chancen for at blive den store bank for det Globale Syd. BRIKS' rolle kunne derefter påvirke FN med udgangspunkt i at fremme FN's charter. Jeg tror, vi ville se begyndelsen på et helt andet system af internationale relationer, som ville være et håb for fred som en varig tilstand for menneskeheden.

LISINA: Og hvad er de vigtigste initiativer og programmer, som BRIKS er ved at udvikle inden for uddannelse og videnskab?

ZEPP-LAROUCHE: Der er en meget spændende udvikling i gang med BRICS Network University. Det er et initiativ, der har til formål at fremme samarbejdet mellem universiteterne i de forskellige BRIKS-lande. Det vil gøre det muligt at udveksle studerende og undervisere; det vil give mulighed for fælles forskningsprojekter og deling af ressourcer og ekspertise. Der er også BRICS Science Technology and Innovation, STI, som danner rammen om programmer for samarbejde inden for forskning og innovation blandt medlemslandene. Det vil gøre forskningsprojekter lettere, muliggøre teknologioverførsel og kapacitetsopbygning inden for områder af gensidig interesse. Det er fantastisk, for det betyder dybest set, at i stedet for at hvert land kæmper for at gøre den ene opdagelse efter den anden og gå op i kæden fra den laveste til den højeste, vil det give mulighed for at springe over, hvor gærdet er lavest. Når nye medlemmer af det Globale Syd slutter sig til BRIKS, kan de drage fordel af de gennembrud, der er sket i BRIKS-landene, som allerede har en længere udviklingshistorie. Alt i alt synes jeg, det er en fremragende idé.

Så er der BRICS Young Scientists' Forum, som kan bringe unge forskere fra alle medlemslandene sammen for at udveksle ideer. De kan samarbejde om forskningsprojekter, og på den måde kan de arbejde sammen om at løse de globale udfordringer gennem megen videnskab og teknologi, i form af en masse videnskabelig innovation.

Endvidere er der ideen om at afholde innovationskonkurrencer. Det er en glimrende idé, fordi den opmuntrer til iværksætterier og teknologisk innovation. Disse konkurrencer udgør en platform for nystartede virksomheder og innovatører. De kan vise deres ideer og modtage støtte til videreudvikling. BRICS Virtual Digital Library er en online platform, der giver adgang til uddannelsesressourcer, forskningsartikler og akademiske tidsskrifter fra medlemslandene. Så der vil være en masse vidensdeling, og alle vil få gavn af det.

Så er der BRIKS Center for Water Resource Cooperation, som fokuserer på at håndtere vandrelaterede udfordringer. Man kan have kapacitetsopbygning på dette område, og det vil sigte mod at fremme bæredygtig vandforvaltning og samarbejde blandt medlemmerne.

Derefter vil medlemslandene holde regelmæssige møder på øverste ministerielle niveau. De skal diskutere og koordinere politikker relateret til videnskab, teknologi og innovation. På den måde har man et fælles samarbejde og kan sætte prioriteter for det fremtidige samarbejde.

Det er en fremragende måde at styrke samarbejdet inden for uddannelse og videnskab på, og det vil give mulighed for meget mere innovation. Hele økonomien vil være baseret på innovation, og det er trods alt kilden til produktivitet i enhver økonomi.

LISINA: Hvilken indflydelse kan de nye medlemmers optagelse efter din mening få på BRIKS-alliancens økonomiske og politiske potentiale?

ZEPP-LAROCHE: Bælte- og Vej-Initiativet har kun en varighed på ti år. Det er blevet en afgørende drivkraft for udvidelsen af den globale handel. Det er det vigtigste redskab til at overvinde geopolitik; det er åbent for alle lande, der ønsker at samarbejde. Så jeg mener, at det er et af de vigtigste aspekter, fordi geopolitik er hovedårsagen til, at vi har haft

to verdenskrige, og det kan overvindes. Så optagelsen af nye lande kan udvide BRIKS-alliancens økonomiske potentiale enormt, fordi disse nye medlemmer bringer forskellige økonomier, ressourcer og markeder med sig, og de vil uden tvivl bidrage til alliancens overordnede vækst og udvikling. På topmødet i Johannesburg for nylig blev der tilføjet seks nye medlemmer – Etiopien, Argentina, Egypten, Saudi-Arabien, Emiraterne og Iran – som alle bliver medlemmer den 1. januar. De fire sidstnævnte er store olieproducerende lande; de har et enormt udviklingspotentiale for Sydvestasien. Men hvis en fredsplan, som vi diskuterede tidligere, bliver gennemført, har disse lande ressourcerne til at foretage en meget koordineret økonomisk opbygning i Sydvestasien. Yderligere 40 lande har udtrykt interesse for at være med, og det repræsenterer naturligvis langt størstedelen af verdens befolkning, og med flere lande tilsluttet, kan alliancen få en stærkere stemme i internationale fora som FN, G-20, og Verdenshandelsorganisationen. De kan sandsynligvis blive den vigtigste stemme i udformningen af globale politikker og dagsordener. Det Globale Syd, repræsenteret ved BRIKS+, er den vigtigste faktor, som kan tippe balancen og bringe fornuft ind i international politik.

Så jeg mener helt klart, at BRIKS i den forstand repræsenterer det største håb for menneskeheden fremtid. I sidste ende vil et nyt system for internationale relationer udgøre det normale i internationale relationer. Det vil betyde, at krige vil blive udelukket som en metode til konfliktløsning. Men jeg tror ikke, at det kun er økonomiske fordele og diplomatiske fordele, men jeg tænker, at modellen for BRIKS indtil videre er at forholde sig til hinanden på lige fod med respekt for suverænitet, ikke-indblanding i den andens indre anliggender, respekt for den andens sociale system. Det betyder, at vi står på randen af en ny æra for menneskeheden. Hvis BRIKS-landene forholder sig til hinandens bedste traditioner, så vil det bedste blive bragt frem i hvert land og hver civilisation for at berige de andre. Jeg tror, at det kan betyde, og efter al

sandsynlighed vil betyde, en ny renæssance for menneskeheden, hvor vi vil træde ind i voksenalderen for den menneskelige art.

LISINA: Hvad er mulighederne for samarbejde for andre lande under One Belt, One Road-initiativet?

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, at både ledelsen i Rusland og Kina samt andre har udtalt, at det er åbent for alle lande, som er enige i de principper, jeg fremlagde før. Det betyder i teorien, at alle kan være med, og vi kan virkelig opnå én menneskehed, visionen om en fælles fremtid for én menneskehed. Jeg tror, det er det, der sker med det tredje Bælte & Vej Forum – jeg var så heldig at deltage i det første i 2017. Der var ånden fra den Nye Silkevej så absolut til stede, og alle de mennesker, jeg talte med på det forum, var optimistiske med hensyn til en helt anden fremtid for menneskeheden. I mellemtiden er der sket så meget, og lige nu tror jeg, at langt størstedelen af menneskeheden vil være repræsenteret på Bælte & Vej-topmødet. Jeg regner med, at 150 lande deltager; 200 enten på statsoverhoved- eller ministerniveau, og jeg er helt sikker på, at der vil komme et meget stærkt budskab om én menneskehed og en lys fremtid fra dette topmøde.

LISINA: Hvordan påvirker Silkevejsinitiativet den globale handel? Hvad tror du selv?

ZEPP-LAROUICHE: Det er allerede blevet den absolutte motor for ekspansion af handel. I de sidste ti år, siden den blev oprettet, har der været en samlet investering i handel på 19 billioner dollars. Det er virkelig en stor sum, men mange af disse projekter tager lang tid – for eksempel er investeringer i grundlæggende infrastruktur forudsætningen for, at industri, landbrug og handel kan blomstre. Og naturligvis er der mange projekter i Afrika, som giver håb om, at kontinentet kan overvinde fattigdom og underudvikling og blive fremtidens kontinent. I 2050 vil Afrika have 2,5 milliarder mennesker, og hvis de nyder godt af samarbejdet med BRIKS-landene, kan de få

en utrolig smuk fremtid. De har en ung arbejdsstyrke, landene har alle en enorm rigdom af råmaterialer, og hvis de kan begynde at forarbejde disse materialer og selv bidrage til værdikæden i stedet for blot at eksportere råmaterialer, vil fremtiden for disse lande være utrolig lys.

LISINA: Tusind tak for interviewet. Det var en fornøjelse for mig at have en så interessant samtale.

ZEPP-LAROUCHE: Mange tak, fordi du inviterede mig. Forhåbentlig kan vi arbejde sammen i fremtiden.

Helga Zepp LaRouche interview TV BRICS

<https://tvbrics.com/en/shows/helga-zepp-larouche-founder-and-head-of-the-schiller-institute-the-countries-joining-the-brics-will-/>

Lyndon H. LaRouche, Jr., Physical Economy and the Schiller Institute Peace

Conferences, by Assist. Prof. Vihra Pavlova, PhD from Bulgaria

An html version is below the pdf.

Download (PDF, Unknown)

By Assist. Prof. Vihra Pavlova, PhD, Institute of Philosophy and Sociology at Bulgarian Academy of Sciences, Department "Social Theories, Strategies and Prognoses." (See more about the author at the end of the article.)

This article was written on the occasion of the 101th anniversary of Lyndon LaRouche's birth (Sept. 10, 1922 – February 12, 2019).

Lyndon H. LaRouche, Jr., Physical Economy and the Schiller Institute Peace Conferences

Bulgarian: ЛИНДЪН Х. ЛАРУШ, ФИЗИЧЕСКАТА ИКОНОМИКА И КОНФЕРЕНЦИИТЕ ЗА МИР НА ИНСТИТУТА ШИЛЕР

Abstract: The global transformation currently taking place has already been foreseen with brilliant accuracy even before (for example, P. Kennedy, I. Wallerstein, J. Galtung, G. Arrighi) and immediately after the collapse of the bipolar system by philosophers, macrosociologists and economists, including the Russian academician S. Glazyev and the "prophet of our time," as Glazyev called him, Lyndon H. LaRouche, Jr., to whom this text is dedicated, on the occasion of the 101st anniversary of this birthday – September 8, 1922.

The name Lyndon LaRouche is not known in Bulgaria, but this eminent American economist is one of the main opponents of the financial oligarchy, and a fighter against the speculative

economy, for which he paid with his freedom.

This article is purely informative, and does not aim to refute criticism of his personality and work. LaRouche's model has been endorsed and adopted by most countries in Asia, thus becoming the engine of economic growth, and it also currently boldly challenges the postulates of the Washington Consensus and "rules-based order."

Keywords: Lyndon H. LaRouche, Jr., physical economy, stable geopolitical environment

Abstract in Bulgarian (The English text resumes after that):

Резюме: Настоящата глобалната трансформация бе предвидена с брилянтна точност още до (напр. П. Кенеди, И. Уолърстейн, Й. Галтунг, Дж. Ариги) и непосредствено след разпадането на двуполюсната система от философи, макросоциолози и икономисти, сред които руският академик С. Глазев и "пророкът на нашето време", както Глазев го нарича, Линдън Х. Ларуш младши, на когото е посветена тази статия, по случай 101 годишнината от рождението му – 8 септември 1922 г.

Името на Линдън Ларуш не е известно в България, но този крупен американски икономист е един от главните опоненти на финансовата олгархия и борец със спекулативната икономика, за което е платил със свободата си.

Статията има чисто информативен характер и няма за цел да опровергава критиките към неговата личност и творчество. Моделът на Ларуш е приветстван и възприет от повечето страни в Азия, която се превърна в двигател на икономическия растеж и днес смело оспорва постулатите на Вашингтонския консенсус и "редът, основан на правила".

Ключови думи: Линдън Х. Ларуш младши, физическа икономика, стабилна геополитическа среда

Introduction

In the early 1950s, L. LaRouche rejected the information theory as being inadequate for describing economic processes, and developed his own scientific method of physical economy, which was based on the methods of Gottfried Wilhelm Leibniz, Friedrich List, Henry C. Carey and Bernhard Riemann, among others. In the 1960s, he warned of the potentially catastrophic effects of drugs and the sexual revolution on the cognitive potential and, thus, on the long-term productivity of the population. However, his most significant forecast is his assessment of the collapse of the Bretton Woods System through the introduction of flexible exchange rates, and the decoupling of the dollar from the gold standard on August 15, 1971. He warned at that time that if the course change to a purely monetarist financial system aimed at profit maximization were maintained, the world would, inevitably, find itself in a new depression, a new fascism, and the danger of a new world war, unless a completely new and just world economic order were established. Economic justice in LaRouche's view is based on physical economics.

Lyndon H. LaRouche Jr.'s fulfilled predictions, and his ideas successfully applied in Eurasia

On June 29, 2001, at the parliamentary hearings "On Measures to Ensure the Development of the Russian Economy in the Context of the Destabilization of the World Financial System," S. Glazyev warned about the collapse of the financial pyramid, which would also lead to the collapse of those national financial systems that were involved in it. Glazyev called for the diversification of Russian foreign exchange reserves, and the accumulation of real, material reserves, which would allow the Russian economy to function normally during the destabilization of the global financial system. "And here,

obviously, it is necessary to speak about the possibilities of switching to the use of national currencies for payments, first of all, among the CIS (Commonwealth of Independent States) members, with the European Union, with China, with India, i.e., with our major trading partners, with whom our critical imports depend..." (Glazyev, 2001).

Mr. Lyndon LaRouche (September 8, 1922 – February 12, 2019), in his post-Glazyev speech, stressed the urgent need for policy changes in order to overcome the collapse. According to him, "Nothing can save the present world financial and monetary system in its current form... The present crisis, unless it is stopped by drastically needed reforms, will also be a demographic collapse more or less comparable to what is called by historians 'the New Dark Age,' which dominated Europe following the Fourteenth-Century bankruptcy..."

"Therefore, talking about any economic policy that does not include an early and radical reform of the International Monetary Fund (IMF) system is worse than a waste of time" (LaRouche, 2001).

Nowadays, the recommendation of L. LaRouche: "A new system of transcontinental cooperation between the sovereign nation-states of continental Eurasia should become the backbone of world economic growth; Continental Eurasia should be the center of such global economic recovery and growth, but the whole world will benefit through participation as partners in that effort" (LaRouche, 2001), is a fact. India, China, the countries of the Association of Southeast Asian Nations (ASEAN) have become the engine of economic and technological growth. An Asian geopolitical union is being formed, uniting the countries of the Shanghai Cooperation Organization (SCO), the Eurasian Economic Union, ASEAN and some microstates of the South Pacific.

In addition, following the restoration of the Iranian diplomatic relations with Saudi Arabia and the United Arab

Emirates (UAE), Syria's return to the Arab League and a ceasefire in Yemen, the countries of the League are gradually being integrated into this Alliance. Among them is Egypt, which has joined the BRICS New Development Bank and is a candidate for membership in the group, along with about 30 other countries, one of which is Indonesia, the largest Muslim country in the world. There, at the official meeting of the ASEAN Finance Ministers held on March 28, it was decided to reduce dependence on the U.S. Dollar, Euro, Yen, and British Pound in financial transactions, and move to settlements in local currencies. In turn, Malaysia reiterated its call for the establishment of an Asian Monetary Fund, proposed by the Japan's E. Sakakibara in 1997, but immediately rejected by the U.S. as a threat to the IMF.

According to LaRouche, the purpose of this fund is not only protection against financial warfare attacks by hedge funds and similar speculators. It is also aimed to promote urgently needed measures in hard-commodity forms of combined trade and long-term capital improvements among those Asian nations. "In this first stage, we might foresee the emergence of regional, somewhat overlapping, groupings of similar outlook and their cooperation among one another, in various regions of the planet" (LaRouche, 2000: 6).

This is exactly what we are observing in 2023. Recently, the State Duma of the Russian Federation (RF) has adopted a law on Islamic banking, which should give Russia access to the capital of wealthy Islamic countries. Also, Islamic banks in Southeast Asia intend to open branches in the Russian Federation as soon as the legal framework regulating Islamic banking is introduced (Bifolchi, 2023). As is known, Islamic banking implies the implementation of banking activities in accordance with the norms of Islam, according to which interest-bearing transactions are prohibited, and profits are achieved only through investments, leasing, equity financing, etc. of a similar nature. This is a serious challenge to the

rentier financial and economic model of the West, from which more and more countries of the world are striving to free themselves.

ASEAN and its partners China, South Korea, and Japan (ASEAN+3) are building an integrated policy framework for macrofinancial stabilization, with the understanding that economies can best overcome crises when they work closely with each other, exchange data and share experience through political dialogue, not only in turbulent times, but, also, in calmer times, as well as when they develop and deepen financial markets in a concerted manner, and coordinate policies in a regional context (Asian Development Bank, 2021). On July 17, 2023, at the annual China Business Summit held in Auckland, the Southeast Asian countries once again have demonstrated that they want a stable geopolitical environment in order to focus on their economic development, and that they do not want to be forced to “take sides” in any hegemonic rivalry (China Business Summit, 2023).

Following the adaptation of LaRouche’s ideas [1] for the purposes of regional and national development, over the course of two decades, Eurasia managed to consolidate, and began to build its future in defiance of the Washington consensus. Instead of a free market, deregulation and privatization, the principles of the physical economy have been applied – the protection of vital industries and trade at the regional level, state investment in scientific and technological progress, comprehensive education, the development of basic economic infrastructure, the effective lending to the real, manufacturing sector, and the regulation of economic activity in general.

The progress made by Asian countries as a result of these economic policies is now attracting more and more countries in Latin America, Africa and the South Pacific. China has demonstrated a new model of large-scale economic development and poverty eradication, and that model is becoming the pivot

point for world development. Beijing is challenging Washington's leading position in international organizations, or, when that does not work, is creating parallel structures in politics and institutions. The Asian Infrastructure Investment Bank (AIIB) is the new version of the World Bank, while the Shanghai Cooperation Organization and the BRICS provide Beijing with great platforms for political influence. BRICS is expanding and is working to create its own international gold-backed currency and a basket of real assets/commodities. This new currency, again, reflects LaRouche's ideas, especially in his article, "On a Basket of Hard Commodities: Trade without Currency" (LaRouche, 2000). BRICS represents a quarter of the world GDP and 18% of global trade. And this might be enough for their monetary ambition to create a multipolar world that would not be dominated by the United States, given the desire of such large countries as Saudi Arabia, Iran and the UAE, to accelerate the process of de-dollarization. In recent months, the central banks of these countries have shifted most of their foreign exchange reserves from dollars to gold.

However, the main issue in the process of de-dollarization is not the search for an alternative to the U.S. currency, but the coordinated efforts of the Eurasian countries to move away from the dollar model of the economy.

As Mathew Burrows recently wrote, "Unfortunately, the split between the West and the Global South is expanding. For many developing countries, the alienation toward the West did not begin with Ukraine; rather, it can be traced to the West's disregard for their struggle with the COVID-19 pandemic, if not further back.

"The West runs the risk of losing the Global South altogether if it does not try to understand these countries' interests, needs, and demands and does not stop striving to impose Western values on them. If the West does not alter its course vis-à-vis the Global South, it is most likely to find itself

at odds with a multipolar global order, which will continue to evolve and reflect the rise of emerging powers such as Brazil, India, and South Africa. These countries will strengthen their efforts to reform existing multilateral institutions or to create new ones that will enable them to better exert influence on the international arena. More generally, they will continue to develop parallel networks of diplomatic, economic, cultural, and security partnerships and alliances in which the West will gradually lose influence and predominance.” (Burrows, 2022).

The Schiller Institute Conferences on “Peace through development”

To prevent this kind of division, from which the people, and not the elites will suffer, numerous conferences on peace through development are being held worldwide. But the conferences initiated by the Schiller Institute [2] and, personally, the wife of L. LaRouche, Helga Zepp-LaRouche, seem to have the greatest impact.

Why are they so significant?

Because other than revealing [3] to the world the true causes of crises and wars (which the media try to cover up), they also offer an alternative to the neoliberal order – which is systematically presented to us as being without alternatives, and, above all, they provide a conceptual basis for peace movements, the geography of which is expanding and attracting more and more scientists and intellectuals, former politicians and military officers, intelligence services officers, working people, but, above all, many young people dreaming of a fairer world.

For example, the Schiller Institute international conference June 18-19, 2022 titled, “There Can Be No Peace without the Bankruptcy Reorganization of the Dying Trans-Atlantic

Financial System,” [4] was attended by 31 speakers, from 12 countries, including Russia, China, Brazil, and Afghanistan. The live-broadcasts of the conference numbered in the thousands at different locations over the two days, and the pre-registration of 1,300 people represented dozens of nations. The conference took place as part of an on-going mobilization process, including an international petition, issued by the Schiller Institute in February 2022 – “Convoke an International Conference to Establish a New Security and Development Architecture for All Nations,” [5] which, as of mid-June, has collected nearly 5,000 signatures from dozens of nations.

An international conference was held on July 8-9, 2023, titled “On the Verge of a New World War: European Nations Must Cooperate with the Global South!” [6]. This event is in sharp contrast to the “Summit for a New Global Financial Pact” held on June 22 Paris, where leaders of the Global South opposed [7] the hypocrisy of their European counterparts. The organizers were pushing for a global tax of at least 1 trillion U.S. dollars per year to be used in the fight against climate change.

The conference was also a timely and necessary intervention against Global NATO’s July 11-12 summit in Vilnius, Lithuania, where NATO’s expansion was on top of the agenda: Sweden joining the Alliance, NATO membership for Ukraine, and a proposal to set up a liaison office in Tokyo. An expansion that the dean of America’s Russia experts, George F. Kennan, had called ‘the most fateful error of American policy in the entire post-Cold War era’ (Goldgeier, 1999: 18).

In Panel 2, titled “The Rise of the Global South against Geopolitical Blocs,” Jacques Cheminade, French politician, former diplomat and the head of the Solidarity and Progress (SP) party, characterized the current historical period as “the battle between the domineering financial oligarchy, and those who believe that the human species has a right to

development.” He highlighted the crucial role of L. LaRouche in discovering the principles of physical economy – critical for a New Paradigm of development.

These principles were recalled by Academician S. Glazyev on Sept. 12, 2022, in his message, On the 100th Anniversary of Lyndon LaRouche’s Birth, in which he stated: “If the leaders of the world’s nations had listened to the voice of Lyndon LaRouche, then perhaps we might have managed to avoid the social upheavals we confront today... 30 or 40 years ago, he proposed a different model of globalization, based on the principles of physical economy: in particular, the famous project, which he and his wife, Helga Zepp-LaRouche, put forward for international discussion – the so-called Eurasian Land-Bridge. This is a splendid and interesting project, which now, after many years, has begun to be implemented through the Chinese Belt and Road Initiative, which we support through linking it with the Eurasian Economic Union...

“It is the principles of Physical Economy championed by LaRouche, that today underlie the Chinese economic miracle and are there in the foundations of India’s economic development policy. The supporters of LaRouche in those countries exert a fruitful, very positive, and constructive influence on economic policy-shaping in these leading nations of the new world economic paradigm...

“Lyndon LaRouche turned out to be right. Today we rely on his work, his writings, in composing proposals for a very rapid transition to a new world economic paradigm. We call it an integrated world economic model, in which finance capital will be subordinated to the tasks of developing the economy, and in which the principles of Physical Economy will come to fruition. As we can see, countries that are taking this path are enjoying success....” [8].

Therefore, in the coming decades, we can expect a radical renewal of the physical basis of the world economy –

primarily, that all energy, transport, water and communication systems will be fundamentally upgraded through large-scale infrastructure projects using the latest technologies. These projects can be financed independently of the IMF, of the World Bank and of the international capital markets, by the governments of the respective countries themselves, namely through the establishment of government credit lines. The necessary exchange of technological progress through infrastructural and other projects can be organized by means of long-term trade and credit agreements between the participating countries, as suggested by L. LaRouche in his concept of "Trade without currency." That takes us to, I would call it the strategic conference, which was held in the middle of April, 2023, under the title "Without the Development of All Nations, There Can Be No Lasting Peace for the Planet" [9], which was attended by approx. 40 speakers from all continents.

In short, LaRouche showed how the creation of stable regional cooperation could be organized when a commodity basket consisting of basic commodities would be used as a standard cost to protect mutual trade and credit agreements from currency volatility. Thus, the foundation for the future new global financial system would be created. In Asia, important efforts have already been made in this direction. An international structure for large-scale infrastructure projects [10] has already been outlined in the concept of the "Eurasian Land-Bridge," the construction of a colossal network of infrastructure corridors between Europe and Asia, from East to West and from North to South, with high-speed rail links, water channels, pipelines, power supply and communication networks, etc.

A New Security Architecture and its Philosophical Foundations

The Bulletin of the Atomic Scientists has now moved the Doomsday Clock to 90 seconds before midnight, the closest it has been to the symbolic time of the annihilation of humanity and the Earth since 1947 [11]. This is alarming, which is why leaders in the Global South have been making the case to halt the warmongering over Ukraine and against China.

At the same time, the largest U.S. mutual funds – which manage the retirement and other savings of tens of millions of Americans – are profiting from investments in nuclear weapons, cluster munitions and other banned or controversial arms [12]. In this case, how could the world believe in the “fight” against the climate crisis and global warming? Aren’t wars one of the causes?

From the outset of the war in Ukraine, the Schiller Institute has insisted in a number of conferences, beginning on April 9, 2022, that the only solution to this crisis would be the establishment of a new global security and development architecture, which takes into account the security interest of every single country on the planet. This view is shared by more and more forces in the world. There is a “tectonic shift” underway in world politics, in which the nations of the Global South are rising up against the unipolar world order, the attempts to create a Global NATO and a New Global Financial Pact in which they see no opportunities for development, but a threat to their existence and new colonialism.

Even the Atlantic Council admitted: “What the developing and low-income countries really need are concrete initiatives and the less said about grand strategy the better. Dressing those initiatives up as parts of a “new global financial architecture” risks conflating them with the geopolitical conflict centered around changing or preserving the current world order. That conflation will only make it more difficult to develop the international consensus required to adopt those measures.” (Tran, 2023).

In this direction, Helga Zepp-LaRouche recalled [13] the political foundation for durable peace, given by L. LaRouche in 1983, which he thinks should be: a) the unconditional sovereignty of each and all nation-states, and b) cooperation among sovereign nation-states to the effect of promoting unlimited opportunities to participate in the benefits of technological progress, to the mutual benefit of each and all." "That political foundation is now in sight... What remains is for world citizens to create a miracle: to spur the U.S. to sincerely offer to join this new era," she noted. She suggested ten principles upon which the new era needs to be based. Her formulation of her tenth principle reads: "The basic assumption for the new paradigm is, that man is fundamentally good and capable to infinitely perfect the creativity of his mind and the beauty of his soul... and that all evil is the result of a lack of development, and therefore can be overcome." [14]

These principles are embedded in her husband's overall political-economic philosophy, which views physical economy as the science of applying the creative mind of man in practice, as a process of transforming the universe through man's socio-economic activity.

In summary, in contrast to conventional economic theories, physical economy focuses exclusively on the real economy, putting aside financial and monetary measures of economic performance. Researchers in this field identify scientific and technological progress as the main driver of increases in real productivity, and study how economies evolve through an unending series of stages of development and structural transformation, under the impact of scientific and technological progress, and related advances in human knowledge. From the general characteristics or "laws" of this evolutionary process, scientists derive principles for the long-term development of nations, which are of vital importance for economic policy making.

The intimate relation between physical economic development and human creativity – in the strict sense exemplified by the process of scientific discovery – leads to a further, profound field of investigation. On the one side, human creativity is shown to be an essentially unlimited resource, providing the means for progressively overcoming all conceivable limits to the future expansion of human activity on the Earth and beyond. On the other hand, to the extent the economy of a nation is organized to foster maximum rates of scientific and technological progress, the economy becomes an instrument for realizing the creative potentials of the population, through their involvement in the generation of new knowledge and its assimilation into the economic process as a whole. In this context the problem of alienation is discussed, which is the main barrier standing in the way of involving the masses of the population into scientific activity, and a future direction of economic development leading to the emergence of what we call a “Knowledge Generator Economy” is proposed.

The essential goal of physical economy is human happiness: Not only freedom from material want, but to create the conditions in which the creative potential of each individual is realized to the maximum extent possible, in an environment of progress and a general expansion of knowledge (LaRouche, 1995, LaRouche, 20016, Tennenbaum, 2015).

Conclusion

LaRouche’s ideas are attractive to that part of the political and economic elite of the countries of the world, and, in particular, Russia, which has placed its hopes on industrial development, instead of the raw material and speculative economy that dominates today.

Unloved in his homeland, but respected abroad, LaRouche left a rich intellectual legacy from which there is a lot to be

appreciated, and implemented, for the purpose of national, regional, and, why not, global development – so as to achieve lasting peace on the planet, rather than a “clash of civilizations.”

Footnotes:

[1] In 1975, LaRouche proposed the International Development Bank, a plan to strengthen every currency in the world with long-term, low-interest loans for development projects, and the export of capital goods to the underdeveloped sector. Within a year, the plan was accepted, unconditionally, by the Non-Aligned Movement, a group of 86 countries, mostly from the underdeveloped sector, with LaRouche’s friend, Indian Prime Minister Indira Gandhi, as one of their leading voices. LaRouche also offered the New Bretton Woods plan, as well as detailed accounts of the industrial development of Africa, Mexico, South America, Southwest Asia, India, and the Indian Ocean basin, not to mention the United States and other countries.

This original proposal is the conceptual origin of the many new international development banks coming into being in 2015 and beyond. In it, LaRouche showed how to bring the world together around the creation of a better future for all. (See LaRouche, L. 2019. How The International Development Bank Will Work: IDB.

https://larouche.pub.com/lar/2022/4920-how_the_international_developm-lar.html).

Many world leaders have personally worked with LaRouche to promote a new international financial system based on physical economic development.

LaRouche’s enemies did not forgive him for this. A federal raid involving 400 agents was carried out on LaRouche’s home and political offices in 1986, after which he was convicted and sent to jail. (See The Battle for Justice: The LaRouche

Case

https://archive.schillerinstitute.com/exon/exon_toc.html).

[2] The Schiller Institute is a political and economic think tank founded by Helga Zepp-LaRouche, which is registered in eight countries and has friends in around 40 countries. It is among the principal organizations of the LaRouche movement. The Institute's stated aim is to apply the ideas of the poet and philosopher Friedrich Schiller to the contemporary world crisis. Their constitution, adopted in 1984, rails against international financial institutions and other supranational bodies, that hinder development, and, thus, lasting peace in the non-Western world.

The Institute has initiated numerous conferences since its inception in North and South America, Europe, Asia, Africa and Australia, to promote the idea of "peace through development." The discussion at these conferences centers around LaRouche's proposals for infrastructure projects such as the "Eurasian Land-Bridge," and the "Oasis Plan," a Middle East peace agreement based on Arab-Israeli collaboration on major water projects, as well as proposals for debt relief, and a sweeping reorganization of the world monetary system. The Institute strongly opposes the "Clash of Civilizations" thesis of Samuel Huntington, and appeals for a dialogue of civilizations.

[3] See The Schiller Institute. Recent news <https://schillerinstitute.com/recent-news/>

[4] Schiller Institute international conference June 18-19, 2022 "There Can Be No Peace without the Bankruptcy Reorganization of the Dying Trans-Atlantic Financial System" <https://schillerinstitute.com/?s=There+Can+Be+No+Peace+without+the+Bankruptcy+Reorganization+of+the+Dying+Trans-Atlantic+Financial+System>

[5] PETITION: Convoke an International Conference to Establish a New Security and Development Architecture for All Nations.

<https://schillerinstitute.com/blog/2022/02/23/petition-convoked-an-international-conference-to-establish-a-new-security-and-development-architecture-for-all-nations/>

[6] A two-day international conference “On the Verge of a New World War: European Nations Must Cooperate with the Global South!”

<https://schillerinstitute.com/blog/2023/07/20/conference-on-the-verge-of-a-new-world-war-european-nations-must-cooperate-with-the-global-south/>

[7] See Pres. Ramaphosa addressing the New Global Financing PACT summit in Paris

<https://www.youtube.com/watch?v=ZMs06h1buy0>; President William Ruto on The Summit for a New Global Financing Pact in Paris https://www.youtube.com/watch?v=hPEb5x0NN_s; Rumble, O., Gilder, A. 2023. The Paris Summit for a New Global Financing Pact: Our Takeaways. African Climate Wire, 4 July 2023

<https://africanclimatewire.org/2023/07/the-paris-summit-for-a-new-global-financial-pact-our-takeaways/>

[8] Sergey Glazyev, On the 100th Anniversary of Lyndon LaRouche’s Birth. December 9, 2022.

https://www.youtube.com/watch?v=_nkLsgz6fU0

[9] Without the Development of All Nations, There Can Be No Lasting Peace for the Planet. April 15 & 16, 2023.

https://schillerinstitute.nationbuilder.com/conference_20230415

[10] By the way, one of the top-priority projects Alexander Grigoryevich Granberg a leading Russian specialist in the area of comprehensive economic development of the regions of Siberia and the Far East, who headed the Council for the Study of Productive Forces (SOPS) under the Ministry of Economics of the Russian Federation (RF), worked on was the construction of a tunnel under the Bering Strait, which would connect the

railroad systems of Russia and the USA. This idea is a key one in LaRouche's program for global economic recovery. In 2027, when the tunnel should unite the two shores of the Bering Strait (according to the plan), the railroad station on the Russian coast would be named after Prof. Menshikov, and the one on the American side would be named after Lyndon LaRouche. Officially, in RF, the project to link Russia and the USA by railway across the Bering Strait was incorporated in 2007 in the "Strategy for the Development of Rail Transport in the RF to 2030," adopted by the Government of the RF. This resulted, to a significant degree, from the efforts of such Russian scientists as Professor Menshikov and Academician Granberg, who sympathized with LaRouche's ideas (See Russian Website Features LaRouche's Influence in Post-Soviet Russia. In: Executive Intelligence Review. 2012. 39 (21), pp. 19-20. https://larouchepub.com/eiw/public/2012/eirv39n21-20120525/15-22_3921.pdf).

The idea of such a bridge or tunnel across the Bering Strait to connect North America and Eurasia dates back to the end of the 19th century, but its realization has always been hindered by various circumstances.

[11] A time of unprecedented danger: It is 90 seconds to midnight. 2023 Doomsday Clock Statement. Science and Security Board, Bulletin of the Atomic Scientists, January 24, 2023. <https://thebulletin.org/doomsday-clock/current-time/>

[12] The largest fund managers are heavily invested in arms manufacturers, nuclear weapons, and controversial weapons. Weapon Free funds, 2023 <https://weaponfreefunds.org/fund-managers>

[13] To End Colonialism: A Mission for All Youth. Schiller Institute International Online Youth Conference, Saturday, March 11. https://schillerinstitute.nationbuilder.com/march_11_2023_online_conference

[14] Ten Principles of a New International Security and Development Architecture. Helga Zepp-LaRouche at the Nov. 22 Schiller Institute conference, "Stop the Danger of Nuclear War Now; Third Seminar of Political and Social Leaders of the World".

<https://schillerinstitute.com/blog/2022/11/30/ten-principles-of-a-new-international-security-and-development-architecture/>

References

Asian Development Bank. 2021. Redefining Strategic Routes to Financial Resilience in ASEAN+3. ADB, December 2021

Bifolchi, G. 2003. Islamic banking in Russia: why does it matter? Special Eurasia [viewed January 18, 2023]. Available from:

<https://www.specialeurasia.com/2023/01/18/islamic-banking-in-russia/?fbclid=IwAR3YjChZ-dTR2BozAPKTP64jGM-rXmUZDuEOHXlzgey06plPiEGiho8tL0E>

Burrows, M. 2002. Red Cell: Is the West losing the Global South? Security & Strategy [viewed December 10, 2022]. Available from:

<https://www.stimson.org/2022/red-cell-2-is-the-west-losing-the-global-south/>

China Business Summit. 2023. [viewed July 17, 2023]. Available from: <https://chinabusinesssummit.co.nz/>

Glazyev, S. 2001. Russia Is Facing Financial Shocks. Address to Duma official hearing "On Measures To Ensure the Development of the Russian Economy Under Conditions of a Destabilization of the World Financial System", June 29, 2001 [viewed June 15, 2023]. Available from: https://archive.schillerinstitute.com/duma/duma_glazyez.html

Goldgeier, J. 1999. The U.S. Decision to Enlarge NATO. // Brookings Review, 1 June 1999, 19-21. Available from:

<https://www.brookings.edu/wp-content/uploads/2016/06/goldgeier.pdf>

LaRouche, L. 1995. The meaning of the term 'physical economy'. // Executive Intelligence Review. 22 (1), 62-63. https://larouchepub.com/eiw/public/1995/eirv22n01-19950101/eirv22n01-19950101_074-the_meaning_of_the_term_physical-lar.pdf

LaRouche, L. 2000. On a Basket of Hard Commodities: Trade Without Currency. // Executive Intelligence Review. 27(30), 4-19. https://larouchepub.com/lar/2000/lar_commodities_2730.html

LaRouche, L. 2001. Policy Changes Needed To Overcome the Collapse. Testimony to the Russian State Duma's Economics Committee, in Moscow on June 29, 2001 [viewed June 15, 2023]. Available from: https://archive.schillerinstitute.com/highlite/highlite_duma_6_29_01.html#LaRouche%20to%20Duma

LaRouche, L. 2016. The Gravity of Economic Intentions. // Executive Intelligence Review. 28 (13), 20-55. https://larouchepub.com/eiw/public/2018/eirv45n11-20180316/26-65_4511-lar.pdf

Tennenbaum, J. 2015. The Physical Economy of National Development. Berlin, September 27, 2015. <https://www.scribd.com/document/370188870/The-Physical-Economy-of-National-Development-Definitivo-Jonathan-Tennenbaum>

Tran, H. 2023. Lessons from the Paris Summit for a New Global Financing Pact. Atlantic Council [viewed August 15, 2023]. Available from: <https://www.atlanticcouncil.org/blogs/econographics/lessons-from-the-paris-summit-for-a-new-global-financing-pact/>

About the author:

Education and degrees awarded

PhD in Political Philosophy, Bulgarian Academy of Sciences

(BAS), Institute
for the Study of Societies and Knowledge, Sofia, Bulgaria;
Doctoral Dissertation: "Transformations in geopolitics and new
methods and practices of geopolitical
forecasts", 15.06.2018

MA Communication and library management, "St. Cyril and St.
Methodius" University of
Veliko Tarnovo

MA thesis: "Children's book publishing and its presence in the
global network", 2006

Areas of research

Political philosophy, chronopolitics, geopolitics, futurology,
global forecasting

Academic positions

10.11.2020 – currently, Assist. Prof., Bulgarian Academy of
Sciences, Institute of Philosophy
and Sociology, Department of Social Theories, Strategies and
Prognosis

28.06.2018 – 01.07. 2020, Research Assistant, Bulgarian
Academy of Sciences, Institute for the
Study of Societies and Knowledge, Department of Social
Theories, Strategies and Prognosis

Monographs:

Pavlova, V. 2020. The role of the Asia-Pacific region in
global geopolitical transformation

In addition, Vihra Pavlova has written many texts in
collections of papers and scientific journals listed in her CV
below.

Download (PDF, Unknown)

ÅBENT BREV TIL STATSLEDERNE VED FN'S GENERALFORSAMLING – I MÅ HANDLE FOR AT BEVARE VERDENSFREDEN!

Følgende åbne skrivelse blev udarbejdet af Helga Zepp-LaRouche til øjeblikkelig cirkulation i New York City ved FN og til resten af verden. Den vil blive distribueret som løbeseddel af Schiller Instituttet med Helgas Ti Principper på bagsiden af løbesedlen.

ÅBENT BREV TIL STATSLEDERNE VED FN'S GENERALFORSAMLING – I MÅ
HANDLE FOR AT BEVARE VERDENSFREDEN!

af Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet

Hvem kan benægte, at beskyttelsen af verdensfreden er den vigtigste forpligtelse for regeringer? To verdenskrige i det 20. århundrede, og nedkastningen af to atombomber over Hiroshima og Nagasaki, bragte død og lidelse til de berørte lande, som mange ledere og politikere i dag tydeligvis ikke kan forestille sig.

Men aldrig har hele menneskehedens eksistens været i større fare end i dag. Den strategiske krig mellem hele Vesten og Rusland om Ukraine er tæt på et militært dødvande, og det efterlader kun to muligheder: enten en optrapning, der truer med brug af atomvåben, eller en øjeblikkelig afslutning af krigen gennem diplomatiske forhandlinger!

Hvis nye niveauer af dødbringende våben, såsom Taurus-krydsermissiler og F-35 stealth-bombefly med atomvåben, bliver

indsat, som det nu er planlagt, truer det med at føre til en europæisering af krigen og mere til. Hvis det kommer til en global atomkrig, vil menneskeheden uddø i de efterfølgende 10 års atomvinter, og stort set alt liv på planeten vil uddø sammen med den.

Hvor andre steder end i FN's Generalforsamling bør dette tages op? De statsoverhoveder, der deltager i denne session i denne unikke institution, repræsenterer alle nationer i verden og må forholde sig til denne eksistentielle fare. Når den nuværende organisering af verden har ført til faren for civilisationens udslettelse, så må denne organisering ændres! Verden har brug for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til sikkerheds- og udviklingsbehovene i hvert eneste land på jorden. En sådan ny arkitektur skal skabe betingelser, der beskytter og fremmer alle menneskers liv, og som beskytter ethvert menneskes potentiale som et kreativt individ. Det betyder ikke kun mennesker, der lever i dag, men også fremtidige generationers liv!

Verden oplever i øjeblikket en epokegørende forandring. Den ca. 600 år lange periode med kolonialisme nærmer sig sin afslutning og bliver erstattet af et nyt økonomisk verdenssystem, der vil give alle mulighed for et værdigt liv. Realiseringen af Bælte & Vej Initiativet (BVI), det største infrastruktur- og udviklingsprogram i menneskehedens historie, har skabt betingelserne for, at flere og flere lande kan overvinde fattigdom og underudvikling. Den nylige udvidelse af BRIKS i Johannesburg, Sydafrika, hvor yderligere 40 lande nu er ved at ansøge om medlemskab, og de efterfølgende konferencer i Skt. Petersborg, Jakarta, New Delhi og Vladivostok har demonstreret den betagende hastighed, hvormed et nyt system er ved at opstå. Desuden er bestræbelserne på at skabe nye kreditmekanismer for udvikling, såsom BRIKS' nye udviklingsbank (NDB), der nu er ved at blive "det Globale Syds store bank", velkomne og nødvendige.

Men faren for, at verden splittes op i to blokke, er endnu

ikke overvundet, og med en sådan opsplittning ville faren for den samme form for geopolitisk splittelse fortsætte, som var årsagen til verdenskrigene i det 20. århundrede. Derfor lyder der en indtrængende appel til landene i det Globale Nord om, at de skal støtte den Globale Majoritets stræben efter at etablere en retfærdig ny økonomisk verdensorden for alle!

Dette øjeblik i historien repræsenterer en større udfordring og chance end afslutningen på Den kolde Krig for at skabe en bedre verden. Lad os ikke gå glip af denne enestående chance!

Live webcast dialog med Helga Zepp-LaRouche den 14. september 2023: Fremad efter BRIKS- og G20-topmøderne!

Ikke korrekturlæst: HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche: Hun er grundlægger af og formand for Schiller Institutet. Det er torsdag den 14. september 2023, og jeg er jeres vært Harley Schlanger. Hvis du vil stille spørgsmål eller komme med kommentarer, kan du sende dem til questions@schillerinstitute.org.

Helga, da vi talte sammen i sidste uge, talte du om begivenhedernes hæsblæsende tempo. Jeg vil sige, at tempoet er blevet højere, siden vi talte sammen sidst: Der var G20-topmødet, som var et flop for dem i den unipolære orden, der

forsøger at tvinge resten af verden til at underkaste sig deres "regelbaserede orden"; der er Eastern Economic Forum i Vladivostok, hvor Putin holdt en meget interessant tale. Og så Schiller Instituttets konference den 9. september, som bød på præsentationer af folk fra mange lande, der står i spidsen for at forme begivenhederne. Lad os begynde med din vurdering af disse begivenheder: Hvad er din fornemmelse af, hvad der er sket i løbet af den sidste uge?

HELGA ZEPP-LAROUICHE: Vi oplever lige nu den meget hurtige dannelse af en helt ny økonomisk verdensorden, hvor størstedelen af verdens nationer i det Globale Syd bevæger sig for at slippe af med resterne af kolonialismen og faktisk har meget spændende planer for fremtiden. Og lederne i det Globale Nord har på en eller anden måde bare ikke fattet det: De prøver på en måde at fortsætte med deres gamle planer. Se på Tysklands udenrigsminister Baerbock, hun farer rundt i verden, men hun har ingen anelse! Det er det, der er problemet.

Det, vi gjorde på vores konference, var et forsøg på at sætte perspektivet fra det Globale Syd på dagsordenen, så folk i Nord faktisk kan høre førstehånds fra meget vigtige talsmænd for det Globale Syd, hvad disse lande stræber efter, og hvorfor det ville være i Europas og USA's allerbedste interesse at samarbejde med denne nye, fremvoksende orden.

Jeg vil opfordre folk til at se det selv, (<https://schillerinstitute.com/blog/2023/09/08/conference-let-us-join-hands-with-the-global-majority-to-create-a-new-chapter-in-world-history-2/>) men jeg synes, at det, der var meget vigtigt i det første panel (<https://youtu.be/A7sx7BUvdK4>), var, at vi ikke kun havde en meget højtstående diplomat fra BRIKS-landene selv, vi havde flere amerikanere; jeg synes, det er meget vigtigt, at der er amerikanere, som er fornuftige – naturligvis Diane Sare, som kører en meget succesfuld kampagne for det amerikanske senat i New York; vi havde Scott Ritter, Ray McGovern og flere meget vigtige repræsentanter for kirker i USA, både katolske og også

nogle andre kirkesamfund. Så jeg synes, at det første panel var meget vigtigt af den grund.

Og naturligvis var det andet panel (https://youtu.be/V3N9_8B44Xc) meget, meget interessant, fordi der var talsmænd fra Latinamerika, Sydafrika, Indien, som helt klart udtrykte, hvordan størstedelen af verden ser på de nuværende begivenheder. Så tag dig tid til at se det.

G20 har allerede slået fast, at det globale Nords forsøg på at bruge den sædvanlige taktik med at få landene i Afrika, Latinamerika og Asien til at fordømme den "russiske uprovokerede aggression" naturligvis absolut ikke fungerede. Og der kunne ikke være noget mere anderledes end det billede og den opfattelse, som de vestlige medier forsøger at skabe af, hvad der foregår med Rusland, Kina og selv Nordkorea, og hvordan det i virkeligheden er: Se på, hvad der skete på denne konference i Vladivostok, som er en enorm forretningsbegivenhed. Og ideen om, at Putin er isoleret, er fuldstændig latterlig. Der var mange delegationer, store forretningsdelegationer, og det perspektiv, som Putin præsenterede, hvis folk ikke var så ideologisk forudindtagede, ville de anerkende, hvilket enormt potentiale det er – jeg mener, nogle mennesker gør det, men af geopolitiske, ikke så pæne grunde. Men det, præsident Putin sagde, var, at han pegede på det enorme potentiale i det fjernøstlige Rusland. Han sagde dybest set, at kun ca. 30 % af det russiske territorium er udviklet i forhold til overhovedet at erkende, hvor ressourcerne er. Og i betragtning af, at Rusland inden for sit enorme territorium har alle de råstoffer, der findes eller hidtil er blevet opdaget på planeten, er Ruslands råstofrigdom gigantisk, især hvis man tænker på den næste periode med industriel og teknologisk-videnskabelig udvikling.

Så Putin sagde, at dette vil være Ruslands prioritet i det 21. århundrede. Han sagde, at denne plan ikke er en reaktion på det, der skete i 2014 i Ukraine, altså Maidan-kuppet. Han sagde, at dette var en plan, der startede for 10 år siden,

hvor den russiske regering begyndte at se på perspektivet i at opbygge infrastruktur i Fjernøsten for at skabe adgang til de enorme råstoffer. Han sagde, at vi begik en lille fejl ved ikke rigtig at forudse potentialet, fordi vi ikke troede, at der ville blive handlet så utroligt meget gods i denne region, hvilket nu ser ud til at blive tilfældet. Så der vil ske en enorm udvikling, han henviste til den transsibiriske jernbane, grev Wittes plan, som i sin tid blev afbrudt af den russisk-japanske krig i 1905; men det er en plan, som absolut er tilbage på dagsordenen, og mange lande planlægger at investere stort, herunder Kina, for hvem åbningen af så enorme ressourcer er af vital betydning.

Alt dette beviser, at hele forsøget på at splitte BRIKS, at sige, at der er alle disse spændinger, bare ikke er sandt i virkeligheden, for jeg tror, at disse lande er helt fast besluttede på at opbygge et nyt system baseret på lighed og baseret på fælles projekter med win-win-fordele for alle. Og jeg tror, at i stedet for at være fuldstændig fjendtligt indstillet over for denne udvikling, ville det være på høje tid, at de vestlige eliter simpelthen skulle sige, at størstedelen af verden bevæger sig i en anden retning, og lad os tage det positive skridt at samarbejde.

Desværre ser vi intet af det lige nu. Det ses bestemt ikke fra Biden-administrationen, og det ses heller ikke fra Den Europæiske Union. Ursula von der Leyen har lige holdt en tale foran Europa-Parlamentet i Strasbourg, hvor hun lavede et af sine teaternumre, som hun må have studeret i meget lang tid, hvordan man ser godt ud. Men det, hun sagde, var ikke så godt, nemlig at hun nu foreslår at indføre straftold på kinesiske elbiler, der sælges i Europa. Kineserne har allerede svaret, at hvis det sker, vil det åbne op for modforanstaltninger. Så vi har udsigt til en handelskrig, hvilket virkelig er det værste at gøre under de nuværende omstændigheder.

Så jeg kan kun sige, at vi er nødt til at uddanne befolkningen om potentialet i at opbygge en verden, hvor alle lande

arbejder sammen. Europa er i en forfærdelig tilstand. Den tyske økonomi er i frit fald, og vi bør ikke tolerere disse politikker, som fremmedgør Rusland og Kina, og det Globale Syd og BRIKS-landene, men vi bør tage skridt til at samarbejde.

Så der er nogle fornuftige stemmer i Tyskland og i USA, men de er i mindretal lige nu, og vi skal have dem til at blive hørt bedre.

SCHLANGER: I den sammenhæng har vi et spørgsmål fra C.S., som henviser til indernes Chandrayaan-3-landing på Månen; de lignende programmer fra Japan og andre steder, sammen med Putins diskussion om "nye fysiske principper", at dette er begivenheder og diskussioner, der ændrer den strategiske situation. Han spørger, idet han tænker tilbage på Lyndon LaRouches oprindelige SDI-politik: "Kan vi ikke finde folk med god vilje og fornuft i USA og Europa, som vil forpligte sig til at afslutte krigspolitikken og skabe et nyt paradigme baseret på denne slags udviklinger?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror ikke, det vil gå ubemærket hen, at Indien var i stand til at få dette landingsfartøj til at lande blødt på Månens sydpol og nu er den fjerde nation, der har været i stand til at foretage en månelanding. Og det, Modi sagde om at opbygge et konsortium for rumforskning blandt BRIKS-landene, betyder, at ikke kun BRIKS-landene, men også mange andre lande er helt indstillet på at drage fordel af de videnskabelige gennembrud, der automatisk genereres, hvis man er seriøs med hensyn til forskning og rumfart.

Så når det er sagt, tror jeg, at det, præsident Putin sagde, at de er ved at opdage "nye fysiske principper" eller er i færd med at opdage dem, som grundlæggende vil skabe sikkerhed. [<http://kremlin.ru/events/president/news/72258>] Nu er det for tidligt for mig at kommentere på indholdet af det, for det er sandsynligvis laservåben, det er sandsynligvis våben med rettet energi, det kan være nogle andre nye fysiske principper, som vi så på sidste gang på en seriøs måde i tiden

med SDI, men det var min afdøde mands vision, da han foreslog dette, og præsident Reagan tog det op, du ved, hvor Reagan gjorde det til officiel politik at tilbyde Sovjetunionen på det tidspunkt, at de to supermagter ville samarbejde om at udvikle sådanne nye teknologier baseret på nye fysiske principper for at gøre atomvåben forældede; og så gennemføre dem sammen og til sidst overvinde den geopolitiske bloktænkning. Det var et utroligt stærkt og frugtbart øjeblik i verdenshistorien, og russerne har naturligvis arbejdet på det hele tiden. Biproduktet af det var, at Putin annoncerede de nye missiler, som ikke er ballistiske missiler, men dybest set er bevægelige med meget høj hastighed, hvilket fuldstændig forstyrrede den strategiske balance i forhold til USA's bestræbelser på at opbygge et globalt missilforsvarssystem.

Så det er meget tydeligt, at man ikke kan stoppe teknologiske fremskridt, men man kan bruge dem til at skabe en sikker verden. Så jeg er meget interesseret i at finde ud af mere om dette, for den svøbe, eller det Damoklessværd, som potentiel atomar udslettelse er, hvis det kan overvindes med videnskabelige og teknologiske midler, vil det sandsynligvis være et af de absolutte gennembrud for menneskeheden.

I perioden før præsident Reagan annoncerede SDI i marts 1983, havde vi haft konferencer i Paris, Rom, Bonn og Washington, og vi havde diskussioner med en masse militærfolk på topniveau, generaler og admiraler og andre på det tidspunkt. Og der var en meget seriøs diskussion om det. Så hvis vi kan genoplive det, tror jeg faktisk, at det kan åbne op for en vej ud af den nuværende fastlåste situation. Så jeg synes, det er en meget optimistisk ting, og jeg håber at kunne give dig flere detaljer i fremtiden.

SCHLANGER: Helga, jeg har tre spørgsmål mere, som er direkte relateret til eftervirkningerne af BRIKS-topmødet. Det første er, at der var flere, der skrev om Indien. En sagde, at der tydeligvis er en samordnet indsats for at trække Indien væk fra en alliance med Rusland og Kina, som en måde at

underminere BRIKS på. De skriver: "Det ser ikke ud til at virke," men de spørger: "Tror du, at der vil komme mere pres på Indien, og kan det lykkes?"

ZEPP-LAROUCHE: Ja, der vil komme mere pres på Indien, men jeg tror ikke, det vil lykkes. Jeg tror, at folk undervurderer, at den indiske regering under premierminister Narendra Modi – jeg vil ikke kommentere på kritikken af den interne indiske situation, som nogle mennesker er kritiske over for; jeg synes, at det er et spørgsmål, som inderne skal diskutere – men mit indtryk er, at Indiens politik faktisk er alliancefri. Jeg tror ikke, at Indien på nogen måde har planer om at opgive deres historiske positive relationer til Rusland. Jeg tror, at de vestlige politikere og medier overdriver spændingerne mellem Indien og Kina. Jeg tror, at forsøget på at skabe en slags IMEC, den økonomiske korridor mellem Indien og Mellemøsten og Europa, en korridor, der går fra Indien hele vejen gennem Mellemøsten og til sidst ind i Europa, blev udråbt til at være en modoffensiv mod Bælte & Vej Initiativet og mod alle de kinesisk-relaterede korridorer i regionen.

Jeg sagde med det samme, at det skulle du ikke bekymre dig om, for min idé om, hvordan menneskeheden skal udvikle sig, er langs de linjer, som vi præsenterede i 2014, efter at Xi Jinping havde annonceret, at Kina havde en Ny Silkevejspolitik. På det tidspunkt udgav vi den opdaterede version af alle vores studier i en stor rapport med titlen "Den Nye Silkevej bliver verdens landbro". Det var en omfattende plan for, hvordan alle kontinenter vil blive udviklet gennem infrastruktur, og hvordan alle kontinenter derefter vil blive forbundet gennem tunneler og broer, så man snart kan rejse med maglevtog fra sydspidsen af Argentina eller Chile, hele vejen op gennem Amerika, krydse Beringstrædet ind i den eurasiske landbro og derefter tage hele vejen til Gibraltar og derefter videre til Kap det Gode Håb på spidsen af Sydafrika. Så du kan så at sige rejse over land hele vejen (undtagen Australien, naturligvis) gennem fire

kontinenter på denne måde. Og den integration af infrastruktur er det, der kommer til at ske – hvis verden ikke bliver sprængt i luften, og menneskeheden ender – det er den naturlige vej at gå.

Og jeg blev meget glad og tilfreds, da jeg læste, hvad præsident Putin havde sagt, da han i Vladivostok blev spurgt, hvad han mente om denne IMEC-korridor. (<http://en.kremlin.ru/events/president/news/72259>) Han havde stort set det samme svar og sagde, lad dem bygge den. Det hjælper bare med at opbygge logistikken, og det hele vil fungere sammen, for hvis du har godstransport, har du brug for et meget tæt integreret infrastrukturensystem, hvor du f.eks. flytter containere fra skib til tog til lastbil, og alle disse ting fungerer sammen. Så jeg tror, at det er sådan, man skal se på det: Enhver form for opbygning af infrastruktur har en positiv effekt på både de mennesker, der bygger den, og også på de mennesker, der har fordel af at have denne nye infrastruktur i deres omgivelser, fordi det udvider deres syn, det bringer dem op på et højere niveau, og jeg tror, at Verdenslandbroen i sidste ende vil vokse sammen – jeg tror, at der er en forgæves indsats for at forsøge at dele og erobre, men den nye ånd er stærkere, og jeg er ret sikker på, at den vil sejre.

SCHLANGER: Du kan se Helgas hovedtale til konferencen den 9. september på Schiller Instituttets hjemmeside (<https://schillerinstitute.com/blog/2023/09/12/helga-zepp-larouche-a-transformation-bigger-than-the-end-of-the-cold-war/>), samt flere andre præsentationer på Schiller Instituttets YouTube-kanal (<https://www.youtube.com/@SchillerInstitute>), og vi håber at få dem alle lagt ud individuelt i løbet af de næste par dage. Så gå ind på <https://www.schillerinstitute.com> eller <https://www.youtube.com/@SchillerInstitute> for at downloade, læse, se og dele den diskussion, der fandt sted på Schiller Instituttets konference.

Her er et spørgsmål fra David fra Nigeria. Han spørger: “Vil

BRIKS hjælpe lande, der er fanget i neokoloniale relationer, og vil de gribe ind i kampe, der opstår i Afrika?"

ZEPP-LAROUCHE: Ja. Tendensen er, at de projekter, som har været kendt i lang tid, kan komme på dagsordenen nu, og det vil ændre miljøet. Selvfølgelig er der lige nu stadig fare for, at der vil komme en militær intervention mod de lande, især i Vestafrika, som for nylig skiftede regering gennem kup. Der er tydelige tegn på, at nogle vestlige magter ikke ønsker at opgive deres tilbøjelighed, men jeg tror, at fremdriften på den anden side kommer fra Kinas, Ruslands, Indiens og endda Japans interesse i at bidrage – og forhåbentlig arbejder vi hårdt på at overbevise europæerne om, at de også bør have en holdning til at investere i Afrika. Der er visse projekter, som virkelig ville være en game-changer.

For eksempel – det er så tragisk – det, der sker nu på Afrikas nordkyst: Først var der jordskælvet i Marokko, som dræbte flere tusinde mennesker, og man har endnu ikke fundet alle de omkomne. Så var der denne forfærdelige oversvømmelse i Libyen, som måske allerede har dræbt mere end 20.000 mennesker i én by! Tyve procent af hele befolkningen blev bare oversvømmet i havet, og hvorfor skete det? OK, det var skænderiet mellem den østlige og den vestlige regering; eller den vestlige regering, som faktisk er den valgte regering; og så den østlige regering, som af en eller anden mærkelig grund er udråbt af EU som den officielle regering, på trods af at det var dem, der lavede kuppet, fordi de sidder på det mest interessante sted set fra EU's synspunkt, i forhold til at være i vejen for flygtningesituationen, og EU ønsker at lave aftaler med dem. Det er fuldstændig vanvittigt. Det har betydet, at lige siden NATO's absolut kriminelle opførsel i 2011, som førte til kuppet og derefter drabet på Gaddafi, havde Gaddafi faktisk arbejdet på at udvikle infrastrukturen, ikke kun i Libyen, men i hele Afrika. Han havde skabt adgang til to reservoirer med rent vand, som bl.a. gav vandforsyning til de byer, der nu er ramt. Efter at Gaddafi blev dræbt, var der tilsyneladende

absolut ingen vedligeholdelse eller reparation, heller ikke af de dæmninger, der brød sammen, så man kan faktisk sige, at tragedien i det, der sker lige nu, er den sene frugt af folk som Obama, som Hillary Clinton.

Vi glemmer aldrig hendes modbydelige bemærkninger: "Vi kom, vi så, at han døde," (<https://www.youtube.com/watch?v=6DXDU48RHLU>) da hun talte om Gaddafi. Du ved, det var billedet af et meget grimt sind, som viste sig der. Så man kan faktisk sige, at den forfærdelige forsømmelse af reparationen af infrastrukturen, som er en af de vigtigste årsager til, at denne tragedie, eller begge tragedier, faktisk blev så ødelæggende, skyldes de mennesker, der lavede denne militære operation i 2011, som blandt andet også begyndte at sætte FN's Sikkerhedsråd ud af spillet, fordi de løj over for det og sagde, at de bare ville lave en neutral intervention, som så viste sig at være en militær intervention. Det var i øvrigt det øjeblik, hvor min afdøde mand sagde, at dette drab på Gaddafi og omstændighederne beviser, at NATO ønsker at gå i Tredje Verdenskrig mod Kina og Rusland: Og se, hvad der er sket siden.

Så hvad er svaret på det? Svaret er at sætte nogle af de store infrastrukturprojekter i Afrika på dagsordenen og samles om dem. Et af dem er, hvad Sydafrikas præsident Ramaphosa sagde ved topmødet om den nye globale finansieringspagt i Paris i juni, [https://youtu.be/xhHBIPvyQ_A] hvor præsident Ramaphosa sagde, efter at Macron havde holdt en stor tale: Jeg ønsker ikke at høre dette, vi ønsker ikke at høre dette. Finansier Inga-dæmningen i Congo, som kun koster omkring 80 milliarder dollars, men som vil give elektricitet til omkring et dusin lande i Afrika, og medmindre du gør det, vil vi ikke høre mere. [https://youtu.be/xhHBIPvyQ_A?t=654] Og det er det sprog, der kræves.

Og gør det samme med Transaqua-projektet, som blev vedtaget af seks lande i Lake Chad Basin Commission allerede i 2018 på en stor konference i Abuja, Nigeria

[https://larouchepub.com/eiw/public/2018/eirv45n10-20180309/06-13_4510.pdf]. Dette Transaqua-projekt, som kun vil tage omkring 3% af det overskydende vand i Congo-floden, som nu går ubrugt ud i havet, og vil gennem et system af floder og kanaler bringe vandet til Tchad-søen. Det ville give masser af muligheder for kunstvanding i Sahel-zonen, det ville have gjort industriel udvikling mulig langs dette vandsystem, og det vil fylde Tchad-søen op igen.

Det er disse ting, afrikanerne skal samles om, og ikke tillade flere forstyrrelser mod dem. For fredens navn {er} udvikling, og det gælder også for stabiliseringen af hvert eneste land på det afrikanske kontinent.

Vi bør diskutere disse projekter mere. Vi har skrevet lange udviklingsprojekter for hele det afrikanske kontinent. Du kan gå ind på vores hjemmeside: Du kan se, at vi skrev – den første rapport skrev vi i 1976, og vi havde en stor konference i Paris om den. Vi udgav den i 1978. Min afdøde mand havde skrevet en {Kritiske kommentarer til Lagos-handlingsplanen: The Economics of Nation-Building} i 1981. Så vi har været involveret i udviklingen af infrastrukturen i Afrika i meget lang tid, og nu er tiden inde til at realisere disse planer. En af vores World Land-Bridge-rapporter handler om "Forlængelse af den nye silkevej til Vestasien og Afrika: En vision om en økonomisk renæssance." Du bør se på disse planer og sørge for, at vi får det på dagsordenen. Og jeg tror, at med BRIKS-udviklingen og med Den Afrikanske Union, der nu er udnævnt som en del af G20, går alt dette i den rigtige retning og skal fremskyndes.

SCHLANGER: Helga, jeg ved, at du har meget travlt og snart skal af sted, men jeg har to spørgsmål mere om BRIKS, som jeg vil samle sammen. Et, der kom ind på chatroom-siden: Det ene er fra Corey, som spørger: "Er løsningen for os i Vesten at blive venner med BRIKS?" Og så spørger Ken: "Kommer BRIKS' nye udviklingsbank til at erstatte eller arbejde sammen med revisionen af Verdensbanken?"

ZEPP-LAROUCHE: Tja, det første spørgsmål er indlysende. Se, geopolitik er en sygdom! Hvorfor skal verden opdeles i geopolitiske blokke, hvor en gruppe nationer siger, at denne anden gruppe nationer er min fjende, og derfor skal jeg have en militær opbygning? Du ved, det er kun i det militærindustrielle kompleks' interesse og for de mennesker, der spekulerer i endeløse krige, for endeløse krige betyder endeløse våben, betyder endeløs profit. Det er nødt til at stoppe! Al den militære produktion er i bund og grund, set ud fra et fysisk økonomisk synspunkt, rent spild!

Vi er nået til et punkt, hvor hvis vi fortsætter med militære konflikter, med krige som konfliktløsning, vil vi sprænge os selv i luften, og det vil ikke være så smart. Hvis vi er den intelligente, kreative art på planeten, den eneste, der er kendt i universet indtil videre, burde vi så ikke være i stand til at styre os selv på en måde, så et broderligt eller søsterligt samarbejde mellem nationer er muligt? Jeg mener, at det er tilfældet, og det er den vision, der bør lede os.

Se på Beethovens {Niende Symfoni}, som er baseret på den smukke {Ode til glæden} af Friedrich Schiller, og lyt til denne musik, hvor der i korstemmen er et vers, "Alle mennesker bliver brødre": "{Alle menschen werden brüder}." Og det er det normale for menneskeheden at bevæge sig ind i fremtiden. [<https://www.youtube.com/watch?v=gm06Q4itv04>]

Og jeg tror, vi er nødt til at organisere os meget, meget hårdt og skarpt i de europæiske lande og i USA, så folk siger: "Vi bør ikke betragte Rusland og Kina som fjender, for det er de ikke!" Jeg mener, OK, du kan gøre hvem som helst til en fjende, hvis du bliver ved med at råbe ad dem og fortælle dem, hvor grimme de er, til sidst vil du få dem til at blive vrede, og du vil få Tredje Verdenskrig. Men jeg tror, vi er nødt til at tage dette skridt og virkelig arbejde sammen, bruge Europas og USA's industrielle kapacitet til at gå sammen med Rusland, Kina, Japan og Indien om at udvikle de dele af verden, der endnu ikke er udviklet. Så jeg tror, det er det perspektiv, vi

skal gå ind i.

Og hvad angår det andet spørgsmål, så tror jeg, at det kan lade sig gøre, men det vil kræve, at Verdensbanken ændres. Du ved, indtil videre har både IMF og Verdensbanken, som burde gøre noget andet, men ikke har gjort det – det burde de, fordi de er institutioner under FN, og derfor bør de repræsentere viljen hos flertallet af FN's medlemslande, og ikke kun hos den stærkeste af dem. Men indtil videre har IMF's betingelser og Verdensbankens lån dybest set ikke fremmet langsigtede investeringer. Verdensbankens lån var normalt altid for korte, de skulle betales tilbage for hurtigt, så det land, der havde modtaget lånet, sad på en stor gæld, men projektet havde endnu ikke resulteret i egentlig profit eller velstand. Så det var sådan, gældsfælden udviklede sig. Det var ikke Kina. Vi havde disse statistikker: Gælden er primært til bankerne i Paris-klubben.

Vi har brug for en reform: Jeg tror, at Verdensbanken kan spille en positiv rolle, men det kræver, at de ændrer deres politik. Hvis de ikke ønsker at gøre det, så tror jeg, at behovet vil være at opbygge den nye udviklingsbank, som alligevel allerede er på vej, fordi de nu vil begynde at udstede kredit baseret på lokale valutaer, på rupees, på rubler, på renminbi, andre valutaer. Og for eksempel har en af de russiske embedsmænd lige sagt, at de vil bruge de utrolige rupee-aktiver, som Rusland har fra handel med Indien, til at udstede kredit gennem den nye udviklingsbank til udviklingsprojekter. Så det er allerede ved at ske.

Man kan kun håbe, at der er folk i Vesten, i Norden, som er villige til at ændre sig, for det er, tror jeg, det store spørgsmål. Er vi i stand til at ændre os, når vi erkender, at vi var på det forkerte spor? Og det er det, vi er nødt til at organisere os hen imod.

SCHLANGER: For at følge med i disse hurtige udviklinger kan du altid gå ind på Schiller Instituttets hjemmeside

(<https://schillerinstitute.com>), og også {EIR}s hjemmeside på <https://www.larouchepub.com>, og det er her, du kan finde mange af de skrifter af Lyndon LaRouche, som Helga nævnte tidligere.

Helga, tak fordi du er med os igen i denne uge. Og jeg har en note fra en fast seer, som siger: "Tak Helga for at give mig min ugentlige dosis optimisme." Med det ser jeg dig i næste uge!

ZEPP-LAROUICHE: Ja. Og glem ikke at forberede dig på at deltage i den næste store demonstration foran FN den 21. september. Det er den internationale fredsdag. Og hvis du har andre demonstrationer og møder, så deltag i dem, for det er meget vigtigt, at vi øger bevægelsen for fred.

Helga Zepp-LaRouches hovedtale ved Schiller Instituttets videokonference den 9. september 2023: "BRIKS": En omstilling større end afslutningen på Den kolde Krig"

HELGA ZEPP-LAROUICHE: Det er yderst nødvendigt, at vi gør de almindelige borgere i de europæiske lande og USA – som dagligt bombarderes med en spærreild af nyheder i de etablerede massemedier, som alle generelt har et spin på en sådan måde, at de skaber en næsten helt fiktiv parallel virkelighed –

opmærksomme på den tektoniske forandring, der foregår i dette historiske øjeblik. For kun hvis de anerkender de valg, der klart ligger foran os, er der håb om en positiv vej ud af menneskehedens nuværende eksistentielle krise.

Det er på høje tid at gennemgå succesen og fiaskoen ved de officielle politikker i den seneste periode for at vurdere gyldigheden eller manglerne ved ens egne aksiomer for tænkning. Hvis der er noget, man kan lære af de to verdenskrige i det 20. århundrede, så er det antallet af fejlvurderinger fra deltagerne i disse krige. Med den parallel i baghovedet kan man kun råbe vagt i gevær på den mest skingre måde.

Den geopolitiske konfrontation mellem USA og NATO om Ukraine, som ikke startede "uprovokeret" den 23. februar 2022, men i virkeligheden allerede med den "orange revolution" finansieret af NED i 2004 og blev optrappet med Victoria Nulands Maidan-kup i 2014, fungerer tydeligvis ikke, som det var hensigten. Den hidtil usete række af sanktioner "ruinerede" ikke Rusland, som Annalena Baerbock havde ønsket, men forårsagede en vidtrækkende omdirigering af Rusland mod øst og syd. Men Ruslands forventning om, at den militære specialoperation skulle være kortvarig, blev heller ikke indfriet, da den russiske ledelse tydeligvis undervurderede effekten af NATO-operationerne i Ukraine efter Maidan-kuppet og befolkningens efterfølgende holdning, samt Vestens vidtrækkende vilje til militært engagement i Ukraine.

Nu er man nået til et militært dødvande, og fortsættelsen af de militære operationer kan på trods af alle nye våbenleverancer kun føre til en fuldstændig udmattelse af de menneskelige ressourcer i Ukraine, som allerede har lidt frygtelige tabstal, og faren for en optrapning til atomniveau, hvis enten Rusland ser sin territoriale sikkerhed truet, eller nogen mener, at en begrænset atomkrig er mulig.

Hvis europæerne troede, at deres eftergivenhed over for

kravene om stadig "flere våben" til Ukraine ville føre til en sejr for Ukraine på slagmarken, gik det heller ikke. I stedet befinder de europæiske nationer sig fuldstændig afskåret fra ethvert bånd til deres nabo Rusland, "energiafhængigheden" er flyttet fra Rusland til den meget dyrere amerikanske energi, og i mellemtiden har Tyskland mistet selv skyggen af en rest af suverænitet og dermed respekten i hele verden. Tyskland, det tidligere økonomiske kraftcenter i Europa, gennemgår hurtigt en afindustrialiseringsproces forårsaget af urimelige energipriser fra den vidunderlige beskyttelsesmagt og allierede USA, som ikke tøver med at lokke de slagte tyske industrier til at bosætte sig i USA ved hjælp af Inflation Reduction Act – for slet ikke at tale om Nord Stream-rørledningerne, om hvilke der ikke er nogen, som tror på den for sent opfundne historie om sejlbåden Andromeda. Et populært ordsprog i disse dage er: Hvad skal man med fjender, når man har venner som disse?

Tyskland er blevet forvandlet til en dørmåtte, der trampes på af NATO-støvler, mens det nuværende politiske lederskab med sin grønne atlantiske ideologi, som det ville være en omskrivning at kalde "tysk", spiller næsten alt væk, hvad alle generationer har bygget op af ruinerne efter Anden Verdenskrig. Halvdelen af den tyske middelstand, kilden til hele det sociale system i landet, er enten ved at gå fallit eller ved at forlade landet for at geninvestere i USA eller Kina. Den overvældende stemning i landet er desperation, restaurantejere, landmænd, håndværkere, butiksejere, sygeplejersker, alle former for serviceindustrier, føler alle, at bunden bliver trukket væk under dem, og de, der ikke ønsker at flytte til Alternativ für Deutschland, et højrefløjsparti med nogle gode pointer, men også uacceptable elementer i sig, føler, at de ikke har noget sted at vende sig hen. "Alt vil ramle mod muren," er en af de mest hørte sætninger i mange private diskussioner. Folk føler sig fuldstændig forrådt. Vi skal huske på, at det var den totale følelse af forræderi efter Versailles-traktaten, som var dødsstødet for Weimar-

republikken!

Men hvad de fleste borgere i Vesten ikke har nogen anelse om, er, at der foregår en meget større, meget mere betydningsfuld udvikling andre steder, i de dele af verden, som påvirkes af det, der foregår mellem NATO og Rusland, hvor "følgeskaderne", såsom høje energi- og fødevarerpriser i disse lande, blev betragtet som "ubetydelige". Og nu viser det sig, at den forglemmelse var den største fejlvurdering af alle.

De ensidige (og derfor ulovlige) sanktioner mod Rusland og en lang række andre lande, konfiskeringen af statslige aktiver og bevæbningen af dollaren oven i den mangeårige erfaring med uretfærdige handels- og kreditvilkår har ført til et gigantisk tilbageslag i landene i det Globale Syd, som siden har udviklet sig til den Globale Majoritet, der repræsenterer mere end 85% af verdens befolkning. NATO-landenes massive forsøg på at presse lande i Latinamerika, Asien og Afrika til at tage parti for "demokratierne" i den "regelbaserede orden" mod de formodede "autokratier" og "diktaturer" i Ukraine-konflikten gav grundigt bagslag. Disse landes identitet som en del af Den alliancefri Bevægelse og "Bandung-ånden", den store alliance mellem asiatiske og afrikanske lande fra konferencen i 1955, blev vakt til live igen og med den erindringen om, at det var Sovjetunionen, der havde hjulpet mange af udviklingslandene i deres kamp for uafhængighed mod kolonimagterne.

Da Lyndon LaRouche, min afdøde mand, i 1975 første gang foreslog et alternativ til IMF og dens betingelser med forslaget om IDB, der skulle udstede kreditlinjer på 400 mia. dollars om året til industrielle udviklingsprojekter, blev dette forslag helhjertet støttet af NAM, Den Alliancefri Bevægelse, der indarbejdede det i deres endelige resolution i Colombo, Sri Lanka, som allerede dengang repræsenterede 75% af verdens befolkning. Finansmagternes reaktion var brutal: Indira Gandhi og fru Sirimavo Bandaranaike blev fordrevet fra magten, premierminister Zulfikar Ali Bhutto og premierminister Indira Gandhi blev flere år senere myrdet. NAM spillede en

afdæmpet rolle i mange år fremover som følge af disse angreb.

Lyndon LaRouche, hvis 101-års fødselsdag vi fejrede i går, og hans internationale bevægelse fortsatte ufortrødent med at skrive udviklingsplaner, en omfattende infrastrukturplan for hele det afrikanske kontinent, præsenteret i 1976 på en konference i Paris, Operation Juárez for Latinamerika i samarbejde med den mexicanske præsident López Portillo, en 50-årsplan for Stillehavsområdet i lyset af den forventede stigning i befolkningstæthed i den del af verden, en 40-årsplan for Indien, som Mrs. Gandhi begyndte at gennemføre, Oasis-planen for Sydvestasien, og i 1991, da Sovjetunionen gik i opløsning, den Eurasiske Landbro, den Nye Silkevej – alle disse programmer blev præsenteret på bogstaveligt talt hundredvis af konferencer og seminarer på fem kontinenter.

Efter at præsident Xi Jinping præsenterede konceptet for Den Nye Silkevej i Kasakhstan for præcis 10 år og 2 dage siden, ignorerede vestlige regeringer, tænketanke og medier på forbløffende vis dette program, som helt klart var det største infrastrukturprogram i historien nogensinde, endog i en størrelsesorden større end Marshall-planen for Europa efter Anden Verdenskrig.

Men for landene i det Globale Syd blev Bælte- og Vej-Initiativet (BVI) den afgørende faktor, der gjorde det muligt for mange af dem for første gang for alvor at igangsætte infrastrukturprogrammer, industriparke, avancerede videnskabsprojekter osv. Fra slutningen af 2017 skiftede holdningen i Vesten til BVI pludselig fra ligegyldighed til fjendtlighed, først i Pentagons sikkerhedspapirer og derefter synkroniseret i alle vestlige medier og tænketanke blev Kinas fremgang karakteriseret som "systemisk rival" og "modstander", hvilket kulminerede i den nylige "afkobling" og "derisking"-vanvid. Med den nylige udvidelse af BRIKS til BRIKS-11 og den tilkændegivne interesse fra omkring 40 andre lande for at slutte sig til, er ideen om en fuldstændig afkobling fra Rusland og Kina mere end absurd: Den er selvmorderisk.

Perspektivet med at skabe to mere eller mindre adskilte blokke er i realiteten ikke gennemførligt og kan kun ses som et nytteløst forsøg på at svække en modstander økonomisk før et planlagt militært angreb, som i betragtning af eksistensen af flere tusinde atommissiler ville betyde udslettelsen af den menneskelige art og dermed alt liv på jorden.

Det er tid til en grundlæggende strategisk genovervejelse. Er det ikke nu mere i USA's og de europæiske nationers interesse at tage initiativ til at samarbejde med alle landene i det Globale Syd og opbygge en velstående verden for alle nationer, end at løbe risikoen for at føre en politik, der kan føre til "historiens afslutning", om end på en anden måde end Francis Fukuyama, faderen til alle politiske fejlvurderinger, fantaserede om?

Her til morgen kom der nyheder om, at premierminister Modi på det igangværende G20-topmøde i New Delhi for længst havde bekendtgjort, at Den afrikanske Union er blevet optaget i G20 og dermed i G21. Det er positivt, men helt utilstrækkeligt. For at eliminere faren for en tredje, denne gang termonuklear krig, er vi nødt til at skabe en helt ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til sikkerheden og de økonomiske interesser for alle nationer på planeten. Og det er kun muligt, hvis det er baseret på alles udvikling, på næstens, den andens, interesse og skabelsen af en fælles fremtid, som er lovende og opløftende for hele menneskeheden.

Det omfattende studie, som Schiller Instituttet udgav i 2014 som respons på præsident Xis meddelelse fra 2013 i Kasakhstan, "Den Nye Silkevej bliver Verdenslandbroen", kan være grundlaget for en sådan fredsorden for det 21. århundrede. Den giver en klar retning for den økonomiske opbygning af alle dele af planeten, konkrete planer for at overvinde underudviklingen i det Globale Syd, såvel som konkrete retningslinjer for genopbygningen af de forfaldne økonomier i det Globale Nord. Sammen med de ti principper, jeg foreslog

for en sådan ny arkitektur, kunne disse forslag være grundlaget for ethvert seriøst forsøg på at finde en løsning på den nuværende krise. Hvorfor ikke afholde et særligt møde i FN's Generalforsamling for at diskutere en sådan ny international arkitektur, når så mange mennesker verden over tydeligvis er bekymrede over truslen mod verdensfreden?

Ideen om en Verdenslandbro, der forbinder alle infrastrukturelt udviklede kontinenter gennem tunneller og broer, så man snart kan rejse med et maglev-tog (magnetisk svævebanetog) fra sydspidsen af Argentina eller Chile op nordpå gennem Amerika via Beringstrædet hele vejen langs Den transsibiriske Jernbane til Gibraltar og videre gennem Afrika til Kap det gode Håb. Dette vil være realiseringen af den tyske økonom Friedrich Lists vision og hans "rum- og tid-økonomi", hvor han skitserede, hvordan et avanceret transport- og kommunikationssystem med høj hastighed, tæt regelmæssighed og omkostningseffektiv infrastruktur ville give mulighed for nye niveauer af de mentale og materielle produktive kræfter. Denne udvikling ville så føre til en "planetens republik", som han kaldte det, baseret på "menneskehedens økonomi", som ville gøre det muligt, at alle talenter ville udveksle deres ideer og arbejde sammen på alle områder inden for videnskab og kunst og alle vidensområder, hvilket igen ville øge effektiviteten af alle menneskehedens kræfter, det stik modsatte af "afkobling" og "derisking", naturligvis.

En lignende idé om menneskehedens fremtidige udvikling til at blive et stort fællesskab for hele verden, en "datong shijie", kan man også finde hos Cai Yuanpei, den første undervisningsminister i Republikken Kina og præsident for Peking Universitet, som introducerede Schillers begreb om æstetisk uddannelse i Kina. Det var tydeligvis den samme evolutionære medfødte idé, der styrede Nicholai af Kusas idé om harmoni i makrokosmos baseret på den bedste gensidige udvikling af alle mikrokosmos. Gottfried Wilhelm Leibniz' idé om en forudbestemt harmoni i universet repræsenterer den samme

idé; Vernadskys forestilling om noösfærens stigende dominans over biosfæren ligeså. Og jeg husker udmærket, hvordan Lyndon LaRouche forbløffede sine medarbejdere, da han talte om, at på trods af den nuværende betydning af nationalstatens suverænitet, så ville det ikke være det sidste stadie i menneskehedens evolutionære udvikling.

Se på det seneste gennembrud, som Kina gjorde inden for kontrollerbar kernefusionsteknologi til en ny generation af en "kunstig sol", Huanliu-3, for en uge siden. Ifølge China National Nuclear Corporation (CNNC) realiserede de for første gang high-confinement mode-drift med en plasmastrøm på 1 million ampere. High-confinement-mode bruges også som standard-mode i International Thermonuclear Experimental Reactor (ITER) i Cadarache, Frankrig, som drives af syv medlemslande: Kina, EU, Indien, Japan, Rusland, Sydkorea og USA. Denne ibrugtagne sikre form for kerneenergi er, når den er fuldt realiseret, en af de teknologier, som vil fjerne grundlaget for geopolitisk rivalisering, fordi den vil gøre energi så rigelig og billig, at det vil være billigere end at fortsætte militære konflikter.

Perspektivet for et helt nyt paradigme i internationale relationer er i horisonten, og det kan komme meget hurtigere, end de fleste kan forestille sig. En ændring i USA ved det næste præsidentvalg kan bringe USA tilbage på vejen mod en republik. Som Sergej Glazyev antydede, vil en ny BRIKS-valuta sandsynligvis materialisere sig i 2024 under Ruslands formandskab for BRIKS, hvilket kan vise sig at være redningsbåden for det globale finansielle system.

Så der er al mulig grund til et kulturelt optimistisk syn på menneskehedens fremtid, forudsat at vi erstatter had, misundelse og vrede med kærlighed, generøsitet og nysgerrighed over for de andre kulturers potentiale. Vi har stadig tid til at nulstille aksiomerne i vores tænkning.

Live dialog med Helga Zepp-LaRouche: Gå sammen med det Globale Syd!

Ikke korrekturlæst.

6. september 2023 (EIRNS)-Onsdag den 6. september 2023
(<https://youtu.be/uEV0KcnRrSs>)

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores live-dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 6. september 2023. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært. Hvis du vil deltage i diskussionen med spørgsmål eller kommentarer, kan du sende dem til os på questions@schillerinstitute.org.

Vi er på vej ind i en meget travl periode med konferencer, der har stor betydning for opbygningen af en ny udviklingsarkitektur: Der er et ASEAN-topmøde i gang i Indonesien; G20-topmødet finder sted i Indien på lørdag [9. september]. Eastern Economic Forum er på vej i Vladivostok. Alt dette følger udvidelsen af BRIKS, som sætter overgangen ud af den unipolære orden på dagsordenen. Selvfølgelig afholder Schiller Instituttet en online-konference den 9. september, som vil behandle disse spørgsmål under temaet "Lad os gå sammen med den Globale Majoritet om at skabe et nyt kapitel i verdenshistorien!"

(https://schillerinstitute.nationbuilder.com/conference_20230909).

Helga, kan du opsummere for os, hvor tingene står efter BRIKS-topmødet og frem mod disse begivenheder?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Ja. Ifølge en insider, som er meget involveret i opbygningen af dette nye økonomiske system, foregår opbygningen af et nyt økonomisk system med en utrolig hastighed, som selv han, som er en gammel kending i disse sammenhænge, finder fuldstændig overraskende. For tingene bevæger sig meget hurtigt. Jeg tror, at det mest indlysende er, at mens BRIKS 11-processen er i gang, vil yderligere seks lande slutte sig til BRIKS i begyndelsen af næste år. Et af dem, Argentina, er under voldsomt angreb fra de finansielle magthavere, og jeg er sikker på, at det vil komme op i diskussionsperioden. Ikke desto mindre inspirerer denne proces alle landene i det Globale Syd.

På den anden side er det også meget tydeligt, at det såkaldte Globale Nord, dvs. de nordatlantiske lande på begge sider af "dammen", på en eller anden måde ikke reflekterer over, hvad det betyder, at størstedelen af verden bevæger sig i en anden retning. Men det er meget tydeligt, at selvom krigen i Ukraine ikke fører nogen steder hen, i hvert fald ikke set fra dem, der gerne vil have Ukraine til at vinde, så eskaleres den, og det indebærer mange farer. Men der er også et klart tegn på, at man i stigende grad vil flytte konflikten til Indo-Stillehavsområdet, eller et andet aspekt af konflikten til Indo-Stillehavsområdet, til Taiwan, og at man bare vil fortsætte med at gøre, hvad man gjorde før: Forsøge at få et globalt NATO, et unipolært, som ikke længere eksisterer.

Samtidig er det på grund af massemediernes kontrol kun den lille del af befolkningen i alle lande, som er selvmotiverede, og som individuelt følger deres egne kilder, læser og ser tv og radio og medier fra Kina, Rusland og Afrika, som er helt klar over, at der med BRIKS-udviklingen er opstået en helt ny strategisk situation, som også skaber helt nye muligheder for lande som for eksempel Tyskland eller Italien og Frankrig. Men størstedelen af befolkningen er ikke klar over det, for hvis man læser om BRIKS-relaterede udviklinger, er det eneste, man læser, "spændinger mellem Indien og Kina"; det er grunden til,

at Xi Jinping ikke tager til G20-topmødet i New Delhi. Putin tager ikke af sted, så det er klart, at Bloomberg siger, naturligvis med henvisning til unavngivne kilder, at dette vil blive brugt af europæerne til at lægge det største pres på afrikanerne for at få dem til at tage afstand fra Rusland og Kina.

Nu vil jeg sige, at det er for sent. For bevidstheden hos landene i det Globale Syd, i Latinamerika, i Afrika, i Asien, om denne nye strategiske, lad os sige "opdeling" – at størstedelen af det, der tidligere blev kaldt den alliancefri bevægelse, nu for alvor forsøger at etablere deres eget økonomiske system, som giver mulighed for udvikling for dem alle – det er ustopeligt. Jeg mener virkelig, at intet kup, intet forsøg på at destabilisere dem via farverevolutioner og de sædvanlige ting, vil være tilstrækkeligt, for lige nu befinder vi os i en historisk forandring, tror jeg, som kun sker én gang i tusind år, fordi dette afslutter kolonialismen, som startede omkring år 1500.

Så jeg tror også, at man kan fortolke det faktum, at Rusland og Kina ikke tager af sted – i hvert fald ikke statslederne – til G20-topmødet i Indien, og at de i stedet sender deres udenrigsministre, sådan, at tillidsbruddet mellem det Globale Syd og NATO er så dybt, at de måske betragter andre møder som vigtigere, som ASEAN og helt sikkert det kommende Vladivostok-møde [den 10.-13. september], for det er her, de udfærdiger deres traktater, laver deres investeringsplaner og så videre.

Så alt, hvad jeg siger, er, at hastigheden af integrationen absolut eskaleres og fortsætter. De vestlige etableringer er absolut ikke villige til at erkende, at alt det, der sker, ikke er Ruslands eller Kinas eller nogen af disse landes onde gerninger, men at det er et tilbageslag for deres egen politik. Befolkningerne i Vesten er stadig, for det meste, relativt uvidende, men de, der forstår, at vejen ud af den økonomiske og finansielle krise i Europa, for eksempel i Tyskland og andre lande, ville være at samarbejde fuldt ud med

landene i det Globale Syd. Det er det, Schiller Instituttets konference den 9. september handler om: Vi har fremragende talere, der i høj grad repræsenterer det Globale Syd, så du vil høre fra første parket, hvad der er den virkelige hensigt med lande som dem i Latinamerika, Afrika og Asien. De har tydeligvis et helt andet syn på verden: De er ekstremt optimistiske, de taler om rumsamarbejde, atomkraft, gennembrud inden for termonuklear fusionskraft. Så hvis du vil have en optimistisk idé om fremtiden, så bør du helt sikkert tune ind kl. 9 på lørdag til Schiller-konferencen og blive en del af denne bevægelse, for det er et af de mest spændende øjeblikke i historien at se fremkomsten af et system, der vil sætte retfærdighed på [dagsordenen] (https://schillerinstitute.nationbuilder.com/conference_20230909).

SCHLANGER: Lad mig følge op på det, du sagde om, at Xi Jinping ikke tager til G20: En amerikansk blogger, der følger os tæt, skriver: "Tak, Helga, for det arbejde, du gør. De amerikanske medier skriver om, hvad de kalder en økonomisk nedsmeltning i Kinas ejendomssektor, og der er spekulationer om, at præsident Xi Jinping er i politiske problemer. Hvad er dine tanker om dette, eller er det bare mere psykologisk krigsførelse mod Kina?"

ZEPP-LAROUCHE: Det er absolut tilfældet. Jeg mener, se på, hvad Kina gør: De har virkelig forvandlet ikke bare Kina, men mange, mange lande i Afrika og andre dele af det Globale Syd. Og disse lande er blevet venner, ikke bare allierede eller partnere, men venner! Jeg mener, afrikanerne siger: "Kina er en ven af Afrika," og de har rigeligt med beviser på det.

Nu er det sandt, at det kinesiske byggeri nogle gange bevæger sig fremad, fordi de har en stor befolkning på 1,4 milliarder mennesker, og når man skal skaffe boliger til så mange mennesker, kan man ikke gøre det på samme måde som i USA i forstæderne, hvor man bygger det ene hus efter det andet med en baggård og en lille have foran. Man er nødt til at have en

byggeplanlægning, hvor man skaffer boliger til alle. Og sommetider, og det skete tidligere, og det sker måske også til en vis grad nu, at nogle af disse bygningskomplekser står tomme i en kort periode. Men det har altid været en ekstremt kort periode, før disse byggerier er blevet fyldt med folk, der flytter ind. Så man kan lave en forkert historie ud af hvad som helst: Man kan tage statistikker og tage segmenter, og så kan man tage et andet segment fra den samme statistik og bevise det stik modsatte.

Så jeg ville ikke tro på det, for se, hvad der sker i Europa! Tyskland er ved at kollapse: Ikke Kina. USA's infrastruktur er i en afgrundsdyb tilstand. Se på infrastrukturen i Kina: Hvis man tager alle parametre i den fysiske økonomi, er Kina stadig motoren i verdensøkonomien, og alle dommedagsprofetierne vil ikke ændre på det.

SCHLANGER: Et opfølgende spørgsmål til dette kom fra Dr. Balkrishna K., som spørger: "Hvad er de kortsigtede og langsigtede effekter af Bælte & Vej Initiativet i det Globale Syd?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at der på kort sigt vil være flere af den slags projekter, vi har set med de forskellige korridorer, omkring seks store korridorer i forskellige dele af verden; flere af de hurtige tog, som vi ser mellem Kunming og Laos, eller mellem Bandung og Jakarta i Indonesien; flere projekter af den slags, som er begyndt at transformere Afrika, især i de sidste 10 år. Så jeg er sikker på, at det vil fortsætte. Jeg tror, at der i det lange løb vil blive lagt meget mere vægt på at opgradere arbejdsstyrken: Kina er allerede begyndt at gøre det ved at invitere titusindvis af studerende til at komme til Kina for at blive uddannet, eller ved at flytte kinesiske teams til forskellige lande.

Men Kina forsøger ikke at blive den nye hegemon. Det er bestemt ikke min vurdering, og jeg vil tro, at hvis BRIKS-Plus fortsætter med at ekspandere, som det bør og skal, for at

skabe en ny økonomisk verdensorden, så vil alle de andre lande, der har betydelige industrielle kapaciteter, som Indien, som Japan, som Tyskland (hvis det ikke er afviklet inden da), Schweiz, Italien, andre lande, der har betydelige, især maskinværktøjssektoren, de vil alle blive en del af en arbejdsdeling. Se på, hvad der sker i Sydvestasien, som var et område med fuldstændig kolonialistisk ødelæggelse i de sidste næsten hundrede år, men nu, på grund af tilnærmelsen mellem Iran og Saudi-Arabien, og fordi Tyrkiet spiller en særlig rolle i denne konstellation, er der faktisk en chance for, at alle de konflikter, der eksisterede mellem shia- og sunnimuslimerne, kan udelukkes og overvindes gennem fælles økonomisk udvikling.

Folk siger altid, hvem vil være det land, der har fordele? Hvis du ser på det som en længere bue, er det ligegyldigt, om du begynder at bygge en jernbane nord-syd i dette land eller øst-vest, for til sidst vil infrastrukturen blive integreret i hele verden, fordi det er sådan, det hænger sammen. Hvis man går hundrede eller to hundrede år tilbage, var infrastrukturen meget begrænset: Man havde kun nogle få jernbaner, nogle få veje, nogle få vandveje; men efterhånden som udviklingen af industrien, og især industrien, skred frem, blev infrastrukturen mere tæt. Se på Tyskland: Da Tyskland var på sit højeste, hvilket desværre er flere årtier siden nu, havde vi en fremragende infrastruktur, der integrerede motorveje, jernbaner og vandveje, og man kunne sende fragtgods og andre varer fra den ene til den anden, fra vandveje, til jernbane til lastbil, indtil man nåede den endelige destination – og man forsøgte at minimere lastbilaspektet af transporten; Men det var et meget integreret, meget tæt infrastrukturnetværk, og det er netop det, at jo mere udviklet et land bliver, jo vigtigere er det at have en integreret infrastruktur, fordi det reducerer transporttiden, tabet af effektivitet og så videre.

Så da Xi Jinping annoncerede Den Nye Silkevej i 2013, for ti

år siden, i Kasakhstan, offentliggjorde vi hele vores studie. For vi havde foreslået det, vi kaldte Den Eurasiske Landbro i 1991, da Sovjetunionen kollapsede. Vi foreslog en eurasiske landbro, der forbinder Europa og Asien gennem infrastrukturkorridorer. Og det er, i en vis forstand, det, der blev til den Nye Silkevej – vi kaldte den allerede “Den Nye Silkevej” i 1991. Og da Xi Jinping annoncerede Den Nye Silkevej i 2013, udgav vi alle vores studier i en stor bog med titlen The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge. Faktisk har man infrastrukturplaner om at forbinde sydspidsen af Argentina og Chile, hele vejen op gennem Latinamerika, Mellemamerika, Nordamerika; og så forbinde gennem en tunnel eller en bro over Beringstrædet til den eurasiske forbindelse, dybest set den transsibiriske jernbane og andre linjer, der går hele vejen til spidsen af Spanien, og går fra Gibraltarstrædet ind i Afrika og hele vejen ned gennem et infrastrukturnetværk til Kap det Gode Håb.

Så teoretisk set, hvis dette program blev realiseret, kunne man rejse med maglev-hurtigtog fra spidsen af Argentina eller Chile, hele vejen gennem Beringstrædet, tværs over Eurasien, til Kap det Gode Håb i Sydafrika.

Se, det kommer til at ske! Det vil helt sikkert ske, for det er den måde, menneskeheden udvikler sig på. Så i det lange løb ser jeg Bæltet og Vejen blive en integreret del af et fælles infrastrukturnetværk, hvor alle de forskellige lande i BRIKS-Plus og den nye økonomiske verdensorden samarbejder til gavn for alle de lande, der deltager i det.

Hvis vi ikke oplever Tredje Verdenskrig, vil jeg være helt sikker på, at det er det, der vil ske.

SCHLANGER: Helga, vi får masser af spørgsmål fra hele verden, så jeg vil kombinere flere af dem for dig. Dette kombinerer to spørgsmål om Tyskland: En tysker, der nu bor i Canada, skriver, at hun væmmes ved det, der foregår i Tyskland. Hun henviser til kansler Scholz' bekræftelse af, at Tyskland ikke

skal have atomkraft, de kommende møder med den kemiske sektor, kollapset i bilsektoren, og hun spørger: "Hvad er der galt med det tyske folk? Hvor længe vil de tolerere denne koalition [regering]?" Og det andet spørgsmål fra en ph.d.-studerende i USA sagde, at han lige havde læst en bog, *When Kings Depart*, om hvad der blev gjort mod Tyskland under Versailles-traktaten. Og han sagde: "Kan du sammenligne det, der bliver gjort mod Tyskland i dag, med det, der blev gjort af briterne og franskmændene, især efter Første Verdenskrig i Versailles?"

ZEPP-LAROUCHE: Det er to meget gode spørgsmål. Jeg mener, at den nuværende tyske regering ledes af en kombination af uvidende og svage personer. Derfor, når man ser på tysk politik lige nu, under kansler Olaf Scholz – nu bærer han klap for øjet – er den ensidig. Det er mildt sagt! Den kigger kun i retning af Atlanterhavet, og jeg tror, at han bærer klap for øjet, så han ikke behøver at se resten af verden: Han kan bare følge sit tunnelsyn om at være en god vasal.

Når man ser på retningen for tysk politik under denne ledelse, minder det mig om en skildpadde, der har trukket hovedet ind og så bevæger sig baglæns; den har sat bagtroppen i bevægelse. Så Tyskland bevæger sig tilbage til middelalderen. Det er forfærdeligt! Vi sidder på en krudttønde, for jeg og mange andre medlemmer af Schiller Institutet har haft mange diskussioner i de seneste uger, og det, man finder ud af, er, at den tyske befolkning er i en tilstand af absolut anspændthed: Hvis man spørger nogen, så siger de: "Alt det, vi har bygget op efter Anden Verdenskrig, er ved at falde sammen! De er ved at ødelægge det! Al den lovgivning, de laver, ruinerer Tyskland!" Og det er stemningen i Tyskland. De er vrede.

Problemet er, at de ikke rigtig kan se, hvad de skal gøre. Der er partiet Alternativ for Tyskland (AfD), som har haft en stor stigning i popularitet på grund af denne frustration. Men der er også grænser, for desværre er der bare nogle frustrerede mennesker i det, men de har også nogle ret uheldige

karakterer, så det er ikke rigtig et alternativ for de fleste mennesker. Det efterlader den almindelige borger uden meget håb.

Jeg tror derfor, at det vigtigste er at sprede nyheden om, hvad BRIKS-landene gør, for når folk i Tyskland forstår, at BRIKS ikke er Tysklands fjende, men partneren og den potentielle fremtidige vej ud, så kan problemet løses. For Tyskland har været en eksportorienteret nation i hvert fald siden Bismarcks tid, og Tyskland har ikke mange råstoffer, og dets høje levestandard var resultatet af en høj grad af videnskabelig og teknologisk udvikling og eksport af disse varer, som derefter blev meget berømte med synonymet "Made in Germany". Det blev oprindeligt givet til Tyskland af besættelsesmagterne som et tegn på skam – "made in Germany", det "Germany", du ved – men på grund af det tyske folks arbejdsomhed blev det til et æresmærke. Og folk sagde: "Åh, 'made in Germany', det er høj kvalitet", og derfor ville folk købe disse produkter, selv om de var lidt dyrere end fra andre lande, fordi det stod for ekspertise.

Men det er nu ved at forsvinde. Tyskland sakker bagud med hensyn til patenter, med hensyn til biler – Tyskland plejede at være et førende bileksporterende land; det falder nu meget hurtigt tilbage. Og med det sank mange andre også.

Så Tyskland står over for et økonomisk kollaps, som jeg forudser vil ramme i det kommende efterår og vinter, i stor stil. For så vil de høje energipriser betyde, at mange mennesker vil blive hårdt ramt; mange virksomheder vil gå konkurs, hvilket allerede er ved at ske – restauranter, kunsthåndværk, industri på mellemniveau vil alle kollapse. Og på det tidspunkt tror jeg faktisk, at det hele vil eksplodere. Og derfor er det ekstremt vigtigt, at nyheden om potentialet i at samarbejde med BRIKS-landene om udviklingen af det Globale Syd er det punkt, der virkelig kan ændre Tysklands retning.

Det er derfor, vi afholder disse konferencer; det er derfor,

at hvis du er tysker og bor i Canada, så hjælp os med at sprede nyheden om det. Hvis du har slægtninge, så gør dem opmærksomme på vores kommende konference, og hvad vi gør, for vi har brug for en masse mennesker, der kæmper sammen med os, for det er en stor kamp, og besættelsesmagterne besidder stadig Tyskland i meget høj grad. Eftersom folk ikke er suveræne i deres hoveder, for slet ikke at tale om landets praktiske suverænitet, er vi stadig nødt til at kæmpe meget hårdt.

I forhold til det andet spørgsmål vil jeg sige, absolut, ja. For set fra imperiets synspunkt – og hvis man ikke forstår imperier som lande, men som et oligarkisk system, der bevægede sig fra det romerske imperium og endda før, fra det persiske imperium, det romerske imperium, det byzantinske imperium, det osmanniske imperium, det venetianske imperium, det anglo-hollandske imperium, det britiske imperium, og måske kan man sige det anglo-amerikanske imperium i dag, så har de grundlæggende set Tyskland som en potentiel trussel mod det oligarkiske system.

Hvorfor siger jeg det? Af forskellige årsager producerede Tyskland adskillige tænkere, som var virkelig fremragende: Nicolas af Kues i det 15. århundrede, Kepler, Leibniz; inden for klassisk musik, med få undtagelser som Verdi og nogle andre, kommer meget af det fra Tyskland – den store klassiske musik. I litteraturen havde man store digtere som Lessing, Schiller, Heine, Goethe til en vis grad; og mange andre gennembrud inden for videnskab, opdagelser. I den klassiske periode i Tyskland havde man så kombinationen af Friedrich Schiller, som var en tårnhøj gigant, der udviklede den æstetiske uddannelse som en måde at gøre folk frie på, den indre frihed; og han havde en ven, Wilhelm von Humboldt, som gjorde Schillers teori om æstetisk uddannelse til et uddannelsessystem, det berømte Humboldt-uddannelsessystem. Og på trods af, at Wilhelm von Humboldt som en af de preussiske reformatorer kun var i embedet i meget kort tid, jeg tror

mindre end et år, var han stadig i stand til at indføre sit system, det Humboldtske Gymnasium, studie- og undervisningsprincippet på universitetet, så Humboldts indflydelse var meget langt ud over hans faktiske tid i embedet. Og jeg tror, at hvis han var blevet i embedet – det var en proces, der blev afsluttet med Wienerkongressen og Metternichs reformer – hvis han kunne være blevet længere og have implementeret Humboldts uddannelsessystem fuldt ud, ville hvert barn have haft chancen for at blive et geni. Og der er ingen større trussel mod oligarkiets system end at have en masse genier, som er indre frie, indre styrede mennesker, der ikke vil acceptere at være underlegne i forhold til en eller anden adelig eller en eller anden konge eller en eller anden prinsesse eller en eller anden overflødig person. Jeg tror, at det er grunden til, at briterne senest fra begyndelsen af det 19. århundrede, og i stigende grad med Bismarck og industrialiseringen, udså sig Tyskland som et sted, der skulle undertrykkes. Og det var tilfældet med Versailles. Man kan endda sige, at det i meget høj grad var med til at motivere Første Verdenskrig. Versailles var den bevidste idé om at holde Tyskland nede. Med [Rapallo traktaten] (https://larouchepub.com/other/editorials/2022/4916-on_the_100th_anniversary_of_th.html) [i 1922 mellem Tyskland og Sovjetunionen] forsøgte man at omstøde det. Mordet på [den daværende tyske udenrigsminister] Walther Rathenau skulle virkelig sikre, at Tyskland ikke ville komme sig igen. Og selv sponsoratet af Hitler gennem internationale finansielle kræfter havde den idé, at hvis man sætter Hitler til magten, vil en krig mellem Tyskland og Rusland være det logiske resultat. I efterkrigstiden handlede det igen om at holde Tyskland nede: Hvad er formålet med NATO? "Hold amerikanerne inde, hold russerne ude, og hold tyskerne nede," det var det britiske slogan, og det vidste alle.

Da den tyske genforening fandt sted i 1990, havde Tyskland fået sin ret til suverænitet på grund af den fredelige revolution i Østtyskland. Ikke desto mindre blev mekanismerne

sat i fokus for at holde Tyskland nede igen ved at underlægge det euroen og Maastricht-aftalen.

Så det er en lang historie, at oligarkiets mål var at holde Tyskland nede. Eftersom de fleste mennesker ikke rigtig har studeret den historie, er de stort set på bar bund. Jeg har længe været af den opfattelse, at folk er nødt til at studere deres historie for at forstå, hvorfor vi er, hvor vi er. Men for at vende tilbage til svaret på det første spørgsmål, så tror jeg, at der er en meget hurtig vej ud, og det er: Gå sammen med BRIKS, og gå sammen med størstedelen af verdens befolkning, og Tyskland vil have en middelstor, middelmådig plads, men en smuk plads, hvis vi genopliver vores egne klassiske traditioner.

SCHLANGER: Jeg vil gerne se, om vi kan få to spørgsmål mere, som er vigtige. Det ene er fra Menashe, som spørger: "Hvordan kan den potentielle tilføjelse af Den Afrikanske Union til G20 påvirke BRIKS-Plus-nationerne?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, det bør ske. Jeg ved ikke, om G20 vil være formen for evigt, for det er igen ikke helt repræsentativt – hvorfor disse 19 lande plus EU; hvis EU kan være med som medlem, så bør Den Afrikanske Union så meget desto mere også være medlem. Så jeg går ind for det, men jeg tror heller ikke, at kombinationen af G20 er det sidste ord. For hvorfor ikke have en repræsentation af alle: G1 eller G-All. Det er FN dybest set allerede, og man kunne overveje reformer af den struktur, som ville sikre, at alle nationers stemmer på planeten bliver hørt og er effektive.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra Pat, som sagde: "Tak til Schiller Institutet for at adressere angrebene på Argentina," som selvfølgelig var et af de lande, der blev føjet til BRIKS på topmødet i sidste uge i Sydafrika. Hun spørger: "Kan du se, at det argentinske folk står stærkt og engageret i denne politik? Hvordan kan vi støtte dem?"

ZEPP-LAROUCHE: Tja, jeg tror, at kampen for Argentina er en kamp for hele menneskeheden: For Argentina er ikke et tilbagestående land. Argentina plejede at være nummer tre i verden i begyndelsen af det 19. århundrede, så det har en tradition for at være en stolt og udviklet nation. Og det har været under angreb fra IMF, fra briterne – tænk på Malvinas-krigen i 1982, som de kaldte "Falklandskrigen", men som i virkeligheden var Malvinas-krigen. Så Argentina er, igen, et af de lande, som oligarkiet har været meget efter.

Schiller Instituttet cirkulerer i øjeblikket et politisk dokument, som forsvarer [Argentina](<https://schillerinstitute.com/blog/2023/09/05/an-emergency-program-to-save-argentinathe-newest-member-of-the-brics/>), og det har en række programmatisk forslag, som stammer fra min afdøde mand, Lyndon LaRouche, der i 1982 havde designet et lignende program til den daværende mexicanske præsident José López Portillo, da [López Portillo](<https://store.larouchepub.com/product-p/eirsp-1982-10-0-0.htm>) havde bedt ham om at hjælpe mod den kapitalflugt, som var organiseret mod den mexicanske peso.

Så vi cirkulerer dette dokument, " Et nødprogram til at redde Argentina, det nyeste medlem af BRICS," og det foreslår foranstaltninger, som, hvis de blev gennemført, ville løse problemet: først og fremmest at indføre kapitalkontrol for at forhindre kapitalflugt; nationalisere centralbanken; udstede kredit på grundlag af ethvert lands suveræne ret til at udstede kredit til klart defineret udvikling; lavrentelån med lang løbetid. Samtidig skal man vælge visse projekter, som løfter landet ind i en ny retning: Et af dem er den bi-oceaniske jernbane, som vil hjælpe hele Latinamerika med at blive mere integreret og produktivt; og gør Argentina til medlem af de rumfarende nationer, for Argentina har en tradition for rumforskning, og andre latinamerikanske lande bør også være en del af det, i tråd med hvad den indiske premierminister Modi sagde på BRIKS-topmødet, nemlig at han

ønsker at skabe et konsortium for rumforskning for BRIKS.

For hvis landene tager springet, så at sige, og bliver en del af den utroligt spændende oplevelse, det er at have månemissioner – Indien har nu en mission til Solen, hvor de observerer processerne i Solen. Tidligere var der missioner til Mars, ud over den nuværende mission til Månen. Det katapulterer et land ind i en helt anden retning, hvor man går efter maksimale videnskabelige gennembrud, og især ændrer det folks identitet fra bare at være jordboere, der tror, at vi har begrænsede ressourcer og al denne grønne propaganda, til at indse, at universet er så gigantisk stort, og at der ikke er nogen grænser for vækst. Og det er den vigtigste oplevelse, et land kan få.

Så gå ind på vores hjemmeside, download dette papir, og spred det vidt og bredt, for det er ikke kun for [Argentina] (<https://schillerinstitute.com/blog/2023/09/05/an-emergency-program-to-save-argentinathe-newest-member-of-the-brics/>): Det er noget, som alle lande har brug for at vide, hvis de ønsker at forsvare deres eget folks fælles bedste.

Jeg tror, der er meget at gøre, men jeg vil virkelig appellere til jer, vi har brug for en masse mennesker, der arbejder sammen med os, kæmper sammen med os, for det er den mest spændende periode i historien lige nu, fordi det er muligt at skabe en forandring til det bedre!

SCHLANGER: Helga, endnu en gang tak, fordi du er med os i dag. Jeg synes, folk skal tage til sig, hvad du siger. Opgive at være en tilskuer eller en klynker. [Tilmeld dig](https://schillerinstitute.nationbuilder.com/conference_20230909) på Schiller Instituttets hjemmeside til konferencen den 9. september på lørdag. Og tilmeld andre mennesker! Få en hel diskussionsgruppe i gang! Folk klager hele tiden over, at der er et "censurindustrielt kompleks", der forhindrer dig i at vide, hvad der foregår. Bryd det! Få folk involveret i diskussionen. Og Helga, jeg tror, vi ses i næste uge, men folk

bør komme på lørdag til onlinekonferencen.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg håber at se jer der!

Webcast med Helga Zepp-LaRouche: I lyset af BRIKS-topmødet, lad os tale om at gøre en ende på det Globale Nords isolation!

Onsdag, August 23, 2023

HARLEY SCHLANGER: Hello and welcome to our weekly webcast with Schiller Institute founder and chairwoman Helga Zepp-LaRouche. I'm your host Harley Schlanger and today is Wednesday, Aug. 23, 2023. You can send your questions or comments to questions@schillerinstitute.org or post them to the chat room and they'll be forwarded to me.

Today is the second day of the historic BRICS summit taking place in Johannesburg, South Africa. It's been greeted with excitement by most of the world, and I should say, dismay from the City of London and its adherents. Helga, you drafted a statement, an "Appeal to the Citizens of the Global North: We Must Support the Construction of a New Just World Economic Order!" which viewers can read and sign and circulate, as we want to get this discussion going in the Global North. (https://schillerinstitute.nationbuilder.com/appeal_to_

the_citizens_of_the_global_north_we_must_support_the_-
construction_of_a_new_just_world_economic_order)

Many people complain that there's no one in the governments in the Global North who will listen to this or pay attention. What affect did you intend in drafting your statement?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Well, what a day! Let me first express my absolute joy about what happened today: I watched the BRICS summit, the speeches, I heard the news and read the news about success of the Indian Chandrayaan-3 mission to the Moon, which was highly successful. And then Prime Minister Modi announced in his speech that India will not only propose cooperation in space exploration among the BRICS countries, and the BRICS-Plus countries, soon, but that he proposes to create a BRICS space cooperation consortium. This is, really, together with all the many constructive proposals that were coming from the different heads of state and government, this marks the beginning of a new age of mankind. Because, if the majority of the countries start to cooperation in the exploration of space, of science, space travel, this will completely change the identity of man. We will definitely make the jump which started with the lifting of the first man off from Earth; then the Apollo Moon landing, and now we have a definite idea for the major nations to cooperate in moving man not only to the Moon, creating Moon villages, but going further, with the exploration of the possibility of eventually building a city on Mars, and going beyond. I can only say, there is no better proof about the excellent intention of the BRICS countries to move humanity into a new paradigm, a completely new way of living together, than that decision.

So I think it's an excellent day for humanity, and I want to use this and many other occasions to express my full-hearted congratulations to India, for its successful Moon mission, to the BRICS countries, for their very successful BRICS summit, and there were many other excellent points made. But I think

altogether, if one listened to President Ramaphosa, President Lula da Silva, Prime Minister Modi, President Putin (who was transmitting by live video), and President Xi Jinping, I can only say, this was a breath of fresh air. If you don't believe me, please go to the YouTube or whatever other media and watch the speeches yourself. (<https://www.youtube.com/@BRICSZA/videos>) And you will get a completely different sense about the attitude and the outlook of these leaders than you are used from our politicians who—I don't even want to quote any examples, not to bring the whole level down again to the daily level we are used to.

This is the future, and this makes, to answer your question, this is making our campaign which I initiated with the Appeal to the Citizens of the Global North, that we must convince the countries of the Global North to join with joyful transformation of the history of mankind. Because, if the North at this point is catching up with the cultural optimism which is expressed by the BRICS leaders, it can only be to the benefit of everybody. And I think it's the absolute important moment to stop this geopolitical arrogance, thinking that only the G7 are the good ones and all the other ones are barbarians living in a jungle, as Josep Borrell had said last October [https://www.eeas.europa.eu/eeas/european-diplomatic-academy-opening-remarks-high-representative-josep-borrell-inauguration_en]-he didn't say barbarians, but he said "jungle."

So I think this is an incredibly important moment, and I have written this Appeal to the Citizens of the Global North to absolutely demand that the governments of the Global North join this development and create a new world economic order for the benefit of all of mankind together: That is the demand of the hour, and we must absolutely not let this moment pass, because it is one of these absolute star moments of human history, when you can really change the whole directionality of where things go.

Now, there has been a lot of concern, will the Western leaders even listen to this? I think they will have to listen. I watched and tried to find out what the main media were saying this morning, and there was hardly any coverage. And if there was, it was “yeah, there are tensions between India and China, and they will never get their act together.” Well, I think that this summit is proving the opposite, and this is so powerful that I think the Western leaders cannot ignore it. Because you have to always consider that the vast majority of the people in the developing South, which is now the Global Majority, are also watching this, and they’re perfectly capable of comparing what they’re getting from the so-called West and what they’re being offered by the BRICS. And I think the answer is very clear.

So the only reasonable answer is, don’t condemn it, don’t try to derail it: Join it, because that is the way of the future.

SCHLANGER: And you can get Helga’s appeal on the Schiller Institute website. [https://schillerinstitute.nationbuilder.com/appeal_to_the_citizens_of_the_global_north_we_must_support_the_construction_of_a_new_just_world_economic_order] Read it, circulate it. We’re getting signatures coming in and this is a very hopeful development.

I would just tell you, Helga, that before we started, I noticed on CNN and the {Washington Post}, their coverage of the Indian Moon landing was essentially to contrast the success of India’s mission with what they described as the “failure” of the Russian mission last week, and again, they’re trying to do this divide-and-conquer, as opposed to acknowledging the great accomplishment of Indian scientists and engineers.

Now, much of the opening day of the BRICS summit yesterday was taken up with discussion of the role of the New Development Bank, the establishment of a mechanism of credit for a variety

of trade agreements and so on. And so we received several questions that are related to the New Development Bank: They requested your thoughts on whether there will be a new financial system? Is this a step in the right direction? And also, a very interesting comment from someone who asked, "Would Lyndon LaRouche urge the BRICS countries to not be cautious and move more aggressively toward a new system?" So those are two questions for you.

ZEPP-LAROUCHE: The answer to the first question is, definitely, yes. I think there is nothing in the world which will stop this, except World War III, which would not be to the benefit of even those who start it. Because this is now gaining a momentum, as I wrote in my Appeal, the de-dollarization is not an aggressive act coming from the countries that are doing it; it's an act of self-defense. Because the sanctions, which were for the most part unilateral sanctions—not approved by the UN Security Council, and therefore, technically illegal—and on top of it, the weaponization of the dollar, whereby the U.S. confiscated \$300 billion or more from Russia, \$9 billion from Afghanistan, and also amounts from other countries, that has led to a situation where these countries have basically said it's no longer secure to have your assets in dollars, and therefore, let's have trade in national currencies. And eventually the New Development Bank was significantly upgraded to become—as President Lula said at one point, the "great bank of the South," a lending institution—and it will start lending already this year; I think they announced they will lend the first credit in October in rupees, and in other currencies: So it is a transformation, and it cannot be stopped.

Now, the second question: I don't know. I think Lyn was a very thorough methodological thinker, and he would not advise people to do things in a rush, which need to be done with care. And that's what I see what these leaders are essentially doing, because the difficulties to be surmounted are not

small. You have to consider that they said they will definitely create an international currency for balancing accounts among them, but to have a real, international reserve currency, with all that that requires is taking a lot of consideration. You have to make it in such a way, as a stable thing, so that it can last. Also, the other measures which are being mooted, are all necessary.

So I would say, Lyndon LaRouche would for sure encourage them to move ahead full steam, but he also would say that the importance is that the principles which he laid out in many writings, the first one in the proposal for a new International Development Bank, the IDB, which he wrote in 1975! [http://r.schillerinstitute.org/economy/phys_econ/2014/-larouche_40_year_record_files/IDB_1975_Campaigner_Publications_0.pdf] That is a document which is still absolutely actual, and has the most advanced conceptions for how such a new credit institution must be created. And then, in July 2000, he wrote another document which is also extremely relevant to what is going on right now, and that is "On a Basket of Hard Commodities: Trade without Currency" [https://larouchepub.com/eiw/public/2000/eirv27n30--20000804/eirv27n30-20000804_004-on_a_basket_of_hard_commodities-lar.pdf], in which he discusses the need to put such a new currency on stable mechanisms, such as—not monetarist values, like the IMF does with the Special Drawing Rights, but to put it on the value of currencies {and} commodities. So that basically, there is a parameter linked to the productivity of the respective economies and the labor force. And that is a completely different conception than you have it with the present monetarist considerations.

So I think, since I know that the ideas of Lyndon LaRouche are circulating widely, I would be very optimistic that that will be done right.

SCHLANGER: Helga, we have from the chatroom a question that

was I think initiated by your opening on the Indian Moon mission. Someone asked the question: "How is the role of space going to shape geopolitics over the next 20 years?"

ZEPP-LAROUCHE: It is very important, because it is the most important thing to shift the thinking of people about the nature of man. It's not just an exciting scientific and technological adventure, to move into a completely new economic platform, because, you know, Lyndon LaRouche developed the notion of economic platform, to mean that every time you develop a qualitatively new method of economics, which space science lends itself to, to basically be continuously such a motor. It redefines all previously existing economic functions, and therefore, it is really a jump every time you do that in terms of productivity.

So it has extremely important scientific and economic features, but I think the most important is what it does to the identity of man. I always think about the vision of the great rocket scientists and astronomer, and space scientist Krafft Ehricke, who had this vision about the {Extraterrestrial Imperative}: Meaning, that first of all, that once you enter space exploration, it is a driver, because it forces you to adjust all the previously assumed axioms to whatever is required in space, and that is a necessity. It does not allow for the ludicrous; space requires that you behave rationally, and therefore it will change the identity of man, from thinking of themselves just as "earthlings," who have their nose on the ground and don't look up the stars, but to a species living in space. And as we have seen with the incredible cooperation among astronauts on the ISS, or in any other field, when they look down on the small planet Earth, a tiny blue planet in a huge, huge galaxy; and we are now living in one of at least 2 trillion galaxies.

So the future of man in space will mean that we will think of ourselves as completely different. And it will change the

identity of man: Imagine if you are having a village on the Moon, where all international countries are working together. Then you start from there to really seriously think about missions to Mars: With revolutions in fuel technology, such as fusion power, you can reduce the travel time significantly so it will become safe for people to travel to Mars. Then, maybe years down the road, but nevertheless, a city on Mars will happen, and then beyond that, even if you think about several generations ahead, I'm sure that interstellar space travel is not impossible to think about.

So I think we are really on the beginning of a completely new era in mankind, because rationality and the idea of scientific cooperation, that will be what I have called the "age of adulthood of mankind" where we no longer squabble around any more and have little wars which are not to the benefit of anybody, except the speculators.

So I think this is a really an extremely important date today.

SCHLANGER: You're listening to a very happy Helga Zepp-LaRouche, the founder and chairwoman of the Schiller Institute.

Helga, I have a question on the BRICS, from someone who is retired from working with the UN food program, and this person wrote about Putin's promise yesterday, that Russia would provide 25-50,000 tons of grain to each of six African countries for free, to address the food crisis. "With Putin making that promise, with countries like Burkina Faso sending emergency food supplies to Niger, doesn't that expose the hypocrisy of the rest of the world, which seems to accept that hunger and starvation are inevitable, and that sanctions against hungry nations are acceptable?"

ZEPP-LAROUCHE: Yeah, I guess the answer to this question is, yes it does expose it. Because the Western media, again, had

nothing better to do than to say this shows the evil intentions of the Russians, trying to make the poorest countries dependent on their grain. I mean, if you are sitting somewhere and you are about to starve, you will be absolutely happy about anybody who comes to your lifesaving. And of the whole Russia-Ukraine grain deal, it has been found out that a lot of the grain which Ukraine could export, did not go to the African countries or other countries in need, but it went basically went into Poland; it made the Polish farmers extremely upset, because it was in competition in prices to the grain they produce; it went to other European countries.

I think the genie is out of the bottle, because there was for a long time the effort to conceal all of these conditions, but the train has left the station: because, if you listen to the speeches from many, many leaders from the Global South, they are now saying, we have understood what the realities are. And they are not going to be discouraged, even though there is still tremendous pressure, like on ECOWAS situated in Nigeria to go for military action against Niger; or even on the African Union, putting an ultimatum to the new Niger government. All of this reflects Western influence, but I can only repeat myself: The more quickly the countries and forces in the countries, not just the governments, but also the farmers, the trade unionists, civil groups and others, the more quickly they express support for what is now evolving the better, and the better the chances that we can overcome the present strategic crisis in a very short time.

SCHLANGER: I have a couple of questions that go back to the matter of geopolitics and the war danger, from a U.S. blogger who wrote a question, identifying that there was resistance to the opening of a NATO headquarters in Japan from French President Macron, and so that was at least somewhat postponed. And yet, NATO seems to be going full steam ahead in Asia: You had the meeting last week of Japan's Prime Minister Fumio Kishida, and South Korea's President Yoon Yuk Seol, with Joe

Biden in Camp David, promising to move toward a coordination of what they described as an "Asian NATO." And this blogger asks: "Why would Japan go along with this?"

ZEPP-LAROUCHE: That is a good question, which many people should ask the Japanese. Because, it's for sure connecting Japan not with its best tradition of the Meiji Restoration. The Meiji Restoration would be the outlook Japan should have in joining what is developing with the BRICS right now.

The Meiji Restoration, after Japan was self-isolated for several centuries, people went out to the United States, to Germany, to Holland, and other European countries, and studied what became physical economy, and they brought it back to Japan. And within a few years, Japan developed and exploded from being an extremely backward country into one of the major industrial powers in the world. That literally occurred in less than a few decades.

And that is the outlook which was still existing in the post-war period, with the Mitsubishi. I visited an interesting science city not very far from Tokyo, where all the major Japanese industrial firms worked together under one roof for the benefit of the whole country. And that Mitsubishi outlook is what would be required right now for Japan to join with the BRICS.

Unfortunately, as everybody knows, Japan has also another tradition, that of the military alliance with Germany in the Second World War, and naturally this brings forward the most horrible memories in China because especially the Japanese attacks on China and territorial conquering, including Hongkong, and many other battles, the Massacre of Nanjing, so this is really bad for Japan! And I don't know why Japan is doing that, because they have clearly to choose between two completely different traditions, and one can only hope that the general dynamic convinces people in Japan that they have a

better future than to join something which can only lead to a catastrophe if it's pursued to the end. And given the fact that there are all these tensions already, there were several warnings, even I think from one of the American think tanks, they said, a nuclear war in Northeast Asia in the next 10 years is likely to happen.

Now, if I had such a perspective in front of me, coming from a U.S. think tank, I would start to think, "Hey, wait a second, the Americans are letting the Ukrainians fight in Ukraine; they would like to have the Nigerians fight in Africa against Niger; so maybe, it's not such a good idea, maybe we should really help to establish a system of peaceful coexistence of sovereign republics working together, and the whole idea of an 'Asian NATO' as being part of a Global NATO is the worst idea and should be put into mothballs, or better, into the wastepaper basket, and the more quickly the better."

SCHLANGER: Someone who's been on some of the calls of the International Peace Coalition referred to your comments that the American Revolution was the first successful anti-colonialist war, and that the Founding Fathers were explicitly against imperial policies. And this person asks: "How can we get Americans to recognize that the development around the BRICS is in that tradition, and therefore should be supported by real patriotic Americans?"

ZEPP-LAROCHE: I think that's one of the most important things to do right now, for people in the United States. Because, unfortunately, the real history of the United States has really been forgotten—or never learned by many, many people. But we, from the LaRouche movement, we did an enormous amount of historical studies. If you go on our websites, you find in our {EIR} Archive, where you can pull out an enormous amount of original historical research, because the role of Benjamin Franklin in bringing the influence of Gottfried Leibniz into what became the young American republic; the roots of the

American System of economy, the ideas of a republic among republics, by John Quincy Adams, and especially naturally the War of Independence against the British Empire for the right for economic development: That's exactly what the BRICS countries are trying to do now. And it was President Sukarno at the Bandung Conference in 1955, who, in his major speech, he reminded the American people that they set the example and the pathway by fighting the first war against colonialism.

And I think that that is exactly the viewpoint that Americans should take right now, if they judge what is happening in terms of the BRICS. Because the reason why the BRICS countries have such an enormous attraction right now, for, I would say, probably 130, 140, 150 countries—the only reason why countries say they are not supporting it, is because they are under too much pressure to dare to do so—but it is because they want to have the same rights for development as the young American republic was fighting for, and they want to have the right to have infrastructure as a precondition for industrial development; they want to have modern energy, clean water, industrial parks; they want to have a decent living standard for all of their people, a modern health care system. And that is really what the fight is all about and therefore, I think, to study the origins of America, to study the real history, the battle between the American System and the British System—Friedrich List wrote about that when he was in America for several years; and later, you had Henry C. Carey writing on the same topic.

So in a certain sense, the real history of America was to become independent, to shed the status of being a colony, and to have the right for development. And there were many phases, because the British Empire did not give up lightly. They did not accept the loss of what was in their view the most important colony, so they started to try to undo this militarily in the War of 1812. And then later in the Civil War, the British Empire allied with the Confederacy to defeat

the Lincoln and the Union. They did not succeed. This was a major, major effort to undo the accomplishments of the American Revolution, and after that, they realized that practically, it could not be done militarily, so they started, especially after the assassination of William McKinley, to try to influence the American establishment to adopt the model of the British Empire as the platform to rule the world on the basis of the Anglo-American unipolar world conception. And that's what we are still fighting with today.

And it's very important to study that, and I can only suggest that people should use our archives, because a lot of work went into that, including that of my late husband, Lyndon LaRouche, because nowadays, there are so many people in the world, and we meet them all the time, who are filled with a profound anti-American sentiment, because they dislike the idea of the unipolar world, they dislike interventionist wars, they think the U.S.-led wars in Afghanistan, Iraq, Libya. Libya, for example: The Libyan war is a big issue of discussion in Africa right now.

So they don't want this any more, and therefore, they throw the baby out with the bathwater by becoming anti-American. And that doesn't help you much, because if you don't talk to the United States, to convince them and bring out the better tradition, I don't think we can solve the strategic conflict, either.

So it's not very wise to just put a label on the United States and reject it altogether. I think it's important to cooperate with good forces in America. And I heard with great pleasure, that in the first day, more than 500 people from the United States were signing the Appeal to the Citizens of the Great North, we mentioned at the beginning of this show. And that is just in one day: We will definitely expand that.

So, for example, what Indian Prime Minister Modi announced, in

terms of the BRICS space cooperation consortium, that is exactly what John F. Kennedy proposed in 1963 to the Soviet Union! So I think that that idea will catch on in the United States, and there will be people who are excited about space cooperation, and that will be one of the areas where we can build bridges and see that cooperation is so much more reasonable, than to continue on the war and continue on the path of confrontation.

The history of the United States, what it really was and what it was not, should be an object of intellectual curiosity for everybody.

SCHLANGER: Helga, I'll conclude with an email I got from someone who just signed the appeal, and said that she would be circulating it. She said she was "inspired by it and by your optimism, so much so that she's willing to take on what seems to be the dead, former anti-war movement people in Europe, to try and get them into the proper frame of mind, to win this fight." She thanks you for issuing the Appeal, and said we've got to get more people behind this immediately in Europe.

Any final comments, Helga?

ZEPP-LAROUICHE: I want you to join my optimism. Because, people in Germany are generally so downtrodden and so pessimistic that nothing can be done, and indeed, if you only look at the internal German dynamics, with this horrible government we have right now—where the Chancellor just made a statement calling people who are fighting for peace, "foreign angels coming directly from Hell"! I mean, this is really bad: I think he has just earned himself a place in history as one of the most horrible Chancellors you could possibly think of. What a stupid statement to make! But so, if you only look at the German situation you could get really depressed—but don't look at it that way. Look at it from above. Look at it from the dynamic of history, and the majority of people right now,

led by five, very excellent leaders of their countries, are moving in the formation of a new world economic order. And that is something that this movement, the LaRouche movement, has been fighting for, for I would say a half-century, and now a lot of what my late husband, Lyndon LaRouche, wrote and discussed and accomplished a lot of incredible things over the decades, this is now becoming a reality! That is a reason to be happy, and to get onboard, and get active.

And I want to thank the questioner, I am perfectly happy to join your efforts, because the peace movement needs to be put on that perspective.

SCHLANGER: Well, with that, Helga, thank you very much for joining us today, and we look forward to our discussion next week.

ZEPP-LAROUCHE: Yes! And become active right now. Sign the petition, and call us, and let's do things together.